LUCIANI
SAMOSATENSIS
Dialogorum Selectorum
LIBB. II.

A *Gulielmo Du-gardo* recogniti, & (variis collatis exemplaribus) multò castigatiùs quàm antè editi:

Cum Interpretatione Latinâ, multis in locis emendatâ, & ad calcem adjectâ.

Σπάρταν ἔλαχες, τύτην κόσμει.

LONDINI,
Impensis *Andreæ Crook*.
1667.

x 881
LG.X
1667

TYPOGRAPHUS

LECT. CANDIDO S.

DUos hoſce *Luciani* Dialogorum Selectorum libros co conſilio excudendos ſuſcepimus, ut Juventus Græcarum Literarum ſtudioſa ſine morum honeſtatiſque periculo illo Authore poſthac uteretur, cujus alioqui dictionem ad Græcum Sermonem perdiſcendum cum primis aptam doctiſſimus

1167807

quiſque judicaverit. Quantum enim detrimentum adoleſcentium animis afferant ii, qui vel hunc, vel alios id genus Authores ſine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, noſtrorum temporum perquam-corrupti mores, quorum incauta lectio parens eſt, ſatis declarant. Habenda igitur potior Virtutis ratio, neque committendum unquam, ut illius jacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, Juventus faciat.

Latinam inſuper Interpretationem, multis in locis emendatam, viſum eſt potiùs ad calcem rejicere quàm ex adverſo

adverſo apponere : non ſolùm ut Græca Lingua accuratiùs excolatur ſuo fulgore magis ſplendens : ſed etiam ut otioſis Ignaviæ anſa penitus præcidatur, qui oculos in Verſionem ſubinde conjicientes, eique fidentes, perfunctoriè, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, (quod uſu compertum eſt) lectiones parant, memoriæ parùm conſulentes, atque adeò Græcarum Literarum ſtudium tantùm non contemptui habentes. Vale *Amice Lector*, & noſtris conatibus fave.

Ut

Ut Lectori innoteſcat quid in hac Editione præſtitum ſit, viſum eſt σφάλματα nonnulla, & ὑστερήματα priorum Editionum, præſertim *Londinenſis*, ob oculos ponere, quæ omnia in hâc poſtremâ emendari, ſupplerique videat.

Pr. notat Edit priorem: *Nov.* hanc novam.

Διάλ. ά pr. τὸ ϰ̓ πρῶτον. nov. ραῳ. 1 lin. 5. τὸ μ̓ πρῶτον.—pr. ἀνέπλη ἀλλὰ n. p. 1. l. 9. ἀνέπλεη. ἀλλὰ —pr. τῇ θύρᾳ nov. p. 1. l. 13. τὴ θύρα—pr. ὁ ἔφερεν. n. p. 1. l. 15. ὃ ἔφερεν.—pr. πόνῃ. n. p. 2 l 6. πιόνῃ.—ἀνεϛρέφεῃ. n 2. 7 ἀνεϛρέφεῃο. pr πυρώσως. n. p. 2. l. 10. πυρώσας pr.—λέγυξω. n. 2. 14 λέφυξω.—pr. νόμιω. n. p. 2. l. 19 νομιὼ —pr ὡσ̓ ἐκείνῳ. n. 2. 22. ὡσ̓ ἐκείνοις —pr. ὡσεξελθῶν σε n. 2. 22. ὡσεξελθών σε.—pr. μελαϛχολᾶν. n. 2. 27. μελαϛχολᾶν. & *alia hujuſmodi multa in quolibet Dialogo, quæ cujuſlibet Græcis literis leviter imbuti eſt corrigere.*

Διάλ. δ'. pr. καϯέχθη. n 5. 21. καϯωέχθη.—pr. κἀκείνην. n. 6. 1. κακείνην.

Διάλ. ζ. pr. κᾶν. n. 9. 23. κἂν.

Διάλ. ιϛ'. pr. ἐμῳνῶ. n. 15. 25. ἔμωνεν.

Διάλ. ιε'. pr. Χαρμόλεως ὁ μεϛαειχθ. E P M. ὑποδυθι. n. 21. 27. Χαρμόλεως ὁ Μεϛαειχὸς ἐπίεϛαϯ,

ἔρχος, ᾧ τὸ φίλημα δίλάνσιον ἰῶ. ΕΡΜ. Ἀσύδνι —pr. τὸ κάλλος, καὶ τιμὴ κόμπος. n. 21. 30. τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήματα, καὶ τιμὴ κόμπος.—pr. δειπνήσῃ πολυτελῆ δεῖπνα, μεθ' ἑξαπάσης τοῦ νέους. n. 24. 30. δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μήδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τιμὴ κεφαλὴν καλυπτόμενος, ἀναίσιον ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἔσθεν ἑξαπάσης τοῦ νέους.—

Διάλ. ιή. pr. οἷα ὁποίαι ἐν Καπύῃ τοῦ τῶ πολέμω καιρὸς. n. 30. 29. οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίρας σιωπῶν, καὶ τοῦ τῆ πολέμω καιρὸς—

Διάλ. ιθ'. pr. σοὶ τ' Ὀλυμπιάδος τ' μητέρος σου ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο. Ἀλέξανδ. κάγω. n. 31. 39. ἐλέγοντο. Δεήκοντα ὁμιλῶν αὐτῆ, καὶ βλέπειδ ἐν τῇ ἐυνῇ. εἰ ταῦτα σε τοιχθῶσι, ἢ ἢ Φίλιππον ἑξαπαλῆδς οἰόμενον πάλεμα σε ἔχ. Α Λ. Κἀγὼ ταῦτα——

Διάλ. κά. pr. ὅτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν διεφθάρκεσιν. Ταῦτά με ἀνιᾷ. n. 37. 1. διεφθάρκεσιν, ἰσηγορία ἢ ἀκειδὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. Ταῦτά με ἀνιᾷ.——

Διάλ. κδ'. pr. διάβηθι ὦ Τάνταλλε, ὡς ὅτε σὺ. n. 38. 27. ὦ Τάνταλε, ἓν ἴδιον ὡς ὅτε σὺ——

Διάλ. κγ'. pr. αὐτῆ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄντ βάλῃ δέ σοι ὀπτάλιξω. n. 39. 33. γυναικεῖον ἄν. ΜΕΝΙΠ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ παραιτήσομαί γε πάντως ἀνδρογυνώω ὄντι. ΑΙΑΚ. Βάλω δέ σοι ὀπτάλιξω.—pr. ἄλλα παρὰ νεκρῶν εἰς δόγματα. Αἰ. οὗτος δὲ Σόλων. n. 40. 8. ἄλλα παρὰ νεκρῶν δόγματα. ἔμαθον γὰρ ὡς ἐδὲν ἴσον

κύαμος

κύαμοι ϗ κεφαλαὶ τοκήων ἀνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων.—pr. τὸν σαυτῆ τέχνην. Σωκ. τί γὰρ ἄν ἄλλο. n.41.17. τὸν σαυτῆ τέχνην, ϗ ὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἄν ἄλλο.——

Διάλ. κθ'. pr. ὁ δὴ Λάμπις ὑποσφάξας ἑαυτόν. n.49.32. ὁ δὴ Λάμπις δὲ ἔρωτα Μυρτίδι τῇ ἑταίρᾳ ὑποσφάξας ἑαυτὸν—pr. σὺ δὴ ὦ ἀκαρνάν, ἔσχες γὰρ κἀκεῖνον τί αἰτίᾳ τὸν ἄλλως. n.50.6. σὺ δὴ ὦ Ἀκαρνὰν (ἔστιν γὰρ κακεῖνος, ϗ καλῆται τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτίᾳ τὸν ἔρωτα σαυτὸν δὴ ἔχεις—pr. ὑπὸ δὴ τῆς αἰσχρᾶς ἡδονῆς, ἑάλως ὁ γυναῖος. n.50.10. ὑπὸ δὴ τυχόντος παιδίσκης, ἑάλως, ϗ δακρύων ὀπτάλεων ϗ στεναγμῶν, ἑάλως.

Διάλ. λβ'. pr. ἑλένα πᾶσι ἀπάντων. n.58.26. ἑλένα τῶν ἁπάντων.—pr. οἶμαι δὴ ϗ τῶν σκηνῆς πολλάκις. n.64.18. ϗ τῶν δὴ σκηνῆς.—pr. ὡς ἐμνησαι. n.66.11. ὡς ἐμνησας.——

Διάλ. λγ'. pr. Χάρ. ϗ ὡς φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους. n.82.25. ΧΑΡ. Καὶ τοιῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, ϗ ὡς φιλοτιμῶνται—pr. Ὀθρυάδην, τὸν ὀπτῆρα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτῷ ὀνόματι.—n.82.33. ὄμματι.—

Βιβλίῳ Ϛ'.

Διάλ. Ϛ'. pr. δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν τε Ἀειάδνην. n.97.7. γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ἔσαν αὐτῷ, τὴν τε Ἀειάδνην—pr. ϗ τὴν Ἰκαείαν. n.97.10. τὴν δὴ Ἰκαείαν.—

pr. εἰ

pr. εἰ μὴ ἔξω ἐν τῷ ἐρανῷ τὸ κιωνίδιον αὐτῆς.—n 97.13. ἐν τῷ ἐρανῷ τὸ ξωίνθες ἐκεῖνο, ᾧ ὅσῳ ἠγάπα κιωνίδιον αὐτῆς.—pr. ᾗ τινὶ αἰτίαν σὺ ὦ Ζεῦ παρέχεις. Αὐλὸς γὰρ ἐνεπέπληκάς με—n. 96.2.—τινὶ αἰτίαν τῆ νοθαθλίᾳ ἡμῖν τὸ ξωνέδειον σὺ ὦ Ζεῦ παρέχεις, ἀνηλαῖς ὀπὶ μιξνύμενον ᾗ καλιὼν παρ' αὐτὰς ἐν ἄλλοτε ἄλλω σχήματι. ὥστε ἡμᾶς δεδίεναι μή σε καταθύσῃ τις. ξυλλαβὼν, ὁπότε ἂν ταῦρος ἧς, ἢ ᾗ χρυσοχόων τις κατεργάζεται χρυσὸν ὄντα. ᾗ ἀντὶ Διὸς, ἡ ὅρμος, ἢ φέλλιον, ἢ ἑλλόβιον ἡμῖν γένῃ. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκάς με—ἢ ἐρανὸν ᾗ ἡμιθέων τέτων—pr. ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, ἅπαντες—n.98.20. τὰς θύρας, ᾗ ὅτι τὰς ἀνηλὰς ἐτέρπετο, ἅπαντες—pr. ᾗ αἱ ἀήλφαι θεαί. ὥστε ταῦτα μὴ ἐάσειν—n. 98. 23.—αἱ ἀήλφαι θεαί. τις γὰρ οὐκ οἶδε ἢ Ἀλχίσιον, ᾗ ἢ Τιθωνὸν, ᾗ ἢ Ἐνδυμίωνα, ᾗ ἢ Ἰάσονα, ᾗ τοὺς ἄλλους, ὥστε ταῦτα μὴ ἐάσῃν.——

Διάλ. γ. pr —παράπαν, μήτε περισσοβόρους τὸ ὅλον. διόπερ ᾗ αὐτὸς—n.110.14.—τὸ παράπαν, μήτε περισσοβόρους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ πρὸς τὸν Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, ᾗ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφιεὶς ᾗ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, ᾗ μεθ' ἡμέραν, ᾗ ξωνεῖναι τοῖς βελομένοις, μᾶλλον ᾗ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχαθησομένην ἀνοίγων τὰς θύρας, ᾗ μαστροπεύων, ᾗ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν δόξειεν ἄν; ἢ σὺ γε ὦ Ζεῦ φαίης ἄν, ἐρασθεὶς πολλάκις; τὶ δέ τις ἔμπαλιν ἐλθόμενον γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότου παίδων γνησίων, ὁ ᾗ, μήτε αὐτὸς περισπάσοιτο ἀκμαίας καὶ

καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον ᾗ καὶ σεμνὰν καλακλείσας παρθενωνίτιν, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔτ' ὄπως ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ παραπαίειν δόξειεν ἂν, δίκην παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τῶν γάμων, καλαμαραίνον ἐυπρόσωπον ὕτω καὶ ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἐρᾶσθαι τῆ θεσμοφόρῳ τρέφων δι' ἀκαντὸς τὸν βίον; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς.—pr.—ἦ κόλαξ, ἦ οἰκέτης, μέγα τὸ μίσθωμα.—n.112. 13. ἦ κόλαξ, ἦ καλαπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιον ὑπεξυρημένον ἔτι τὸ νάθον ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑποβάπτωσαν αὐτῷ μέγα τὸ μίσθωμα.—pr. ἄχρις ἂν ἦ ἐπιστροφίας.—n.113. 15.—ἄχρις ἂν ἦ ἐς παρηβόθον τι ἐμπεσὼν, ἦ ἐπιστροφίας.—pr. ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. ὦ Μίδα καὶ Κερῖσι.—n.120. 23.—ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. νυῶ πάθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις ταῖς κόλπαις ὑποδέξαιτο ὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τῶν τέγους καταῤῥέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κερῖσι.—pr.—θεὸς ἐς νέωτα καὶ τὸ γυνηθησόμενον—n. 125. 6.—ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γυνηθησόμενον—pr.—ἐκφέρεσθαι αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου. πλὴν ἀλλὰ καὶ νύφων—n.126. 20—ἐκφέρεσθαι αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐληδίδος ἀμφοτέρας ἐναλημμένον, πλὴν ἀλλὰ καὶ νύφων.——

Δεκιανῶ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Διάλογος ά.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶν.

ΚΥΚ. Ω Πάτερ! οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καλαφάτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥΚΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλει, ἐπεὶ δὲ ἐξέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δὲ ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ἢ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν; ΚΥΚΛ. Καθεύδοντα ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλοὺς τινας ὁπλισάμενος ξυλουργοῦντι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τὴν θύρα τὸ πῶμα, (πέτρα δέ ἐστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐκκαυσάμενος δὲ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τῆς ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύψειν αὐτὸν πειρώμενοι, ἐγὼ δὲ ξυλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ

εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λησὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανοῦργος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥΤΙΣ, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, λέγει μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν καὶ εὔοσμον, ὑπερλυπότατον δὲ καὶ ταραχωδέστατον. ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πίνοντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο. καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμην. τέλος δὲ, εἰς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ ἐπεξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε, περιστὰς ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα, καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. Ὡς βαθεῖαν ἐκοιμήθης ὦ τέκνον· ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλέμενος. ὁ δ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἢ γὰρ ἂν ἔν οἶδ' ὅτι ἐδεήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥΚΛ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν ἐντελάμενος πρὸ κειῶ, ὁπόσα ἐχρῆν προάπειν αὐτὸν ὑπ' ἐμοῦ. ΠΟΣ. Μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε, ἀλλὰ τοὺ ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ὑπερβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥΚΛ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δ' εἴρετο τοῦ ὑπερβαλόντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην, ὅτι ΟΥΤΙΣ δοίη, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὤχοντο ἀπιόντες, ὅτο κατεσφήσατό με ὁ καταράτος, τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἡνίασέ με, ὅτι καὶ ὑπενδίζων ἐμοὶ τὴν ξυμφορὰν, ὑπ' ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟΣ. Θάρσει ὦ τέκνον· ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πήρωσάν μοι ὀφθαλμὸν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν πολλῶν πλεόντων τὸ σώζειν αὐτοὺ καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ πέφυκεν. πλεῖ ἢ ἔτι.

Διάλογος β'.

Διάλογος β'.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐναλίου γε ὄντα· καὶ δένδρον ἔτι, φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οἶδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡΩ. Μὴ θαυμάσῃς ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ. ΜΕΝ. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε) χρητέαν τινὰ μηχανὴν προσάγειν τῷ θηρίῳ, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν ἧς ὁρῶντων, αὐτὸς οἶδεν τοιοῦτο γιγνόμενος. ΠΡΩ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ὅτι ἧς ἔτως ἐναργῶν γιγνοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποιησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ θηρίον φοβερὸν εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις περὶ ἧς ὀφθαλμοῖς ἰσχυρά, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι ὦ γενναιότατε τὴν χεῖρα. εἴση γὰρ, εἰ ὁρᾷς μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσεστιν. ΜΕΝ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Σὺ δέ μοι Μενέλαε δοκεῖς οὐδὲ πολύπειρον ἐωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς ὅτι ποτὲ εἰδέναι. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τὸν μὲ πολύποδα οἶδα. ἃ πάσχει δὲ, ἥδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. ΠΡΩ. Ὁποία ἂν πέρνα περιελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ περιφυὴς ἔχεται τῆς πλεκτανῆς, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ θαλάττιον, μηδὲ φανερὸς

ὧν διὰ τοῦτο; ἀλλ' ἐοικῶς τῷ λίθῳ. ΜΕΝ. Φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕΝ. Ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

Διάλογος γ'.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

ΠΟΣ. Ἔγωγε ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὅτι τὸν Ἰθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τοῦ Σκιρωνίδων μὴ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβών, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκαφῇ καὶ κιθάρᾳ. ὑδὲ πάνυ ἐδεδίεις κακῶς ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ ἁπολλύμενον. ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσῃς ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους ἐν ποιεῖμαι, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γεγόμενοι. ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χρήσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηκόους ἔχετο. ὅπως γὰρ τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο ὦ Δελφίνες; ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν διὰ τὴν τέχνην. ὁ δὲ πλεύσας ποτὲ ἐς τὸν Τυρρηνικὸν ἐπεθύμησε πλεῦσαι οἴκαδε ἐς τὴν Μηθυμναν, ὁπλισάμενος τὸν πλοῦτον. καὶ ὅπως μὲν πορθμεῖά τινος κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδωκε πολὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένετο,

ἐκβύσω, ὅπως βουλεύσωσιν αὐτῷ εἰ ναῦται. ὁ δὲ, (ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκάφην ἀναλαβόντα με, καὶ ἅσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέῤῥευσαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκάφην, καὶ ἧστο πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δ' ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ὀξυηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

Διάλογος δ'.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηΐδων.

ΠΟΣ. Τοῦ μὲν σεσῶσθαι τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καλλιώχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. σὺ δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηΐδες παραλαβοῦσαι, τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῆς ὀπηδοῦ. ΝΗΡ. Μηδαμῶς ὦ Πόσειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω. ἐλεεῖμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίσαι ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἡ θέμις. ἢν δ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ἀκτῇ αὐτήν· ἀλλ' ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρονήσῳ τεθάφθαι, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τὸ Ἀθάμαντος δικαστήριον εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρας τῆς Κιθαιρῶνος, καθόσον κατθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν

ὑπὸ τῆς ἀγκάλης. ΝΗΡ. Ἀλλὰ καλείσθω σῶσαι δεῖσαι, χαεισάμην τῷ Διονύσῳ. βοφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ. ΠΟΣ. Οὐκ ἐχελῶ οὕτω πονηρὸν ἔσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαείσθην, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἀξιον. ΝΗΡ. αὕτη δ' ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται. ΠΟΣ. Εἰκότως Νεφέλης ἦν, καὶ δικαίως ἀντέσχεν πρὸς τὸν ἔρωτα. ἢ ὅτι, ὡσὰ ἀληθείας ὑπέβασα ὀχήμασιν παραδόξως, καὶ ἀπιδοῦσα εἰς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα χεθεῖσα, καὶ ἱλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πλήσεως, ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ κεφάλων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἀπείληπτο, καὶ κατέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχελῶ τὸν μητέρα τὸν Νεφέλαν βοηθῆν πιπλῶσι; ΠΟΣ. Ἐχελῶ· ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Διάλογος ε'.

Ξάνθε καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. Δεῦρο μοι ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα, κατάσβεσόν μου τὰ βάσματα. ΘΑΛ. Τί τοῦτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑΝ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἁπλωθείσομαι ὅλως ὁ καλλοδαίμων καὶ ζέων. ΘΑΛ. Διὰ τί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν ὑὸν ἢ Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοῦ Φρύγας ἱκέτευσα, ὅδ' οὐκ ἐφείσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεΐσας τοῦ ἁλίους, ἐπῆλθεν, ὅπλισάμενος

κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόχοιτο τὴν ἀνδρῶν. ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον πως ὢν, πᾶν ὅσον οἶμαι, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Λίτνῃ, καὶ ἐπιθεὶ ἄλλοθι φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲ τὰς πλευράς, καὶ μυείκας· ὥσπερ ἢ καὶ τοὺ κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑποκαλέσαι ποιήσας, μικρῷ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ἂν ὅπως διακέκμαι ὑπὸ τῆς ἐκκαυμάτων; ΘΑΛ. Θολερὸς ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν ὑπὸ τῆς νεκρῶν, ἢ θέρμη ἢ; ὡς φῄς. ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὦ Ξάνθε, ὃς ὅπου τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νερηϊδος υἱὸς ἦν. ΞΑΝ. Οὐκ ἔδει δῆτα ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺ Φρύγας; ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον ἢ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Διάλογος ε'.

Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. Παύσεσθε ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡρακλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλόδια τῆ συμποσίᾳ τῆν θεῶν. ΗΡΑΚ. Ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τυτονὶ τὸν φαρμακέα περικαλακλίνεσθαί μου; ΑΣΚΛ. Νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. ΗΡΑΚ. Κατὰ τί ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεῦς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νυῦ ἢ καὶ ἄλεσον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. Ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ ὦ Ἡρακλες ἐν τῇ Οἴτῃ κατακλεγεὶς, ὅτι μοι ὀργισθείζης τὸ πῦρ; ΗΡΑΚ.

Οὐκοῦν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωκα ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὠφελῶν καὶ τιμαρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης· νοσῶσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὁπόταν θύσειν τὴν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ὁπλισεῖ μένος. ΑΣΚΛ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκλήματα ἰασάμην, ὅτι πρώην ἀπῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν ἐλεφαντιασμένος τὸ σώματι, τὸ χιτῶνος, καὶ μὴ τοῦτο τὸ πυρός. ἐγὼ γὰρ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀλλὰ ἐπέλαβόμην ὥσπερ σὺ, ὅτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ πεπόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ἐλεαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑΚ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα ἔσῃ, ὡς ἐγὼ πολύ σε νικήσει ἡ ἀθανασία, ὅτι ἀράμενός σε ῥίψω ὅπη κεφαλὴν ἐκ τοῦ ἐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παίονα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον ζωπυρήσαντα. ΖΕΥΣ. Παύσεσθε, φημὶ, καὶ μὴ ὀνειδίσετε ἡμῖν τὰ ξυμπόσια, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου. καί τοι ἔνγνωμον ὦ Ἡράκλες περικατακλίνεσθαί σε τῷ Ἀσκληπιῷ, ὅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

Διάλογος ζ'.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. Ἤκουσας ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἐπέλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑποστησόμενος καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ ἐρανοῦ σιγῇ καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀποπειρασθέντες

θέντες καταστᾶν βιάζεσθέ με, μάτην πονήσετε. ἐγὼ δὲ καθελκύσετε. εἰ δ' ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν σωρεύσας μετεωρεῖν. καὶ τἄλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δ' ὅτι μὲν καθ' ἕν ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ὅδε εἰμι, οὐκ ἂν ἀρνηθείην. ὁμῶς δ' οὐδὲν τοσοῦτον διαφέρειν, ὡς μὴ καθαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν, κἂν τὴν θάλασσαν περιλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην. ΕΡΜ. Εὐφήμει ὦ Ἄρες. οὐδὲ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μή καί τι κακὸν ἐπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. ΑΡΗΣ. Οἵᾳ γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν; οὐχ ὁ πρὸς μόνον σε, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην. ὃ γὲν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῶν ἀπειλῶν, οὐκ ἂν δικαίως σιωπῆσαι πρός σε. μέμνησαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ ὁπότε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖον ὄν δηλονότι, καὶ ταῦτα, θεὸς ὄντας καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραιωῷ καὶ βραντῖ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπήει μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιρρημοσύνῃ αὐτῶν. ΕΡΜ. Σιώπα, εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἔστε σοι λέγειν, ἔστε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

Διάλογος ἡ.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

ΔΙΟΓ. Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς, (σὸν γὰρ ὄντα οἶμαι ἀναβιῶναι αὖθις) ἵν' πυ ἵδῃς Μένιππον τὸν κυνᾶ (εὑρήσεις δ' ἂν αὐ-

τὸν ἐν Κοιλίνθῳ καὶ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ τὴν ἐπιζήλωσιν πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγελάσεται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀπτασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἐστὶ καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μὲν τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ, ἢ σαύτῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νυνὶ. καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺ πλουσίους, σατραπίας, καὶ τυράννους, ὅτω ταπεινὲς, καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγνωσκομένους καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγχυνεῖς εἰσι, μεμνημένοι σφῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ. καὶ σφοδρότι, ἐμπλησάμενον τιὼ πήρᾳν ἥκειν θερμῶν τε σοφῶν, καὶ εἴπερ ἔυρες ἐν τῇ βιόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ᾠὸν ἐκκαθαρσίου, ἤτοι τοιοῦτο. ΠΟΛΥ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα ὦ Διόγνητες, ὅπως ἢ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ὁ τὴν ὄψιν; ΔΙΟΓ. Γέρων φαλακρὸς, βιβάγιον ἔχων πολύθυρον ἅπασι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ὀπῇ τυχαῖς σφῶν ῥᾴκιον ποικίλον. γελᾷ δ' ἀεὶ καὶ τὰ πολλὰ τοὺ ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ὀπισκώπτει. ΠΟΛ. Ῥᾴδιον εἰρεῖν ἀπὸ γε τούτων. ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺ ἐκείνους ἐπείλωμαί τι τοὺ φιλοσόφους; ΠΟΛ. Λέγε, ἢ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθε αὐτοῖς παρεγγύα ληρεῖν, καὶ περὶ τῶν ὅλων εἰρίζειν, καὶ κέρατα φύειν ἀλλήλοις καὶ κεγχοδείλους ποιεῖν, καὶ τοιαῦτα ἀπορεῖν ἐρωτᾶν διδάσκειν τὸν νοῦν. ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἔιη φήσουσι, κατηγορουῦτα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟΓ. Σὺ δ' οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγνητες, ἀπαγγελῶ ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δ', ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον,

ἀπάγγελε

ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὦ μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάτλετε, τί δ' τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ὀλίγα τοῖς ταλάντοις σωτιθέντες, ὡς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μεθ' ὁλίγον; ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε· Μεγίλλῳ τε τῷ Κοιντθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ὕστερ ἡ ξανθὴ κόμη, ὕστερ τὰ χαρπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὀλίγον τὸ περσώπε ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα ἄτονα, ἢ ὦμοι καλτερροὶ, ἀλλὰ παντωμία ἡμῖν κόνις, φασὶ, κραγία γυμνὰ τῶ κάλλες. ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν ὑδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυράς. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν ὦ Λάκων (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ περφυμαλι, καὶ οἰκλείροντες τὴν ὑποδείαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγσαμένους τὴν ἐναῦθα ἰσοτιμίαν. καὶ ὅτι ὀλίγου δεῖν πάντες ὑδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἢ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμὲ ὀπτίμησον, λέγων ἐκλελύδας αὐτούς. ΠΟΛ. Μηδὲν ὦ Διόγλυες περὶ Λακεδαιμονίων λέγε. ὑ γὰ ἀνέξομαί γε. ἃ δ' πρὸς τοὺς ἄλλυς ἔφηδα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσομεν τότες, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δ' οἷς περεῖπον, ἀπένεγκε παρ' ἐμὲ τοὺς λόγυς.

Διάλογ Θ'.

Πλέτων, ἢ χτ' Μενίππε.

ΚΡΟΙΣ. Ὀργιζόμην, ὦ Πλέτων, Μενίππον τελονὶ τὸν κυνῶν παροικῆνλα. ὥστε ἢ ἐκεῖνόν μοι κατάσησον, ἢ ἡμεῖς μεταοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ.

Τί

τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ὤν;
ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ ξένομεν, ἐκεῖνον μεμνημένοι ἄνω, Μίδας μὲν ὅτι τὸ χρυσίον, Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολλῆς βυφῆς, ἐγὼ δὲ ἄνω θησαυρῶν, ὀπτηλᾶ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀδων, ὀπτα-ρέπει ἡμῖν τὰς οἰμωγάς. καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. Τί ταῦτα φασιν, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Ἀληθῆ ὦ Πλάτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγλυκεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ πεπείκονται ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. Ἀλλ' ὦ χρή. λυποῦνται γὰρ οἱ μικρῶν στερούμενοι. ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλάτων, ὁμόσε ἰὼν τοῖς τότων στεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι σαπάζειν ὑμᾶς. ΜΕΝ. Καὶ μὴν ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσυρίων, ὅτῳ γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσόμεθα μὴ. ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ καθάδων, καὶ κατηχῶν. ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρεις; ΜΕΝ. Οὔκ. ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρεις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐμβυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφειμένοι. ΚΡΟΙ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κλημάτων. ΜΙΔ. Ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσᾶ; ΣΑΡ. Ὅσης δ' ἐγὼ βυφῆς; ΜΕΝ. Ἰοὺ γε ὅτῳ ποιεῖτε. ὀδύρεσθε μὲν ὑμᾶς, ἐγὼ δὲ, τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις σωτείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾴδοντα.

Διάλογ-

Διάλογος ί.

Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τροφωνίου.

ΜΕΝ. Σφὼ μὲν τοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπολαμβάνουσιν εἶναι. ΤΡΟΦ. Τί δὲ ἡμᾶς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσι; ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπιδείξαισθε ὡς τὰ μέλλοντα προφητεύοντες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟΦ. Ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ἔτι ἂν εἰδείη, ὅτι αὐτῷ ὑποκειτέον ὑπὲρ αὐτοῦ. ἐγὼ δ', ἥρως εἰμὶ, καὶ μανθάνομαι ἥν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ, σὺ δ' ἔοικας οὐκ ὀπισθεδομηκέναι Λεβάδειαν τὸ παράπαν. οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις. ΜΕΝ. Τί φῄς; εἰ μὲς ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμῳδοῦντας τοῖς ὀθόναις, γελοίως μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἐσερπύσω διὰ τοῦ στόματος ἐπειγόμενος ὀπίσω ἐς τὸ πρόσθιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ χοιρείᾳ διαφέρων. Ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί ἦ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. Ἐξ ἀνθρώπου τε καὶ θεοῦ ξυνθέτου. ΜΕΝ. Ὅ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, μήτε θεὸς, καὶ συμφορώτερόν ἐστι; νῷν δὲ πῇ σε τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. Χρῶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις, ὅτι μὲν τοι ὅλος εἰ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Διάλογος

Διάλογος ιά.

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δο-
κεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅ-
πως μὴ αὖθις ἐείζωμέν τι πρὸς αὐτήν. ΧΑΡ.
Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ. ἄμεινον γὰρ ἂν εἴησαι πρὸς
αὐτήν, καὶ ἀπραγμονέστερον. ΕΡΜ. Ἀγ-
κυραν ἐπηλωμένῳ ἐνόμισα πέντε δραχμῶν.
ΧΑΡ. Πολλῶν λέγεις. ΕΡΜ. Νὴ τὸν
Ἀΐδωνέα ἦν πέντε ὠνησάμην καὶ τεττωσῆρα
δύο ὀβολῶν. ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμὰς,
καὶ ὀβολοὺς δύο. ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑ-
πὲρ τῶν ἰστίων πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.
ΧΑΡ. Καὶ τούτους προσίθει. ΕΡΜ. Καὶ
κηρὸν, ὡς ὀπταλάσαι τὸ σκαφιδίον τὰ ἀνεω-
γότα καὶ ἥλους ἕξ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν
ἄγκυραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.
ΧΑΡ. Εὖγε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡΜ.
Ταῦτά ἐστιν, εἰ μήτι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν
τῷ λογισμῷ· πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώσειν
φῂς; ΧΑΡ. Νῦν μὲν ὦ Ἑρμῆ ἀδυνάτως ἔχον.
ἢν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀ-
θρόους τινὰς ἐνθένδε, τότε ἀποκερδαίνειν ἐν τῷ
πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. ΕΡΜ.
Νῦν ἔν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχό-
μενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσιμι.
ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀ-
λίγοι ὡς ὁρᾷς ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.
ΕΡΜ. Ἄμεινον ἔτους, εἰ καὶ ἡμῖν παρατεί-
νοιτο ἀπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα πλήν. ἀλλ' οἱ μὲν
παλαιοὶ, ὦ Χάρον, οἵδε καὶ οἷοι παρεγίνοντο, ἀν-
δρεῖοι ἄπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυ-
μάτων οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ἀπὸ
τοῦ

τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τοῦ γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀθλιοι, καὶ ὅμοιοι ἐκείνοις, οἱ δὴ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν, ὀπισθοδιόντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ εὐπρόσθητά ὅτι ταῦτα. ΕΡΜ. Οὐκοῦν δίκαιός εἰμι ἐγὼ δέξασθαι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Διάλογος ιϛ'.

Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΛΟΥ. Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτη, ὃν παῖδες μὲν οὐκ εἰσιν, οἱ δὲ κλῆρον ἢ θηρῶντες, πεπλακισμένοι. ΕΡΜ. Ναὶ, ὁ Σικυώνιον φὴς· τί οὖν. ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνον μὲν ὃν Ἑρμῆ ζῆν ἔασον ἔτι τοῖς ἐγγενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίοκεν ὀπιμεζήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαιρέαν τὸν νέον καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους καλάσασον ἐφ' ἕξῆς ἅπαντας. ΕΡΜ. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛΟΥ. Οὐμῶν, ἀλλὰ δικαιότατον· τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ἢ ἔχοντες ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ δὴ χρημάτων ἀνίσους ἐποιοῦντο, ἢ δὲν προσήκοντες· ὃ δὴ πάντων ὅτι μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα ἐυχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἔν γε τῷ φανερῷ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βελτίονται, πᾶσι περιδήλα δύσειν ἢ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥᾴστη· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία ἡδὺ ἀνδρῶν· διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔξω ἀθάνατος, οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπικαλούμενοι. ΕΡΜ. Τελοῦσα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κακῶν εὖ μάλα διαβεβολεῖ

βεκολεῖ αὐτοῦ, καὶ ἐπελπίζει. καὶ ὅλως, ἀεὶ δαρόντι ἐοικὼς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διημιλλῶντο βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ Ἰόλεως ἀνηβήσατο. διὸ δὴ ἀπὸ μέσων ἢ ἐλπίδων ἢ ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡΜ. Ἀμέλησον ὦ Πλάτων. μετελεύσομαι γὰρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς. ἐπὰν δὲ οἶμαί εἰσι. ΠΛ. κατάπαυε. ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος καὶ αὖθις πεφθήβηκότος.

Διάλογος ιγ'.

Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.

ΤΕΡ. Τοῦτο ὦ Πλάτων δίκαιον, ἐμὲ μὴ τεθνάναι διακοσιαετῆ γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννενηκοντα γέροντα θέκειτον ζῆν ἔτι. ΠΛ. δικαιότατον μὲν οὖν ὦ Τερψίων, εἴ γε μὴ ζῇ μηδένα εὐχόμενον ἀποθανεῖν σοῦ φίλων. σὺ δέ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, ἀφαιρούμενον τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛ. Καινὰ ὦ Τερψίων νομοθετεῖς, ἢ μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονήν, ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ ἄλλως μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ σῶμα ἑξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὃς καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν·

αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρον, ὀδόντας δὲ ἕξεις ἔτι λοιπὰς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέτας τεθάπτοντα ὀπτα κεχυφότα κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ὑδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἐμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστης, καὶ ἐρρωμενεστάτης νεανίσκης. ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἔχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκας&, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίοις ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει. ΠΛΟΥ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ σωφρονέστερα γίνεται, ἢ ὡς σοι δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλλοδαποῖς ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτοῖς τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπόμενοι, τὸ καὶ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἄπαντιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταφὴν τεχνᾶσθε ὀπτηνοῦντες, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δ' ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀνέρασοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων σωφρονοῦντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τῷ ἔρωτ&, ἢν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς παρακελεύονται ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις. ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες, ὁ δὲ πᾶς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ δεῖ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δὲ, ὑποπείσει τοὺς ὀδόντας, ἀποσμυχόντες. ΤΕΡΨΙΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐμοῦ γοῦν Θέκειτ& πόσα κατέφαγεν, εἰ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποξένων, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἐξ

ὧν

ὡῦ νεοπλὸς ἀτελὴς ὑποκρώζων, ὥς ἐγωγε ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ὀπτήσειν αὐτὸν τῆς σορῆς, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑποβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φθονερίδων, ἄχρυπνος ἐκείμην ἀεὶθμῆς ἔκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τὸ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀχρυπνία, καὶ φθονερίδες. ὁ δὲ τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφεστήκει σαπρομένῳ πρώην ὀπτηλῶν. ΠΛΟΥΤ. Εὖγε ὦ Θέκλειτε, ζώης ὀπτμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν, μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ πρεσβύτερον πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλοῦτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἂν ἦν, εἰ καὶ Χαιρεκράτης πρότεθνήξεται Θέκλειτε. ΠΛΟΥ. Θάρρει ὦ Τερψίων. καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλανθος, καὶ ὅλως ἅπαντες, προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φθονερίσιν. ΤΕΡ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ὀπτμήκιστον ὦ Θέκλειτε.

Διάλογος ιδ'.

Ξενοφάντε καὶ Καλλισθενίδε.

ΖΗΝ. Σὺ δὲ ὦ Καλλισθενίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι παρέσιτος ὢν δεινὸς, πλέον τῶν ἱκανῶν ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην. οἶδα. πωρῆς γὰρ ὑποθυήσκοντί μοι. ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δὲ ἐμὸν, παράδοξόν τι ἐγένετο. οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτολεμαῖον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἥδειν σιωῶντα; ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τὸ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον

μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ὀπίτομόν τινα ὁδὸν ὁπὶ τὸν κλῆρον ἔξεῦρον· πειάμῳ γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τ' οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτήσῃ πιεῖν, (πίνει δ' ὀπεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὀπδοῦναι αὐτῷ. εἰ δ' τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. Τί οὖν ἐγώ τε; πάνυ γάρ τι παρώλεξον ἐρῆν ἔοικας. ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λαβόμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμας ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφάλλεις ὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δ' αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὡσοβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν ὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ὀπιγελᾶν. ΖΗΝ. Ἀσθενὲς γὰρ, Καλλισθημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπετάραχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἶτα σωθεὶς οἴμαι τὸ γεγονὸς, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷα γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται. ΖΗΝ. Πάλιν ἀλλ' ὐδέ σε τὴν ὀπτιμον ἐκκλῦν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἴσως.

Διάλογος

Διάλογος ιδ.

Κυήμωνος καὶ Δαμιππου.

ΚΝΗ. Τοῦτο ἐκεῖνο τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. ΔΑ. Τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. Παυθάνῃ ὅ, τι ἀγανακτῶ, κληρονόμον ἀκόσμου καταλέλοιπα, καλασοφιδὴς ὁ ἄθλιος ὃς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ζῆν τὰμὰ, παραλιπών. ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐχρῆτο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἀπὸ γενετῆς· καὶ ἐκεῖνος ἐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξέ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, δόξας διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκεῖνον κατελέλοιπα τὰμὰ πάντα, ὡς καὶ ἐκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὴν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οἶδα. ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ὀπτησάντος, καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκυρον ἐν τῷ δελέατι συγκαταπάσας. ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἁλιέα ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ σωτέθεικας. ΚΝΗ. Ἔοικα. οἰμώζω τοιγαροῦν.

Διάλογος ιε'.

Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΧΑΡ. Ἀκούσατε ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ

τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑποβαθρόν ὄζει, καὶ θαλαττίδιον ῥεῖ τὸ πολιόν. καὶ ἦν τεφανῆ ὅπῃ διάτερα, οἰχήσεται φειδόμενον. ὑμεῖς δὲ, τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ὀπφερόμενοι ἕκαστον. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσητε, καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ὀπίσασθε. ΝΕΚΡΟΙ. πῶς οὖν ποιήσαντες, εὐπλοήσομεν; ΧΑΡΩΝ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὸς ὀπιβαίνειν χρὴ, τὰ φορτία ταῦτα πάντα ὀπὶ τῆς ἠιόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ ὕτω δέξαιτο τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ὑπὸ τούτοις μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ φιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ὑποβαλών. παρὸ δὲ τὴν ὑποβάθραν ἐξῶς, διαλίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνὸς ὀπιβαίνειν ἀναγκάζων. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. καὶ ὕτω ποιήσομεν. καὶ ὅτοσὶ τίς ὁ πρῶτος ὄζει; ΜΕΝΙΠ. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πόρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην ὑπορρίφθη. τὸν τείχωνα δὲ ὃν ἐκόμισα, ἓν ποιῶν. ΕΡΜ. Ἐμβαινε ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρείαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ὀπισκοπῇς ἅπαντας. ὁ καλὸς δ' ὅστος, τίς ὄζει; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς ἐπέρασος, ἔτι τὸ φίλημα διάλαντον ἦν. ΕΡΜ. Ἀπόλυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμιν τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὀπὶ τῷ παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ λόμα ὅλον. ἔχει καλῶς; ἄζων εἶ, ὀπίβαινε ἤδη. ὁ δὲ τὴν τοξφυλάκα ὅτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΑΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος.

ΕΡΜ.

Ἑ Ρ. τί ἦν Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων πάρει; Λ Α'. τί ἦν ἐχθιῶ ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; Ἑ Ρ. τύραννον μὲν ὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα. ὥστε ἀπόθου ταῦτα. Λ Α'. ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. Ἑ Ρ. καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπερο-φίαν. βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον, συνεμπεσόντα. Λ Α'. ἀκῶν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεδρείδα. Ἑ Ρ. ὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λ Α'. εἶεν. τί ἔτι, πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. Ἑ Ρ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὸν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν. καὶ ταῦτα ἄφες. Λ Α Μ. ἰδού σοι. φιλός εἰμι. Ἑ Ρ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ πα-χὺς ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; Δ Α Μ. Δαμασίας ἀθλητής. Ἑ Ρ. ναὶ ἔοικας. οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. Δ Α. ναὶ ὦ Ἑρμῆ. ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα. Ἑ Ρ. ὁ γυμνὸν ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον, ὥστε ἀπόλυσαι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑφορθεὶς μόνον. ἀλλὰ καὶ τοὺ στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δ Α'. ἰδού σοι γυμνός, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσο-σαθμος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ἑ Ρ. ἄτως ἄμεινον ἀβαρὴς εἶ ὥστε ἔμβαινε. καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος ὦ Κοράτων, καὶ τὴν μα-λακίαν δὲ περιττὴ, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ ἡδὺ περιόντων ἀξ-ιώματα, καταλιπὲ δὲ καὶ γῆν, καὶ δόξαν, καὶ οἴκοθέν σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δη-λονότι, καὶ τὰς ἡδὺ ἀνδειάντων ὑπερφαφὰς, μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον ὅδε σοι ἔχωσαν λέγε. βαρυνεῖ γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύόμενα. Κ Ρ Α. οὐκ ἐκὼν μὰ, ἀπορρίψω δὲ. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; Ἑ Ρ. βαβαὶ, σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βάλει;

βάλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; ΚΡΑ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἡείσθυσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον. ἐν ἅδῃ γὰρ εἰρωνὴ, καὶ ἀδὲν ὅπλων δεήσει. ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ὑπόγε τῷ χήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ ταῖς ὀφρῦσι ἐπηρκὼς ὁ ὀπὴ τῶν φρενιτίδων, τίς ὄχιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; ΜΕΝ. φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός. ὥστε ὑπόδυτον καὶ τοῦτον, ὄφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατάθου σὺ τὸ χῆμα πρῶτον. εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσων μὲν τινὰ ἀλαζονίαν κομίζει, ὅσων δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ὑπούρους, καὶ λόγους ἀναπεπλεγμένους, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν. νὴ Δία καὶ χρυσίον γε τουτί, καὶ ἡδυπάθειαν δῆ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν. ἃ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ὑπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶ ἢ ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. ὑποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ ἐπειδὴ ὕτω κελεύεις. ΜΕ. ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ὑποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύ τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς. πέντε μνῶν τείχεις εἰσὶ τριχῶν. ΕΡ. εὖ λέγεις. ὑποθοῦ καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ὑποκείρων ἔσται; ΕΡ. Μένιππος οὗτοσί, λαβὼν πέλεκυν ἢ πρίονα, ὑποκόψει αὐτὸν ὅπως ὀπίσω τὴν ἀναβάθραν χρησιμεύσῃ. ΜΕ. οὐκ ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πείσομαί σοι ἀφέμενος γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ΕΡ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. Εὖγε. ἀνθρωπινώτε-

πινάτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ὑποθέμενον αὐτῷ τὴν κινάδεραν. βάλει μικρὸν ἀφέλωμαι ἢ σοῦ ὀφρύων; ΕΡΜ. Μάλιστα. ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ ἢ ταῦτας ἐπῆρκεν, ὡς οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀναλείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; ἢ δακρύεις, ὦ καθαρμα, ἢ πρὸς θάνατον ὑποδειλιᾷς; ἐμβηθι δ' οὖν. ΜΕΝ. Ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Κολακίαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. Οὐκοῦν ἢ σὺ ὦ Μένιππε, ὑποθὲς τὴν ἐλευθερίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ τὸ ἄλυπον, ἢ τὸ γυναῖον, ἢ τὸν γέλωτα. μόνον γοῦν ἢ ἀλλων γελᾷς; ΕΡΜ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ ἢ ἔχε ταῦτα, κοῦφα γὰρ ἢ πάνυ εὐφορα ὄντα, ἢ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. ἢ ὁ ῥήτωρ οὗ σὺ, ὑπὸθες τῶν ῥημάτων τὸ τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, ἢ ἀνειθέσεις, ἢ παρισώσεις, ἢ πειθόδους, ἢ βαρβαρισμούς, ἢ τ' ἄλλα βάρη τῆς λόγων. ΡΗ. Ἦν ἰδοὺ ὑποτίθεμαι. ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὡς τε λύε τὰ ὑπόγαια. τὴν ὑποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύλιον ἀναπτάσω. πέτασον τὸ ἱστίον. εὐθυνε πορθμεῦ τὸ πηδάλιον. ἓν πάθωμεν. τί ὀκνεῖτε ὦ μάταιοι, ἢ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδηωμένος; ΦΙΛΟ. Ὅτι ὦ Ἑρμῆ ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. Ψεύδεται. ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΜΕΝ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἑζεῖς, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, φιλήσει ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. ἢ ἔνθεν ἐξαπαλῶν τοὺ γέρως ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ γὰρ ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθη ὑποθανών; ΜΕΝ. Πῶς,

ὃς

ὃς ἔσπευσα ὅπως τὸν θάνατον καλέσαντος μηδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἢ κραυγή τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. Ναὶ ὦ Μένιππε. οὐκ ἀφ' ἑνός γε χώρου, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν ζωμελθόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχῳ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τὴν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀρθόνοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι, ὅτι λαμπρὸς λόγους διεξιόντα ὅτι Κράτωνι τύτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασία μήτηρ κακύσασα, ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ὅτι τῷ Δαμασίᾳ. σὺ δὲ οὐδὲν ὦ Μένιππε δακρύει. καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος. ΜΕΝ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κωφῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτιρμὸν ἐπ' ἐμοί. καὶ τῶν κοράκων τυπομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν σωμελθόντες θάπτωσί με. ΕΡΜ. Γενναῖος εἶ ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλάκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθείαν ἐκείνῳ προϊόντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεύς, ἄλλως μεθελκυσόμεθα. ΜΕΝ. Εὐπλοεῖτε ὦ Ἑρμῆ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί ἔν ἔτι καὶ μέλλετε; δικαστῶν δεήσει, καὶ ταῖς καταδίκαις φασὶν εἶναι βαρείας, ζοχὰς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δεινὸν θήσεται ὁ ἑκάστου βίος.

Διάλογος ιζ'.

Κράτητος καὶ Διογένους.

ΚΡΑΤ. Μοιρίχον τὸν πλόπον, ἐγίνωσκες ὦ Διόγνητε τὸν πάνυ πλόπον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν ταῖς πολλαῖς

ὀλκάδας ἔχοντα, ὃ ἀνεψιὸς Αἰσχέας, πλέσι καὶ αὐτὸς ὤν; τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ὑπολέγειν, ἢ μὰ ἀνάειρ, ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑ. Τῶ πλήρεις ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο. Αἰσχέαν μὲν ὁ Μοιριχος εἰ περιποιθάνοι, διαπότιον ἀφιεὶς ἅπαν ἑαυτῶ πάντων. Μοιριχον δὲ ὁ Αἰσχέας, εἰ περιπέλθοι αὐτῶ. ταῦτα μὲν ἐγίγνετο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῆ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ὑπὸ τῆς ὄρνεων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ὑπὸ τῆς ὀνειράτων, ὥς γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Αἰσχέα παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχω. καὶ τὰ τάλαντα, πότε μὲν ὅτῳ τύχοι τὸν νοῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε. ΔΙΟΓ. Τί ἦν πέρας ἐγίνετο ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. Ἄμφω τεθνᾶσιν ὅτι μιᾶς ἡμέρας. οἱ δὲ κλῆροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἃ δὲ πώποτε περιανδρούμενοι ἔτω γένεσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, καὶ μέσον τὸν πόρον πλαγίω περιπεσόντες τῶ Ἰάονι, ἀνεδάπησαν. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῶ βίω ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτο ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων. ἔτε πώποτε ἐζηλώσαμεν Ἀνιοχέως ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαμεν τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχε δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) ἔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κλήματα, καὶ τὸν οἶνον, καὶ τὼ πίθω, καὶ τὸν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διόγνητες. ἃ γὰρ ἐζήλωσα, σύ τε Ἀνιοχέως ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνό-

σεμνότερα τ̃ Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία μέμνημαι. τοῦτον διαδεξάμενον τὸν πλοῦτον παρ' Ἀνδιατένους, καί σοι ἔτι πλείω καταλιπόν. ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τῆδε τοιούτων κτημάτων, κ̀ οὐδείς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἐς ὃν τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟΓ. Εἰκότως. ὁ γὰρ εἶχον ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διερρυηκότες ὑπὸ βυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῆς βαλαντίων. ὥστε εἴποτε κ̀ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, κ̀ διέῤῥει, τῷ πυθμένος σεσηρὼς ὁ δωσαμένου· οἵ τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναΐδων αὗται παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὀδοῦσι, κ̀ ὄνυξι, κ̀ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξομεν κἀγλαΐθα τὸν πλοῦτον. οἱ δ' ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες, κ̀ τοῦτον ἄχει τὸ πορθμέως.

Ἀλεξάνδρῳ, Ἀννίβᾳ, Μίνωος, καὶ Σκιπίωνος.

ΑΛΕΞ. Ἐμὲ δεῖ περικεκεῖσθαί σε ὦ Λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝΝΙΒ. Οὔμφοωμι, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ; ΑΛΕΞ. Οὗτος μέ, Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, ἐγὼ δ', Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. Νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ κ̀ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ Περὶ περιουσίας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-

χρυσῆς στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ γὰρ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τότε μόνον, ἀλλὰ πάντων χεῖρον τὸ περὶ ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερον εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. ANNIB. Ἐν μὲν τοῦτο ὦ Μίνως ὠφέλιμον, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τοῦ Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον ἔστιν ἐγκαλεῖν μοι. φημὶ γὰρ τότε μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅτι μέγα περιεχώρησαν, δι' αὐτῆς δυνάμεώς τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχόντων τῷ ἀδελφῷ, μειζόνων ἠξιώθην, ἄρξας κελτῶν. καὶ τὰς γε Κελτίβηρας ἅπλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπέβαλον, τὰ περὶ τὸν Ἠριδανὸν, ἅπαντας κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν περιμάχητον Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν περσικῶν τῆς περιουσίας πόλεως ἦλθον, καὶ τοσούτους ἀπέκλεισα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς χρυσῶσαι νεκρῶν. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, ὅτε θεὸς εἶναι προσποιούμην, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς σωφρονεστάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος. ὁ Μήδος καὶ Ἀρμένιος καταγωνιζόμενος ὑποφυγούσας εἶναι δίωξιν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδούσας εὐθὺ τῷ νίκῃ. Ἀλέξανδρος ἦν, πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ἣν ηὔξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐκείνου τε, καὶ τὸν ὅλεθρον ἐκείνου

Δαρείου ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ὑποσὰς τὴν πατρῴων, προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ δίκαιαν τιμὴ Μηδικὴ μεῖζ' δίητησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμπαρόνει ἐν τοῖς Συμποσίοις τοῦ φίλους, καὶ σωτελαβανεν ὅπῃ θανάτῳ. ἐγὼ δ' ἤρξα ἐπίσης τῆς παρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο. τὴν πολεμίων μεγάλῳ ζόλῳ ὅπῃ πολιορκήσων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτιν ἐμαυτὸν παρέχον. καὶ καταδικασθεὶς, ἵνεξικα ἐυγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς. καί ὅτε Ὄμηρον, ὥσπερ οὗτος, ἐρρᾳθύμουν, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει πολ σοφισῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὴ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ὄζιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημ' εἶναι. εἰσὶ δ' ἔτι καλλίων ὕτοσι, διότι διαδήματι τιμὴ κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ἐ μὴν δὲ πρὸς τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γυναικὸς, καὶ σοφῆς ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ ἐπὶ τῇ τύχῃ κεχρημένου. MIN. Ὁ μὲν εἰρηκεν ἐκ ἀγνοῇ τ' λόγον, ἐδ' ὡς Λίβιῳ εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς; Α Λ. Ἔχειν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα ἔτω θρασύ. ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη δηλῶσαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δ' οὗτος λῃστὴς ἐγένετο. ὅμως δ' ὅρα εἰ καὶ ὀλίγον αὐτοῦ δεινότερα. ὃς νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ὅπῃ τὰ πρόγματα, καὶ τ' ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺ φρονέας τ' παρὸς μεῖζον καλαπολέμησας τ' Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, σεμνὸς ὑπ' αὐτῶν χαρεσονηθείς. καὶ ἐκ ἰσότα τ' Μακεδόνων ἀρχὴν πρεσβύτων, ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ καλέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὁπλογόησας τ' γῆν, καὶ δ' γνὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ πάντων κρατήσαιμι ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τ' Ἀσίαν, καὶ ὅπῃ τε Γρανικῷ

ἐκρά̃τησα μεγάλῃ μάχῃ, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος, ἦλθον ὅπῃ Ἰασὼν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμενε, μυειάδας πολλὰς στρατιὰς ἄγων. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ὅπῃ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γὰρ ὁ πορθμεὺς, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπλεξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα ὑπ' ἔσπαρτον αὐτὸς περικινδυνεύων, καὶ τιβώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην. καὶ Σκύθας ὑβριστὰς, καὶ ἀκολάστους ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ. καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πεισθέντες περὶ ἐμοῦ. τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλέων ἀπέθανον· ὅτου δὲ ἐν φυγῇ ὢν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν, πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν. ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις. νόμιμον δὲ ἦν προφανὲς, ὅδεν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν φυγὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίρους σώων, καὶ τοὺς τῷ πολέμῳ καιρὸν ὁ δαιμόσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐπέρεια δόξω, ὅπῃ τί ἔων μᾶλλον ὠφέλησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναίμωλα λαβὼν καὶ Λιβύλυ, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπήσοντα πόδι, καὶ δεσπότῃ ὁμολογοῦντα. εἴρηκα σὺ δὲ ὦ Μίνως

ὦ Μίνως δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.
ΣΚΙ. Μὴ πρότερον, ἰὼ μὴ καὶ ἐμὲ ἀκούσῃς.
ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἶ ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἔρεῖς;
ΣΚΙ. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. Τί δὲν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἀλεξάνδρου μὲ ἤπιον εἶδε, τόδ' Ἀννίβα ἀμείνονα· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς δὲν εἰκ ἀναίσχυντος ἔστω, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται. ὦ εἰδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; ΜΙΝ. Νὴ Δί' εὐγνώμονα φὴς ὦ Σκιπίων. ὥστε πρῶτος μὲν κεκείσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ. εἶτα εἰ δοκεῖ, δεύτερος Ἀννίβας, εἰδὲ ἕκτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

Διάλογος ιθ'.

Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρου.

ΔΙΟΓ. Τί τοῦτο ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἄνανδρες;
ΑΛΕΞ. Ὁρᾷς ὦ Διόγνες, ἃ παρέδοξον ἦν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐφάνη σοι, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή· ἃ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ τὴν Ὀλυμπιάδος τὴν μητέρα σου ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο, διαμονὰ ὁμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ. εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι. τὸν δὲ Φίλιππον ἐξαπατῆσθαι οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΛ. Κἀγὼ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ. νυνὶ δὲ ὁρῶ ὅτι εἶδεν ὑμᾶς ἔστε ἢ μήτηρ, ἔστε οἱ περὶ Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ φαῦλον αὐτοῦ εἰκ ἔχησόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ παράγματα

ἐψεύσω. πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησαν, θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγνητε. ἃ γὰρ ἔφθασα ὑπισχνῆσθαί τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκᾳ τὴν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλά τί γελᾷς ὦ Διόγνητε. ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρεληλυθότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ περιάτλους αἱρήσοντες, καὶ σεραπηγὸν ὑπὲρ τοὺς Βαρβάρους. ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιθέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομήσοντες, καὶ θύοντες ὡς Δράκοντι τῷ. ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛΕΞ. Ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι βίτλῳ ταύτῃ ἡμέραν. ὑπισχνεῖσθαι δὲ Πτολεμαῖος ὁ σωματοφύλαξ ἦν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῆς θορύβων τῶν ἐν τοσίν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς ἡδοίμην εἰς τὴν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄννυβιν, ἢ Ὀσειν ἡδέως; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θρόταλε, μὴ ἐλπίσῃς· ἃ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τὴν ἄταξ διαπλαυσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ ἔσω τῆς σοφίης παρελθόντων. ἃ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, ἀλλ' ὁ Κέρβερος ἐνκαταφέρνητος. ἐκεῖνα δὴ ἥδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις ὁπότ' ἂν ἐνθυμήσῃ ὅσων εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σαρίσσας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη περισκιρτοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἀθάνατον εἶναι ἐλπίζοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν πορφυρέᾳ ἐμπεπορπημένον. ἃ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρίεις ὦ μάταιε, ἃ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀεισθένης ἐπαίδευσε, μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς

τῆς τύχης; ΑΛΕΞ. Σοφὸς, ἅπαντων ἐκείνῳ κολάκων ὁπλοτατος ὤν, ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀεισοτέλους ᾄδειν, ὅσα μοὶ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα ὢ ἐπέστελλεν. ὡς ἢ κατεχῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θαυπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μοὶ ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς ταῖς πραξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὸ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶ), ὡς μὴ αἰσχυνοίμο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγνητε, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ὑπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ὀπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατειθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶδα ὃ δρᾶσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐπαῦδά γε ἑλλέβορος ἡ φύσις, σὺ ἢ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὀπιπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις· οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ὀπὶ τοῖς Ἀεισοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρᾷς, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὀπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διαπαίσαντο, καὶ ἀμύναντό σε ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε ἢ ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

Διάλογος κ'.

Ἀλεξάνδρῳ καὶ Φιλίππῳ.

ΦΙΛΙΠ. Νῦν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ). οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ὤν. ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἐγνώκειν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα διάνοιαν εἶναι. ΦΙΛΙΠ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι, τὸ παρέχειν

στεμμάτων ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῆς περφηφῆς;
ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι. ὥστε ῥᾴον ἐκράτησα αὐτῆς.
ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ ξυνεκύχθης, τοξεία, καὶ πελτάσται, καὶ γέρρα οἰσύϊνα περβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ τὸ Θετταλικὸν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν. ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χρῄσασθαι, τοῖς μεγάλα Μήδων ἦ, καὶ Περσῶν καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἀβρῶν, καὶ οἷα δὴ ὡς περὶ σῶ μύριοι μιᾷ Κλεάρχῳ ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πεῖν ἢ τόξδμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων; ΑΛΕΞ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ ἐυκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ διασπάσας αὐτοὺς, οὐδὲ περσδόσιας ὠνέμην τὰς νίκας, ἐκράτησα αὐτῆς, οὐδ' ὁπωόρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τῶν νικῶν ἕνεκα, καὶ τοῦ Ἕλλησιν ἦ, τοῦ μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαίους ἦ ἴσως ἀκύεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα, Κλεῖτον γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ πρὸ θορηλίου διελάσας μεταξὺ δεινὰ ἐποίησας ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπῃνέσαι ἐτόλμησε, σὺ ἦ καὶ τῷ Μακεδονικῷ χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὡς φασι, μετενέδυς· καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθης, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμίμεο τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέγω δὲ τὴν κατακλείουσαν πεπαιδιμένους ἄνδρας,

ἄνδρας, καὶ χίμας τοιούτους γαμβρὸν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑφαγαπῶν. ἓν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέχῃ τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. ΑΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλαδαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ καλὸν ᾖ) οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαί ποτε τὸν βασιλέα, καὶ πρακινδυνεύειν τοῦ κρατεῖν, ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἥκιστα ζυμφέρει. Θεὸς γὰρ ᾖ) δοκῶν, εἴποτε βοηθεῖης, καὶ βλέπειν σε φοβήσῃ τὸν πολέμιον ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥέοντα, οἰμώζοντα ὅτι τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἂν τοῖς ὁρῶσι. καὶ ὁ Ἄμμων, φησὶ, καὶ Διονύσιος ἠλέγχετο, καὶ οἱ τραγῳδοποιοὶ, κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τοῦ ἰατροῦ βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶδα πολλοὺς ᾖ) τοὺ τῶν τραγῳδοποιῶν ἐκείνων ὑπερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτεταμένον κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα, καὶ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὁ ἔφης Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τοῦ καταρθωμάτων. πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐναμιλλον τιθέασί με. καί τοι τοῦ Ἄορνον ἐκείνην ἀφ' ἑτέρας ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. Ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ ὦ Ἀλέ-

ξανδρε,

ξανθρε, ἐδὲ τὸν τύφον ὑπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν καὶ σωτῆς ἤδη νεβεὸς ὢν ;

Διάλογος κα'.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ΑΝΤΙΛ. Οἷα πρώην Ἀχιλλεῦ περὶς τὸν Ὀδυσέα σοι εἴρηται περὶ τῦ θανάτυ, ὡς ἀχθυνῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἠκροώμην γὰρ ὁπότε ἔφης βέλεσθαι ἐπάρχος ὢν, θητεύειν παρά τινι τῆς ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίος πολὺς εἴη μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῆς νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀχθυνῆ τινα φρύγα δηλοῖ, καὶ περὶς τὸ καλῶς ἔχον φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πηλέως δ' υἱὸν τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων τοσαῦτα ἄτω περὶ αὐτῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης περὶς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν περεῖλε τὸν μετ' τῆς ἀληθῆς δόξης θάνατον. ΑΧΙΛ. Ὦ πᾶ Νέσορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι ἦς ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἐδ' ἀγνοῶν, τὰ δύσλυτον ἐκεῖνο δόξαιον περεῖμεν τῦ βίυ. νυνὶ δ' σωίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσασι, μετ' νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία. καὶ ὅτε τὸ καλλος ἐκεῖνο ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ὀδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ ὅτε οἱ τῆς Τρῴων ἠκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τῆς Ἀχαιῶν

Ἀχαιῶν θεραπόντων, ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμῖν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐλεύθερος. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θηλύνω ζῶν. ΑΝΤΙΛ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς πολλοὺς ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ, ἐσμὸν οἵδε; μὴ μικρὸν δὴ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρε δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῶν παθημάτων, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἱ οὐκ ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴτις αὐτοὺς ἀναπέμψει θηλύνοντας ἀκλεέσι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν. ΑΧΙΛ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη πολὺ παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ, οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἔκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐσὲς καθ' ἡ συχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤΙΛ. Οὐκ· ἀλλ' ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τῶν λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γελᾶν ὀφλισκάνοντας, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διάλογος κϛ'.

Μενίππου καὶ Ταντάλου.

ΜΕΝ. Τί κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σε αὐλὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐξῶς; ΤΑΝ. Ὅτι ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῆς δίψης. ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ ὡς μὴ ὀπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελος· οἱ ὀπικύψαιμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπειδὰν προσίοντα αἰσθηται

αἴσθηταί με. ἐῶ δὲ ποτε καὶ ἀρύσαιμι, καὶ περισενέγκω τῷ σώματι, ἢ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῆς δακτύλων διαῤῥυεὶν, ὀκ οἶσθ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά με. ΜΕΝ. Τεράστιόν τι πάσχεις ὦ Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; ἢ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ πε τέθαπται, ὅσῳ καὶ πεινῶν καὶ διψῶν ἐδωκάλο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψώης, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. Τοῦτ' αὐτό ἡ κόλασίς ὅστι, τὸ διψῶν με τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ὄσαν. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὕστο πιεσόμεθα, ἐπεὶ φῆς τοῦ διψῆν κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσαι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεὴς τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; ὀκ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μοι τοῦτον ἄδυ, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. Ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ὀπθυμεῖν πιεῖν, μηδὲν δεόμενον. ΜΕΝ. Ληρεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκρᾶτε γε Ἑλλεβόρε νὴ Δία. ὅς τις τὰν ἀντιον τοῖς ὑπὸ τῆς λυπούντων κωμῶν δεδηγμένοις πέπονθας. ἢ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. Οὐδὲ τὸν Ἑλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θαῤῥεῖ ὦ Τάνταλε, εὖ ἴσθι ὡς ὅτε σὺ, ὅτε ἄλλος πίεται ἦν νεκρῶν. ἀδιάφορον γάρ. καίτοι ἢ πάντες ὥσπερ σὺ ἐν καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦ ὀκ ὀρεομένοις.

Διάλογος κγ'.

Μενίππου καὶ Αἰακοῦ.

ΜΕΝ. Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ Αἰακέ, διήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙ. Οὐ ῥᾴδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. ὑτοσὶ μέν, ὅτι Κέρβερός ὅστιν, οἶσθα· καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὸν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς. τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ὀπισήμους αὐτῶν. ΑΙ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, ἕτος δ' Ἀχιλλεύς, ἕτος δὲ Ἰδομενεύς, πλησίον ἔπειτα Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. ΜΕΝ. Βαβαὶ Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολύς, ἀμυδρὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἔστος δ' ὦ Αἰακέ, τίς ὅδε; ΑΙ. Κυρὴς ὅδε. ἔστος δὲ Κροῖσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. ΜΕΝ. Εἶτά σε ὦ κάθαρμα ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζυγνωστὰ μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ πλοῶν ὁπλιτικῶν; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ὅδε; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακέ, παίδευσαί μοι χρὴ κόρρης ὀπίσω τρέψαντα. ΑΙ. Μηδαμῶς, διαθρύψεις γὰρ αὐτῷ τὸ κραγγόνιον, γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝΙΠ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ περισπλύξομαί γε πάντως ἀνδρογυνώψ ὄντι. ΑΙΑΚ. Βούλει δέ σοι ὀπισθέξω καὶ τὸν σοφόν; ΜΕΝ. Νὴ Δία γε.

ΑΙΑΚ.

ΑΙΑΚ. Πρῶτον ἕτός σοι ὁ Πυθαγόρας ὅδι. ΜΕΝ. Χαῖρε ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον. ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. Νὴ, καὶ σύ γε ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ὅδι σοι; ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. Κυάμους ὦ γαθέ. ὥστε καὶ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. Δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ ὡς ἁδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὗτος ἦ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος. καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὰ ἦ πάντες ἠσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. Ἄλυποι ἔτοι ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ φαιδροὶ πᾶν ἄλλων. ὁ ἦ ποδαπὸς πλέως, ὥσπερ ἐγκεφαλίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξιωθηκώς, τίς ὅστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ὑπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. Ὦ χαλκόπους βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοῦ κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. Μελαγχολία τις ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. ταῦτά σε ἀπλωθερήκασιν αὐταῖς κρηπῖσιν οὐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἁδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν. ἐφορᾴθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σοκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, πῇ ποτε ἄρά ὅστι; ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ὅστιν. ΑΙΑΚ. Ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; ΜΕΝ. Ἅπαντες φαλακροί εἰσιν. ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

ΜΕΝ. Πολλοὶ πᾶν νέων φιλοσοφεῖν λέγεσι.

καὶ

καὶ τὰγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιό τις, ἄκρει φιλόσοφοι μάλα πολλοί, τά δ' ἄλλα ἐύρησεις οἶμαι, οἷόν ἦκε παρὰ σοι Ἀείσιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ὑπωπιέων μύρε, ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ τυράννε θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονεῦσιν; ΜΕΝ. Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες ἄνθρωπος εἶ, τάγε τοιαῦτα. πάντες ἔν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγωνῆναι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι τὰληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΜΕΝΙΠ. Τίνες δ' ἔτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. ΜΕΝ. Εὖγε ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκειτο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. Μὰ Δί'. ὅπη τὸν Κερβέρον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων. ΑΙΑΚ. Κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Ἀπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὦ Αἰακέ.

Διάλογος κδ'.

Μενίππε καὶ Κερβέρε.

ΜΕΝ. Ὦ Κέρβερε, συγγνωὶς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέμοι πρὸς τὸ Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης ὁπότε κατήει

καλῆναι πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα; μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀζέπλω πρόσωπον προσιέναι, καὶ ὑπὸ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τοῦτ' ἐμηχανῶ τοῖς ἔξω τῆς σομίδος ἑαυτὸν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τῆς χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ, κατέπασσα τῆς ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγλύστο. ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; ΚΕΡΒ. Οὔκ· ἀλλ' ἐπεὶ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἐώρα, κατεθαρσύνετο ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, ἐπεὶ πάντων γε ἦν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῆς σομίδος τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι, τάδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατελήλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡΒ. Μόνος ὦ Μένιππε ἀξίως τῆς ψυχῆς, καὶ Διογένους πρὸ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήλθετε, μήδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι γελῶντες, οἰμώζειν παρασκευάζοντας ἅπασιν.

Διάλογος κε'.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. Ἀπόδος ὦ καλάθραξ τὰ πορθμία. ΜΕΝ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδος φημὶ ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. Οὐκ ἂν λάβοις

λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. Εἰ μὴ καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ὧν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. Κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου κατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. Μάτην ἔσῃ πεπλουκὼς τοσοῦτον πλοῦν; ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς σοὶ ἐμοῦ ἀποδότω, ὃς με παρέδωκέ σοι. ΕΡΜ. Νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ἀφεξελίνειν τὴν νεκρῶν. ΧΑΡ. Οὐκ ἀποκήσομαί σου. ΜΕΝ. Τοῦτό γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, παρέμιμνε. πλοῦν δ' ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἤδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί ἦν, ἐκλιῶ διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. Μόνον ἦν αὐχήσεις περῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. Οὐ περῖκα ὦ βέλτιστε. καὶ γὰρ ἐλιπόμην, καὶ τὴν κώπην ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνον ἅπαν ἄλλων ὀπαδῶν. ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμεῖα. τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ. ὁ γὰρ Αἰακὸς οὕτως ἠθέλησε. ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλει μοι. ΧΑΡ. Δεῖξον τι ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμους εἰ θέλεις, καὶ τὴν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν ὦ Ἑρμῆ τὸν κυνᾶ ἤγαγες; οἷα γῆ, καὶ ἐλάλει παρὰ τὴν πλοῦν, καὶ ὀπαδῶν ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ὀπισθοφλάστων, καὶ μόνον ᾄδων οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς ὦ Χάρων, οἷον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκεραίως, καὶ δεσμὸς οὐδεὶς μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄν σε λάβω σοί; ΜΕΝ. Ἂν λάβῃς ὦ βέλτιστε, δῆς γε οὐκ ἂν λάβοις.

Διάλογος

Διάλογος κέ.

Διογένης καὶ Μαυσώλος.

ΔΙΟΓ. Ὦ Κάρ, ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν περιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν ὧν Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δέ τινας ὑπηκόους εἶχον, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ὑπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ ὅτῳοῦν ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τῷ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ νεὼν ἔυρῃ τις ἂν ῥᾳδίως. ἆ δοκῶ σοι δικαίως ὅτι τούτοις μέγα φρονεῖν; ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; ΜΑΥ. Νὴ Δί' ὅτι τούτοις. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, ὅτε μὲ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, ὅτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γῦν τινα ἑλοίμεθα δικασὴν συμορφίας πέρι, ὃν ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺ ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺ ὀφθαλμοὺς ἀφιεμεν, καὶ τὰς ῥῖνας ὑποστισμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ὑπιδεικνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺ ξένους, ὡς δήτι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὑπῆ. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχὶ ὁρῶ ὅ, τι ὠφελήσει αὐτὸν πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς

θοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος. ΜΑΓΣ. Ἀνόητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διοχθώνης. ΔΙΟ. Οὐκ ἰσότιμος ὦ γενναιότατε· ἀλλ, Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος ἧς ὑπὸ γῆς, ἐν οἷς ἐυδαιμονεῖν ᾤετο. Διοχθώνης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἑρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον. ὁ Διοχθώνης δ', τῷ μὲν σώματι εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου. λόγον δ' τοῖς ἀείσοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς ὑψηλότερον ἢ Χαρῶν ἀνδραποδίσασθαι τὸ σὸν μνῆμα, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

Διάλογος κζ'.

Νιρέως, Θερσίτυ, καὶ Μενίππου.

ΝΙΡ. Ἆρ' οὖν Μένιππος οὗτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ ὦ Μένιππε, τί καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ. Τίνες δ' καὶ ἐστε, πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. ΜΕΝ. Πότερος ὁ Νιρεύς, καὶ πότερος οὖν ὁ Θερσίτης; οὐδέτερον γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἀπράγμονα εὐμορφότατον προσωπεύων. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψελλὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνλω τοῦ δικαστοῦ. ἄγε δή σοι ὦ

Μένιππε,

Μένιππε, ὄνθλινα καὶ ξυμορφότερον ἤγῃ. NIP. Ἐμὲ τὸν Ἀγλαΐας καὶ Φάρσωνος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ἦλθεν ὑπὸ Ἴλιον. MEN. Ἀλλ' ἐχὶ καὶ ὑπὸ γλῶ, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον, ταύτῃ μόνον ἄρα διαφέρουσι τὸ Θερσίτου κρανίου, ὅτι ἀθρυπτον τὸ σόν. ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτό, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP. Καὶ μὴν ἔρυθον Ὀμηρον ὁπωσοῦν ἐῶ ὁπότε σωφρονέστατον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. Ὀνείρατά μοι λέγεις. ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις. ἐκεῖνα δέ, οἷ τότε ἴσασιν. NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα ξυμορφότερός εἰμι ὦ Μένιππε; MEN. Οὔτε σύ, οὔτε ἄλλος ἄμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Διάλογος κή.

Μενίππε καὶ Χείρωνος.

MEN. Ἧκουσα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήσθης ἀποθανεῖν. XEI. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας ὦ Μένιππε. καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι ἐθελήσας. MEN. Τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεσάσας τοῖς πολλοῖς χρήματος; XEIP. Ἐρῶ πρός σε οὐκ ἀσωφρόνως ὄντα. οὐκ ἐῶ ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. MEN. Οὐκ ἡδὺ ἐῶ, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; XEIP. Οὐκ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδύ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐκ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, βορᾶς, αἰ ὧραι δὲ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον,

ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θατέρῳ θατέρου, ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῆς. ἡ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχειρίζειν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἴσον. MEN. Εὖ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ ἐν ἅδῃ δ' πῶς φέρεις, ἀφ' ἧς προελόμενος αὐτὰς ἦκεις; XEIP. Οὐκ ἀηδῶς ὦ Μένιππε. ἡ γὰρ ἰστομία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ πρᾶγμα ἅδην ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, ἅδης διϕλοῦς ὥσπερ ἄνω, ὅτε πανδοκεῖον δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. Ὄρα ὦ Χείρων, μὴ πρεπίπληξ σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος πεσῇ. XEIP. Πῶς τοῦτο φῄς; MEN. Ὅτι ἐν ἅδῃ ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῆ ὁμοίως ἂν ἡγοῖτο, καὶ δεήσει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδιώκλον. XEIP. Τί ἔν ἂν πάθοι τις ὦ Μένιππε; MEN. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασι, σωτὸν ὄντα, ἀρέσκειν καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῆς ἀφορητον οἴεσθαι.

Διάλογος κθ'.

Διογένης, Ἀντισθένης, καὶ Κράτητος.

ΔΙΟΓ. ΑΝτίσθενες καὶ Κράτης σχολὴν ἄγομεν. ὥστε τί οὐκ ἀπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου πειραλήσοντες, ὀϕόμενοι τοὺς κατιόντας οἵοι τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῆς ποιεῖ; ΑΝΤ. Ἀπίωμεν ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ ἦν, τοὺς μὲν δακρύοντας

ουτας

ονλας αὐτῷ ὁρᾶν, πρὶν ἢ ἐκελθόντας ἀρεθλῶσαι. ἐνίους δὲ μόλις καλιόντας, καὶ ὅτι τρόχηλον ὠθουῦτος τῷ Ἑρμῇ, ὅμως ἀνλιβαίνοντας καὶ ὑπολίνας ἀνλερεῖσθονλας ἅδην λέον. ΚΡΑ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε καλήκοιμι κἀγὼ πρὸς τὸν ὅδον. ΔΙΟΓ. Διήγησαι ὦ Κράτης. ἔοικας γάρ τινα παραγγελίαν ἐρεῖν. ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ ξυγκαλέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ἐδήσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ Ὀρσίτης ὁ Ἀρμήνιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνλτο γὰρ ὑπὸ λησῶν περὶ τὰ Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλλάδα οἶμαι βαδίζων, ἔξενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσῖν εἶχε, καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο. καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλλθερὰς χαρία πανέρημα ὄνλα ὑπὸ τῶν πολεμίων, λοσπάων, λύο μόνες οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῶν ἔχων. ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦν ἤδη. καὶ νὴ Δί' ἐκ ἄσημον τὸν ὀλίγον ἐς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο, καὶ ἡνανάκλει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ περισχεθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ ξωστεφθήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέρωθι διαπαρέντος ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελτασοῦ, ἐν τῇ ὅτε τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καπαδόκιον συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων περιπεξορμήσας. ὑποστὰς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑπολὺς, ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκη κοντόν. ἔτος δὲ ὑποθεὶς τὰ σάρισαν, αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝΤ. Πῶς οἱά τε, ὦ Κράτης μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. Ῥᾷσα ὦ Ἀνιπφένες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπηχύ τινα

τινα κόγλον προβεβλημένον. ὁ Θρᾷξ δ' ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτ ἴσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι ἑαυτὸν διαπερονᾶται, διαλαυρᾶται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βυβῶνα διαμπάξ, ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. ὀρθὸς οὐδ' ὅτι ἐγκύρσας, ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἵππῳ μᾶλλον τὸ ἔργον, ἠγανάκτει δ' ὅμως, ὁμότιμον ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππάζεσθαι κατιέναι. ὁ δὲ γε Ὀρσίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἐσάναι χαμαὶ, ὅκως βαδίζειν ἐδυνήσετο· πάσχει δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ὑποβῶσι τοὺς ἵππους. ὥσπερ οἱ ὄνοι τοὺς ἀκανθῶν ὀπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ ἀδεμιᾶς μηχανῆ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀοράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον, ἐγὼ δ' ἐγέλων. ΑΝΤ. Κἀγὼ δὲ ὅτε καθῆκεν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ὅπῃ τὸ πορθμεῖον, προκαλέσασθαι χώραν, ὡς ἂν ὅτι ἥδιστα πλεύσαιμι. περὶ τὸν πλοῦν δ', οἷ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυλίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν ὦ Κρῆτες καὶ Ἀνιφένες τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλοῦτον ἐκ Κοείνθου, συνεκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τῆς παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών. ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίης τῆς ἑταίρας, ἀποσφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἆθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι· καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς,

ἀνέκειτον ὃν τρόπον ἀποθάνοι. εἶτα τῷ μὲν Δᾳμιᾷ αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, ὡς ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὦ αὐτέ, ὃς τάλαντα ἔχων ὑμῖν χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτῃ νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ ὦ Ἀκαρνὰν (ἔστι γὰρ κακεῖνος, καὶ καλοῦτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα σαυτὸν δὲ οὔ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους ἁπάντων ἐδέσατο, ἀλλὰ ἐπιλοιπυδρώνης ἡγωνίζετο πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὀπταλέων καὶ στεναγμῶν, ἐάλως ὁ ἡρωϊκός. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτὸν καταγόρευε φθάσας πολλῶν τινῶν ἀνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἐμοί γε οὐ τὴν τυχοῦσαν ἔρριπτολήν παρέσχον τότε ξένοντες. ἀλλ' ἤδη μὲν ὅτε τῷ σοφῷ ἐσμῷ. ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαὶ, πολλοί γε καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; τοῦτον οὖν ὑπέρτερον ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, γέρων ἀριθμόν; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. Ἆρα ἦν ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτι μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμης καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὤν, ἄτεκνός τε, καὶ πρεσβύτης χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟΓ. Εἶτα τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς, καὶ

καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φοβερόν. ΔΙΟΓ. Παραπαίεις ὦ γέρων, καὶ μεμηχανεύῃ πρὸς τὸ χρεὼν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τῆς σωρθμέως. τί οὖν ἄν τις λέγοι περὶ σοῦ γέρον, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσιν; ὃς ἐχρῆν δοκεῖν τὸν θάνατον, ὡς σοὶ ἐν τῇ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑποδέσηται, ὡς ὑποδρᾶσαν βαλδίονας, ὀρῶν σοὶ τὸ σῶμον εἰλυμμένους.

Διάλογ☉ λ'.

Αἴαντ☉ καὶ Ἀγαμέμνον☉.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεὶς ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελήσας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην ὅτε περισκεψάμενος αὐτὸν, ὁπότε ἥκει μαντευσόμενος, ὅτε περισῴσειν ἠξίωσας ἄνδρα συσκηνίτην, καὶ ἑταῖρον· ἀλλ' ὑπερφυῶς μεγάλα βαίνων, παρῆλθες. ΑΙΑ. Εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τὴν μανίαν αἰτίαν καλέσῃ, μόνον ἀντεξεταθεὶς ὅτι τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. Ἠξίους δ' ἀναντᾳγώνιστον ἔδει, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; ΑΙΑ. Ναὶ, τά γε τοιαῦτα. οἰκεία γάρ μοι λῶν ἡ πανοπλία, τῷ ἀνεψιῷ γε ὅσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπεπαύσατε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καταπεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίωται καὶ ὀπτησάτερος ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓΑ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν ὦ γύναιε τὴν Θέτιν, ἢ δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παρα-

δηλόναι συζῆμεῖ γε ὄντι, φέρεσα, ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑ. Οὔκ. ἀλλὰ τὸν Ὀδυσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. Συγγνώμη ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης ἢ δίκης παράγματος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἡμῖν ἔκας κινδυνεύειν ἀναμένει, ἐπεὶ καὶ ἐκρέτησέ σε, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασαῖς. ΑΙΑ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις με κατεδίκασεν, ἀλλ' ὁ δῆμος λέγει τι περὶ ἡμῶν. ἢ γὴν Ὀδυσέα μὴ ἔχει μισεῖν ἐκ ἂν δικαίως, ὦ Ἀγάμεμνον, εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ὑπετάττοι.

Διάλογος λά.

Μίνωος καὶ Σωκράτε.

ΜΙΝ. Ὁμῶς λῆρος ἔτος Σώκρατος ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω. ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διαπαπτάτω. ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ὑποπλαθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἅπαξ καὶ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ ταῖς μακάρων νήσοις κατοικεῖτε· ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣΤ. Ἄκουσον ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. Νῶν ἀκούσω αὖθις. ἐ γὰρ ἐξελήλεγξαι ὦ Σώκρατε πονηρὸς ὤν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς; ΣΩΣ. Ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἴγε ὁτιοῦν τιμῆ ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. Ὅμως ὑπόκειταί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. ΜΙΝ. Λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως μὴ πρὸ ἄλλης διακεινώμεθα ἡμῖν. ΣΩΣ. Ὁπόσους ἔκτεινον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔκτεινον

πρᾶτον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς μοίρας; ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. ΣΩΣΤΡΑ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, ϗ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν; ΜΙΝ. Ναὶ, τῆς Κλωθοῦς ἡ ἑκάστῳ ἐπέταξε ξυνηθέστατα τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθείη ὑπ' ἄλλου φονεύσαί τινα, ἢ δικαίως ἀνθιλέξειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷος δήμιος ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαίως πράξει, ὁ δὲ τυράννου, τίνα αἰτιάσηται τῆς φόνου; ΜΙΝ. Δῆλον ὡς τὸν δικάσαντα ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ καὶ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, τοῦ πρώτως πραγόντος τὴν αἰτίαν. ΣΩΣΤ. Εὖγε ὦ Μίνως, ὅτι ϗ ὀπισθαφυλάκη τοῦ παραδείγματι. Ἰὼ δέ τις ὑποστείλαιτο τὸ δικαστήριον, ἤκιστα αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον νομίζων, τίνι τρόπῳ χάριν ἴσον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναχαριστέον; ΜΙΝ. Τὸν πέμψαντα ὦ Σώκρατες. δῆλον γὰρ ὁ νομίσας ἰὼ. ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑφήτας ϗμοσμένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, ϗ τύτους τιμᾷς τοὺς δικονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀνθιλέγειν δικαίως ἰὼ, τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης πρεσβυτέραις. ΜΙΝ. Ὦ Σώκρατες πολλὰ ἴσθοις ἂν ϗ ἄλλα ἃ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξελάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ὑπολαύσεις τῆς ἐπωφελήσεως. δίοτι ἃ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ ϗ σοφιστής τις εἶ δοκεῖς. ὑπόλυσον αὖ τὸν ὦ Ἑρμῆ, ϗ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ ϗ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

Διάλογος λϛ'.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Ω χαῖρε μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς.
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον, ἐς φάος μολών.

ΦΙΛΩΝ. Οὐ Μένιππος ἔτός ἐστιν ὁ Κύων; ἐμοὶ γὰρ ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βάλεσθαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο σχῆμα; πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντῆ; προσιτέον ἢ ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολλὼ γὰρ χρόνον ἀπέφηνας ἐν τῇ πόλει. ΜΕΝ.

Ἥκω νεκρῶν καθυμνῶν, καὶ σκότου πύλας λιπών,
Ἵν' ἀδὴς χωρὶς ὤκισαι θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡρακλῆς. ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών, κἀτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; ΜΕΝΙΠ.

Οὔκ. ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν αἰδὴς μ' ἐδίδαξε.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; ΜΕΝ.

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος νεῶν πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι μακάρτε γαγγαμῶν, καὶ λέγε ὑτοσὶ πῶς ἁπλῶς κλαπεὶς ἀπὸ τῆς Ἰαμβείων. τίς ἡ σχολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐλλέπσεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀπαισία ἡ ὁδός. ΜΕΝ.

Ὦ φιλότης, χρῄζω με καλήσαντα εἰς ἅιδαο,
Ψυχὴν χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὕτως; ἀλλ' ἢ παραπαίεις. οὐ γὰρ ἂν ἔτως ἐμμέλως ἐρρᾳῳδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕΝΙΠ. Μὴ θαυμάσῃς ὦ ἑταῖρε νεωστὶ

νευσὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγυόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθη τῆς ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὑπὸ τὸ στόμα ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὰ οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ὀπορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. ΜΕΝ. Ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες. ἃ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατ' αὐτῶν πλησίον, ἅμα τὸν Κέρβερον, ἐδεμία μηχανῇ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δεδογμά τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά· ἀλλ' ἃ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ἃ δὲ τὰ ὑποῤῥητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ΦΙΛ. Μαδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς ταῦτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ὑπακοῦσαι τοῖς ἐπιτάγμασι, καὶ ἀσφαλές. πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοῦ πλησίος τύπτειν καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατακλεῖσαι, ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας——

2. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς ὦ ἀγαθὲ τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἥδέως ἀκούσαιμί σου. ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς ὁ τῆς πορείας ἡγεμών. εἶθ' ἑξῆς ἄττα εἶδες, ἄττα ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν ἧττον ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιτις, ὁπότε φίλου ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδωμι τὴν γνώμην τὴν ἐ-

μιλῶ, καὶ ὅθεν ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν πᾶσιν ἦν ἀκόων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, ὑμνούντων μόνον τὴν ἡμιθέων. ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἤδη τὴν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγάς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγέμην ἔτι καλά, καὶ ὑπερέργως ἐπῃνέμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων μήτε μοιχᾶσθαι, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλῃ δ' ἦν καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρηστέον ἐμαυτῷ, ὅτε μὲν τοῖς θεοῖς ἄνω ποτὲ ἡγέμην μοιχεύσαι, καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς δεῖ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον, ὅτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

3. Ἐπεὶ δὲ διαπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρεῖσαι τε ἐμαυτὸν καὶ διηθλῶσαι αὐτῶν χρῆσθαί μοι, ὅτι βέλοιντο, καὶ τίνα ὁδὸν ἁπλῶ καὶ βεβαίαν ὑποδεῖξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῄειν αὐτοῖς. ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ ἐκ τῆς καπνᾶς βιαζόμενος. παρὰ μὲν δὴ τούτοις μάλιστα ἔυρισκον ὑπισκουμένους τὴν ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀπειρίαν πλείονα ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν ὅτι τὸν τῆς ἰδιωτικῆς βίον ἀμείλει, ὁ μὲν αὐτῆς παρήνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μελιέναι. τοῦτο γὰρ ἔφη τὸ εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, σωρὸς ὑπορράπτων τὰ σάνδαλα ἐκεῖνα τῷ Ἡσιόδῳ δεῖ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἱδρῶτα, καὶ

καὶ τοῦτο ὅτι τὸ ἄκρον ἀνάβασιν ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον εἶεσθαι τοῦ κτᾶσθαι αὐτά. ὁ δέ τις αὖ πάσιν ἀγαθὸν ἦν καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. τί μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὃς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενά, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὑσημέραι παρ' αὐτοῦ ἤκουον ἐναντίων, καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἐναντιωτάτων ἔκας αὐτῶν λέγων. σφόδρα νικᾶν τε καὶ πιθανὸς λόγους ἐποιεῖτο, ὥστε μήτε τὸ θερμὸν τὸ αὐτὸ ποιοῦν λέγοντι, μήτε τὸ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυσταζουσι τοῦτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ὀπνοῦων, ἄρτι δ', ἀναναδέων ἔμπαλιν. ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοὺς γοῦν αὐτοὺς τούτους ἔνιοτε ὁρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις βιοῦντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἐώρων ἀπειξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ τὸν θάνατον διαφεύγοντας, καὶ ὅτι μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας τάς τε τιμὰς δόξαν ὑποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὁρῶντας πεπαιδευόντας. ἡδονῆς τε αὖ χεδὸν ἅπαντας καταγελῶντας, ἰδίᾳ δὲ μόνη ταύτῃ προσηρτημένους. σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἡρέμα παραμυθούμενος ἐμαυτόν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὅτι σωφρόνων διατεθησομένων ἀνόητός τε εἰμι, καὶ ταλησθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι.

4. Καὶ μοί ποτε διαλογιζομένῳ τούτων ἕνεκα ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα, συνθηράσαι τινὶ τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ

διαδόχων. ἦκον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τῆς ᾅδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν ὃν ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον ἦν ἡγούμενόν τινα ἔχειν, παρὰ τινος τούτων διαπεπραγμένον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ὅδε ἐστὶν ὁ ἄδικος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχους, ἔθεον ἐπὶ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δέ, συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γλαύκιον δὲ μάλα σεμνὸν καθεζόμενον, τέγομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ καὶ θικέλευσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ. παρακαλέσας δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενον ἔλουε, κατάγων ὅτι τὸν Εὐφράτην, ἔπειθεν πρὸς ἀνατολὰς ἅμα τῷ ἡλίῳ, ῥῖπόν τινα μακρὸν ὁπλέγων, ἧς ἡ σφόδρα κατήκουν. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ὁπόταν ἔχόν τι καὶ ἐκ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο, πολὺ ἀλλ' ἐώκει γέ τινας ὑποκαλεῖσθαι δαίμονας. μὴ γὰρ τὴν ἐπῳδὴν βίς ἂν μὲ πρὸς τὸ πρόσωπον ὑποπτύσας, ἐπανίοι πάλιν, ἵνα μὴ πάντων περισβλέπων καὶ στίφ μὴ ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τῆς Χοάσπου ὕδωρ. ἐννὴ δὲ ὑπαίθειος ὁπὸ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς περιαστήσεως περὶ μέσας νύκτας ὁπὸ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀνέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτορθορύσας. εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας, καὶ περιελθών, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων,

τασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῶ εἴχομεν. αὐτὸς μὲν ἦν μαγικήν τιν' ἔδωλος, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ. ἐμὲ δὲ τυτοισὶ φέρων ἐπεσκάλιζε τῷ πίλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ περσέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἢν τις ἔρηταί με τυνομα, Μένιππον μηδὲ μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσέα ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ. Ὡς δὲ τι τῦτο ὦ Μένιππε; ἐγὼ σωίημι τὴν αἰτίαν ἔτε τῦ χήματος, ἔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. Καὶ μλὼ περόηλόν γε τῦτο. καὶ ὃ πανλελῶς ἀπόῤῥητον. ἐπεὶ γὸ ἔτοι περὶ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἅδ ἐκαλελπλύθεσαν, ἠγεῖτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τῦ Αἰακῦ φρυρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκολύτως παρελθεῖν, ἅτε σωηθέστερον τεχνικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τῦ χήματος.

5. Ἤδη δ' ἦν ὑπέφαυνεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ὅπι τὸν ποτομὸν, περὶ ἀναγωγὴν ἐμηχνόμεθα. παρεσκεύαζο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ αλλα ὅσα πρὸς τὴν τελεπὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι δ' ἦν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτω δὴ καὶ αὐτοὶ

Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

Καὶ μέχρι μέν τινος ὑπερεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· ἔπα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος καὶ τὴν λίμνλν, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. φανισθέντες δὲ καὶ ταύτλν, ἀφικνύμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον. ἐς ὃ ἀποβάντες (ἦγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσύτῳ δεῖδα καιομένλν ἔχων, καὶ ἔτ' ἠρεμίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέτρως δὲ ὡς οἷός τε ἦν

λῶν ἀνακρεχῶν, δαίμοναί τε ὁμοῦ πάντας ὀπιθοδόμους καὶ ποιναὶ καὶ ἐρινύες, καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ αὐτεντίλων Περσεφόνειαν, παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. ἐνθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τὸ ἄδυτον ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου παρέρρωδεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑποπάτητος ἦν καὶ σκυθρωπόν.

Ἐσείετο δ' ὑπενερθεν ἄναξ ἐνέρων αἰδωνεύς.
Καὶ φαίνετο ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τὰ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καλεῖ δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος, τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν ἑωρακὼς τεθνεῶτα μικρὸν δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μὲν τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δέ με κρύσαντος τῷ λύχνῳ, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέθυος. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν ὧδ' ἐπεραιώθημεν, ὡς δὲ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων. βαυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλο τι ζωτερημένος. ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὸν λεοντῆν, οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι ἐπεδέξατό με καὶ διεπόρθμευσέ τε ἀσμένως, καὶ ὑποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀβαπτίν.

6. Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, πρόϊμεν μὲν ὁ Μιθρεβαρζάνης, ἐπόμην δ' ἐγὼ καλόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τοῦ ἀσφοδέλου καλαφύλου, ἔνθα δὴ ταῦτα ἐπέτοντο ἡμᾶς τερατεύεσθαι τὰς νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον, ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ὀπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ ποιναὶ καὶ ἀλάστορες, καὶ ἐρινύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύσει

λύσῃ μακρᾷ δεδεμένοι. ἐλέγοντο δ' ἔτι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος πᾶς πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωλοὶ δ' οἵτε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι παρῆσαν, ὠχροὶ, καὶ περγάσορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα μόλυβδον ὀπικείμενος. ἐφεζῶτες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρει δ' αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. Τίνες δῆτοι πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. Οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τῷ ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ὑπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. Αὗται τοίνυν ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, καὶ κατορυχθῶσί τε καὶ καταμαρτυρηθῶσι καὶ διελέγχωσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ σωθῆσαι, καὶ μηδέποτε ἀφισάμενοι τῶν σωμάτων. ὁ δὲ Μίνως ὀπιμελῶς ἐξελάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸ ἀσεβῶν χῶρον, δίκλινα ὑφέξοντα καὶ ἀξίαν τῶν τετολμημένων, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο τῶν ὅτι πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ περιτκωπτόντων. τιμωρίαν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζωνείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπερφίαν μυκτηρόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο, θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δ' ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλοῦτον λέγω, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νεκυδριτες, παρῆσαν, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν, ἐπεχάρην. καὶ εἴ τινα γνωείσαιμι αὐτῶν, περιῆν ἂν ἡσυχῇ πως ἐπεμίμνησκον, οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὑπὸ τὰς πρωθύρους παρῆσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ προμένοντες, ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν πόλε ἀναλείλας αὐτοῖς πορφυρᾶς τις, ἢ χρυσοῦς ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσιόντας, ἢν τὸ σῶμα ἢ τὴν δεξιὰν προβείνων δοίη καλαφιλεῖν. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡνιῶντο ἀκούοντες.

7. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάειν ἐδικάσθη δίκη τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοᾶς καταμαρτυρηθέντα παρελθὼν Ἀεισιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγυσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δικάσαι μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὰ δεῖν τῇ χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν ἅμα πεπαιδαμμένον πρὸς ἀρχαῖον γεγενῆσθαι δεξιόν. ἀποστάντες δὲ ὅμως τὸ δικαστήριον πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ ὦ φίλε πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἰδεῖν ἀνῆκεν τε καὶ ἰδεῖν. μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ φόβος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἅμα ὅτε τῶν πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ χρέβλαι, καὶ κύτωνες, καὶ βοχοί, καὶ ἡ χίμαιρα ἐπαράσσετο, καὶ ὁ Κέρβερος ἐβαρβάριζε, ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πλωτοί· καὶ μετεμέλετο πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίοις δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωείσαμεν ἰδόντες ὁπόσοι ἦσαν ἐν Ἅιδου ἔναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεστρέφοντο. εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δηλοπρεπές τι καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦτα, πῶς οἴει, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερύπλαι παρὰ τὸν βίον; τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμιλέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο.

8. Καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὴν γυναῖκα Τιτυόν. Ἡρακλῆς ὅσος, ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων

χων ἀγρῦ. διελθόντες δὴ καὶ τύτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχερούσιον· ἀνείσκομέν τε αὐτόθι πολὺ ἡμιθέων τε καὶ τραγῳδῶν, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατ' ἔθνη καὶ φῦλα διαλαμβάνομεν. πολὺ μὲν παλαιὸς τινας καὶ εὐρωπιῶντας, καὶ ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμφιγυήεις. πολὺ δὲ νεαλεῖς καὶ σωφρονικότας, καὶ μάλιστα πολὺ Αἰγυπτίων αὐτοῦ, διὰ τὸ πολυαρχικὸν τῆς πολιτείας. τὸ μὲν τοι διαγινώσκειν ἔκαστον, καὶ πάνυ τι ῥᾴδιον. ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων, πολλῷ μόνον καὶ διὰ πολλῆς ἀναθεωρούντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. ὥστε πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, καὶ φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τοὺς ὀδόντας περφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ λοιπὸν, ἄδηλα καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

9. Τοιαῦτα δὲ ἐκεῖνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσοικέναι, χορήγειν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι σχήματα περιάπτουσα. τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσκεύασε τιάραν τε ὀρθὴν ἐπιθεῖσα, καὶ πορφύρας περιβαλοῦσα, καὶ τι λοιπὸν κεφαλὴν σείσασα τῷ διαδήματι. τῷ δὲ οἰκέτην σχῆμα περιέθηκε, τὸν δὲ τινα, καλὸν εἰ ἐπόσμησε, τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε.

ασι. παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γηρέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις γὰρ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, ὑκ ἐῶσα ἐς τὸ τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφίασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τῷ Σαοίκτῃ καὶ αἰχμαλώτῳ σκηνὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τῷ Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσε, καὶ μέχρι μόνου τινὸς εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῳ καῦτα ἕκαστον ἀποδοὺς τῷ σκηνῇ, καὶ ἀποδυσάμενον τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἐκ πρὸ τοῦ, γίγνεται, μηδὲν τοῦ πλησίου διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ὀπίσω ἡ τύχη, ἀχθονται γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ ὑκ ἂ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι δὲ καὶ τῶν ὅτι τῆς σκηνῆς πολλάκις ἐφεμένους τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τότε πρὸς ταῖς χερσὶ τῶν δραμάτων, ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ, Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας. καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὸν χρυσόπαστον σκευὴν ἐφῆπτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς ἀπεξέρχεται, ὑκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, ὃ δὴ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους σοφιστὴς ὀνομαζόμενος. ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος, τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἐστίν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

10. ΦΙΛ. Εἰπέ μοι ὦ Μένιππε, οἱ τὴν πολυτελῆ

πολυτελεῖς τάττες καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας καὶ εἰκόνας, καὶ ὀπτεφάμματα, ἃ δὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς ὦ ἑταῖρε. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω δὴ τὸν Κάρα, τὸν ἐν τῷ τάφῳ ὡρειβόητον, ἴσως οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν, ὅτω ταπεινῶς ἐρρίπτο ἐν παραβύτῳ τινὶ, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ ὄχλῳ τῶν νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖ, τοσοῦτον ἀπολαύων τῆς μνήμαλος, παρ' ὅσον ἐβαρυώλο τηλικοῦτον ἄχθος ὀστεόμυος. ἐπειδὴν γὰρ ὦ ἑταῖρε ὁ Αἰακὸς ἀπομερίσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον, δίδωσι δὴ τὸ μέγιστον καὶ πλέον ποδὸς, ἀνάγκη ἀγαπῶνλα κατακεῖσθαι, πρὸς τὸ μέρος ζωσεσαλμένον πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας, πῶς χαλῶνλας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταειχωπολοῦνλας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκονλας γεφύρματα, καὶ ὑπὸ τῶν τυχόνλος ὑβριζομένους, καὶ κοπρίης πιμπλαμένους, ὥσπερ τοὺς ἀνδραποδώδη τὰ ἀτιμότατα Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, ὃν ἦν κρατῆσαι ἐμαυτῷ δοῦλος ἦν. ἐδεήθη δέ μου ἐν γωνιδίῳ τινὶ, μιᾷ ἀκύμονος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἐγὼ ἰδεῖν ἐν τῇ τειόδοις μεμισθωμένους· ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

11. ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρᾶ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶκεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας, σωίζει δ' αὖ τὸν Παλαμήδην καὶ Ὀδυσσέα καὶ Νέστορα, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύτευτο αὐτῷ καὶ διαδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.

πολυτελῶν. ἀκούων ὃ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμεμνημένων, γελᾷ τε, καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίους κατακείμενος, ᾄδει μάλα τραχέα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, ταῖς οἰμωγαῖς αὐτῶν ὑπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τὸν ἄνδρας καὶ διασκέπτεσθαι μετοικῆν, ἐ φέρουσας τ Διογνήτου.

12. ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί ὃ τὸ ψήφισμα λῷ, ὅτῳ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατ᾽ αὐτῶν πλείσιον; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας. ἐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως δεῖ τότε λέγειν προθέμενος, παμπολὺ ἀπεπλανήθην τῦ λόγυ. διαζίουσι γάρ μι παρ᾽ αὐτοῖς, πρὶν θέσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ αὐτῶν κοινῇ ξυμφερόντων. ἰδὼν ἓν πολλὰς σωθέντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς ἐυθὺς, εἷς καὶ αὐτὸς τῶν ἐκκλησιαζόντων. διωκήθη μὲν ἓν καὶ ἄλλα, τελευταῖον ὃ τὸ περὶ αὐτῶν πλείσιον. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινά, βία τε ἀλαζονεία, καὶ ὑπερηφανία καὶ ἀδικία, τέλος ἀνασάς τις αὐτῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῦτο.

Ψήφισμα.

ΕΠειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον, ἁρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, ταῖς δ᾽ ψυχαὶς ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταλύεσθαι ἐς τὸν ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅσοι δὲ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφορηθέντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων

πεγήτων ἐλαυνόμενοι. τοιοῦτοῦθεν ἦ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε τὶς γνώμιμος Κρανίων Σκελετίωνος, Νεκυσπάς, φυλῆς Αἰσαντιάδος. τότε ἀναγνωσθέντος τῶν ψηφισμάτων, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχείρησε δὲ τόνησε ἦ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβεμήσατο ἡ Βεμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος, οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύεια, τὰ ἀνεγνωσμένα.

13. Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ ἦ δὲ ἀφίγμιμι ἕνεκα, πῶ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενος εἰπεῖν πρός με, ποῖόν τινα ἡγεῖτο τὸν ἄριστον βίον. ὁ ἦ γελάσας, ἔστι δὲ τυφλόν τι γεραίντιον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον, φησὶ, τὶς μὲν αἰτίαν οἶδά σε τῆς ἀπορίας, ὅτι περὶ τῶν σοφῶν ἠμφίστο, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖν. ἀτὰρ ἃ θέμις λέγειν πρός σε, ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τῆ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς ἔφην, ὦ παλαιότατον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ φείδῃς με σῦ τυφλότερον φαίνουσα ἐν τῷ βίῳ. ὁ ἦ, δή με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποστάσας, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ἓς φησὶν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τῆ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ὁπισκοπεῖν, καὶ καταπλύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος τῆτο μόνον ἐξάπαντος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος. παραδεδόμενος γελᾶν τὰ πολλὰ, καὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.

14. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ὦρτο καθ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ἐγὼ ἦ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δή ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἀπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ ἦ πρὸς

πρὸς ταῦτα, θάρρει φησὶν ὦ Μένιππε, ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπρεπίγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν. καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον τῶ ἄλλω ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθείας ἐσρέον φῶς, ἐκεῖνο, ἔτη, ὅτι τὸ ἱερὸν τῶ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας. ταύτην οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἡδεῖς ἢ τοῖς εἰρημένοις ἐγώ, καὶ τὸν Μάγον ἀπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τὸ σομίον ἀνερπύσας, ἐκ οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Διάλογος λγ'.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῦντες.

ΕΡΜΗΣ. Τί' γελᾶς ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὸν παρεῦσαν ἡμέραν, ὃ πάνυ εἰωθὼς ὀπωρικειάζειν τοῖς ἄνω πρήγμασι; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ. ἢ τίνων χρεώμενοι, πάντες οἱμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς. ἤδεις γὰρ αὐτῆλ ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τῶ ἄδε, κἀ αὐτὸς ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως χρυσέαν, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς, καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι. ξεναγήσεις γὰρ ἔυ οἶδ' ὅτι με ξυμπεφευγότων, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι ὦ πορθμεῦ. ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησάμενος

κοινωσάμενον τῶν ἄνω Διὶ ἦν ἀνθρωπίκων. ὁ
δ' ὀξύθυμός τέ ὄζι, καὶ δέδια μὴ βεβδυώνανδά
με, ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ ἔτι, παρασδὰς τῶν
ζόφον· ἢ ὅτε τὸν Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε,
ῥίψῃ κἀμὲ τεταγὼς τῆ ποδὸς ἀπὸ τῆ θεσπε-
σίε βιλῆ, ὡς ὑποσκάζων, χίλωτα παρέχοι-
μι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Πεφόβηδαι ἦν
με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, κὴ ταῦ-
τα, ἑταῖρε καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάκλο-
ε ὢν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ πᾶ
Μαΐας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆδαι, ὅτι μηδὲ
πώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκω-
πον εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ὁπὶ τῆ
καταςρώματο ἐκταθείς, ὥμες ὕτω καρτε-
ρὲς ἔχων. ἢ, εἴ τινα ἄλλον νεκρὸν ἔνεγκε,
ἐκείνῳ πᾶρ' ὅλον τὸν πλοῦν διελέγῃ. ἐγὼ
δὲ πρεσβύτης ὢν τῶ δικαπίαν ἕλκων, ἐ-
ρέπω μόνο. ἀλλὰ πρὸς τῆ παδὸς, ὦ φίλ-
τατον Ἑρμήδιον, μὴ καταλίπῃς με, πει-
σήσαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς
τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. ὡς ἐῶ με σὺ
ἀφῆς, ὀδὲν ἦν τυφλῶν δοίσω. καθάπᾶ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες
ἐν τῷ σκότῳ, ὕτω δὴ κἀγὼ σοι πάλιν
ἀμβλυώπω πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ δὸς ὦ
Κυλλωνίε μοι ἐς ἀεὶ μεμνησαμώω τῶ χά-
ειν. ΕΡΜΗΣ. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα πλη-
γῶν αἰτίαν κατασήσεταί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤ-
δη τὸν μισθὸν τῆς πεισηγήσεως ἐκ ἀκόν-
δυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπερ-
γητέον δὲ ὅμως. τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ
τις, ὁπότε φίλο τις ὢν βιάζοιτο; πάν-
τα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκασον ἀκειδῶς
ἀμήχανόν ὄζιν ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν
ἐπῆν ἡ διατειδὴ γίνοιτο, εἶτα ἐμὲ μὲν ἀπο-
κηρύπεδαι δείσει, καθάπερ ἀποδεράντα

ὑπὸ

ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ γὰρ καὶ αὐτὸν κωλύσειν ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τῳ τοῦ Πλούτωνος ἀρχῳ ζημιοῦν, μὴ νεκρογρωῶτα πολλὰ χρόνον. καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδὲν ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῆς γιγνομένων ἴδῃς, τότ' ἤδη σκεπτέον.

2. ΧΑΡ. Αὐτὸς ὦ Ἑρμῆ ὁπόσον τὸ βέλτιστον. ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα πλὴ ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις. σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν ἀέρα ἦν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐνθεωτῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ἡ θέμις οὐδόλοις ἐᾷ ξωόντα ὁπτάδειν τὴν βασιλείων τοῦ Διός, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος θεισκοπεῖν. ΧΑΡ. Οἶδα ὦ Ἑρμῆ ἄνω ἐνθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπιδεῖν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν, πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τῳ ὀθόνῳ σεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ σωεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δὲ, τῳ ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. καὶ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πρᾶττε, ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νυνὶ γε ὤν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ ὁπτάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι πάντα πυθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ ἔσομαι τί ποιητέον, καὶ ξυρήσω τῳ ἰκανῳ σκοπιῷ. ἆρ' οὖν ὁ Καύκασος ὁπτήδης, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκπνοοῖ; καί τοι ἐ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών. συγκαμεῖν δέ τι χρὴ συεργήσαι χρὴ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. πείσομαι. συεργήσω γὰρ ἔσα δυνατά.

3. ΕΡΜ.

3. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο ϗ αὐτοὺς ὄντας ἔτι παῖδας ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀναπάσαντας, ὀπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ. εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν οἰόμενοι ϗ πρόσβασιν πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐκεῖνα μὲν οὖν τῷ μειρακίῳ, ἀταθάλῳ γὰρ ἦν, δίκας ἐτίσατο. νῷ δ', ὃ γὼ ὀπὶ κακῷ ἦλθ' θεῶν ταῦτα βυλεύομαι, τί μὴ χὶ οἰκοδομοῦμεν ϗ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὀπιχυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑπηλοτέρας ἀκοπιεστέραν τὴν σκοπήν; ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα ὦ Ἑρμῆ δύ' ὄντες ἀναβῆναι ἀρξάμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, ϗ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὔκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα μεγαλαυχίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως. ἰδιώτης γὰρ εἶ ὦ Χάρων, ϗ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γλυκὺς Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν σίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, ὥστε ῥᾳδίως σωτιθεὶς τὰ ὄρη. ϗ θαυμάζω εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν εἰς ὤν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἄπαυλας. ἀκούεις δ' ἴσως ϗ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαλέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, ϗ ἀναπαύσῃ πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεὶς ἑαυτὸν ὤμοις; ΧΑΡ. Ἀκούω ϗ ταῦτα. εἰ δ' ἀληθῆ ὄζει, σὺ ἂν ὦ Ἑρμῆ, ϗ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέσταλα ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὸν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, ϗ ὁ ἀρχηλέκτων Ὅμηρος.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐπ' Οσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον.

Ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξειργασόμεθα; φέρε οὖν ἀναβαὶ ἴδω, ἢ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. παπαί· κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς ἀρχῆς. ἀπὸ μὲν γὰρ τῆς ἠόνος, μόγις Ἰωνία καὶ Λυδία φαίνεται. ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας, ἀ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ἀπὸ δὲ τῆς ἀρκτῴων, τὰ ὄπη τάδε τῆς Ἴστρου μόνα. κακεῖθεν ἡ Κρήτη ἀ πάνυ σαφῶς. μελακινητέα ἡμῖν ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη ὡς ἔοικεν. εἶτα ὁ Παρνασὸς ὅπη πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν, ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκυόντες πέρα τῆς τιθανῆς εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες αὖπαλ, πικρᾶς τῆς Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς περαθῶμεν, ξωγλιβέντες ἅλα κρανίων.

ΕΡΜ. Θάῤῥει, ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἄπαντα. μελατίθει τὸν Οἴτην, ὅπως ὑλινδεισάσθω καὶ ὁ Παρνασός. ἰδοὺ ἐπάνειμι ἄψοις, εὖ ἔχει, πάντα ὁρῶ. ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. Ὄρεξον ὦ Ἑρμῆ τὸν χεῖρα. ἀ γὰρ ὅπη μακρᾷ με ταύτῃ τῷ μηχανῷ ἀναβιβάζεις.

ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις ὦ Χάρων ἅπαντα, ἀν ἔγε δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα ἐᾷ) ἄλλ' ἔχω με τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ χτ τῶν ὀλιγοδρυῶν παλεῖν. ἔυγε ἀνελήλυθας καὶ σύ. καὶ ἐπιστὰς δικόρυμβον ὁ Παρνασός ὄζει, μίαν ἑκατέρωθεν ἄκρην ὄπλα δόμενοι, καθεζώμεθα· σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ὅπισκόπει ἅπαντα.

4. ΧΑΡ. Ὁρῶ γῆν πολλὴν καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέουσαν, καὶ ὄρη καὶ πόλεις, τὸν Κωκυτὸν καὶ Πυριφλεγέθοντα μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτούς.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν ὃς φωλεοὺς ἐᾷ) νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἶδα ὦ Ἑρμῆ, ὡς

ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπραγται, ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ, καὶ τῷ Ὀίτῃ, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ὁρῶ. ἐβουλόμην γὰρ ἂν ἡ πόλις, καὶ ὅρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γεωγραφικοῖς ὁρᾶσθαι, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ τὰ πραττόμενα, καὶ οἷς λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον συνεχῶν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην. ἀνύσας γάρ τινα ἤδη ἐς ὑποβολήν. ΕΡΜ. Τί γὰρ τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον εἶμαι κληθεὶς ὑπό τινων ἥδ' φίλων, ἐς τὴν ὑστεραίαν μάλιστα ἥξω ἔφη. καὶ μεταξὺ λέγοντος ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἀπεπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτῳ κινήσαντι, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν ἐκ ὑπερβολῆς τὴν ὑποχεσιν· ἔοικα γὰρ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπουσι καὶ ἀκούσι. ΕΡΜ. Ἔχ' ἀτρέμας, καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ἐξυδερκίσαλον ἐν βραχεῖ ὑποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών, καὶ πειθὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο, μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλαν ἣ πὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ' εὖ γνῷς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ὄφελος; ΕΡΜ. Ἤδη ὀργᾷς. ΧΑΡ. Ὑποφυσᾷς γε τυφλὸς ὁ Λυκῶς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμὲ, ὥστε σὺ τὰ αὐτὰ τούτῳ περιδίδασκέ με, καὶ ἀποκείνῃ ἐρωτηθείς τι ἀλλὰ βάλε κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶγὼ ἔρωμαί σε, ὡς μάθῃς καὶ αὐτὸν ἀμελεῖν ὄντα με ἥδ' Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι ἥδ' ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ περίπλων ὤν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὸν πέχυν. ἐγὼ δὲ

δὲ ὁπότε διεσπορθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καὶ τοι χειμὼν ἡμᾶς ὁ μικρὸς τότε καλέλαβεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν ὁ πάνυ αὐστόν τινα ὠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν σιωπήσας τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορμίῳ τινὰ ἐμβαλὼν τῷ τείχει, καὶ πάντας τὰς θυέλλας ὠρέθισε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τῷ θάλασσαν ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς, χειμῶνα ἄφνω καὶ γνόφον ἐμπεσὼν, ὀλίγου δεῖν περιέβαλεν ἡμῖν τῷ ναυῖ. ὅτε δὴ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὴν ῥαψῳδίαν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν λῦσαι ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν. ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὅδ' ὅστις πάχιος ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλῇσι καὶ εὐρέας ὤμους.

ΕΡΜ. Μίλων ἔστος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ὀπτεύετο δ' αὐτὸν οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου. ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὖθις σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῆς ἀναγωνιστῶν καλαπαλαισθεὶς τῷ θανάτῳ, μηδὲ ξυνεὶς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίσει. καίτοι οἰμώξεται ἡμῖν δικαίως μεμνημένος τῆς στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κέρατος. νυνὶ δὲ μέγα φρονεῖ θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν οἰηθῶμεν, ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον νῦν εἰς μαχεῖν

μακρὸν γέλωτα ἡμῖν παρέξουσα, ὁπότ' ἂν πλέῃ, μηδὲ ἐλπίδα, ὡς οὐκ ὄκνως ταῦρον ἔτι ἄρασθαι δυνάμην.

5. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ, τίς τε ἄρ' ὅδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ὡς ἔοικεν, Ἕλλην ὑπὸ χρυσῆς τῆς σολῆς. ΕΡΜ. Κύριος ὁ Χάρων ὁ Καμβύσου, ὃς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν ἔθνη. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος ἦρξε, καὶ Βαβυλῶνα προσεκτήσατο. καὶ νῦν ἐλασσόν τι ὀπὴ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσός ἐστιν οὗτος πού ποτε καὶ ἐκεῖνος ὄζων; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ὑπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν τὴν τὸ τειπλοῦν τεῖχος. Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὀπὴ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε εἶδες γὰρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυρούς, καὶ ὅσος ἅπασι χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι τίνα ἡγῇ πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἆρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει. ἀκούσονται ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε ὀλίγοι μὲν εὐδαίμονες. ἐγὼ γὰρ οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἠγῶμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς ἀρχόθεν φησὶν οὗτος, τοὺ ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα κατοδυρόμενοι εἵλκυσαν ὀπὴ τῆς ἁπλοΐης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἔχω. ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς διαιμονίας. ὁ δεύτερος δέ τις ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανον ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ κάθαρμα, τί

σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα Κερδίσε, ἦν δὴ περὶ τὸ τέλος ἀφίκηται τοῦ βίου. ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι περὶ τὸ τέρμα εὐδαίμονας διαβιῶναι. ΧΑΡ. Καλλιστα ὦ Σόλωνος, ὅτι ἡμᾶς ἐκ ὀπλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς ἡγεῖσθαι τινὰ περὶ ἡμῶν τοιούτων κεῖσιν.

6. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κερδίσος ἐμπέμπει; ἢ τί καὶ ὅπη ἡμῶν φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀναλίθησι, μισθὸν ἡμῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν ἡ ὑπολεῖται μικρὸν ὕστερον. φιλόμανδις ἡ ἀνὴρ ἐκλόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ὅτιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ὑποζίλδει τὸ ὕπωχρον μιᾷ ἐρυθήματος· νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκέων ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο ὦ Χάρων τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, ἡ πειμάχηλον. ΧΑΡ. Καὶ μὰν ἐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πέφυκεν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρυύνονται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, ἡ ὀπλίσεις, ἡ ληστεῖαι, ἡ ὀποφεῖαι, ἡ φόνοι, ἡ δεσμὰ, ἡ πλοῦς μακροὶς, ἡ ἐμποδεῖαι, ἡ δηλεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν ὡς οἶσθα παρὰ τὴν καταπλέονσαν ἑκάστε ἐκλέγων. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε ἁ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν. τοῦτον δ' ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλάονσες ἀνορύπτουσι πάλιν, ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς, ἡ ὕτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα. ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τὴν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, εἰ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ, ἡ βαρέως κλήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἁ Σόλων γε ἐκείνου ὦ Χάρων ἐρᾷ αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς, καταγελᾷ γὰρ τοῦ Κερ-

σου

σε καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῆ βαρβάρῳ. καὶ μοι δοκεῖν ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτὸν, ἐπαυκίσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε. οἴει γὰρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων ὁ Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί', ἐπεὶ γὰρ ἔστιν αὖπω ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ὅδε τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ χλίσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλά μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ ὑραιῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστελεῖται τὸ χρυσίον δεήσειν αὐτῷ, ἢν ὁπόθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Τί γὰρ τοσοῦτόν ἐστιν ἡμῖν χρυσὸς ὅσον παρ' ὑμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος ὑπὸ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῶ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἔσε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσοῦ; ΣΟΛ. Ἢν ὑποκείνῃ μηδὲν ἀσπαχλῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟ. Ἐρώτα ὦ Σόλων. ΣΟΛ Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινας, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ὅτ' ἦν Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον παρεσκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟ. Εὐφήμει ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ χθόνιοι μὲν ἦν ὕτω ταῦτα. φαίνῃ ὑμῖν τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀναθεῖναι μοι, τὸν δὲ χρυσὸν ὁπίσω αὖθις ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σίδηρον ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἰῶ τε χαλκοῦ, ἰῶ τε χρυσοῦ ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κλῆμα καὶ ἔρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικώς, φωκεῦσιν,

ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ τινι τυραννήσῃ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ Αἰεὶ σύ μοι τῷ πλέτῳ περιπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς. ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ παράγγελμα, πένης ἄνθρωπος οὐκ ὠφοπήσων, τὸ δὲ φορτικώτερον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεσθαι δ' οἶμαι μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλόντα ὅτι τὴν τυραννίδα ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι. ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς παρ' ὀλίγον ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ὑπηκκλωσμένα. ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κρεῖσσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνου τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα τὴν ὀμὴ τοῦ ἵππου τοῦ λοιποῦ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τὰ μυεῖς ἐκείνη δίκη, καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσου ἐκείνου ὄντα. ὃς βασιλεύσει μὲν τῶν παλαιῶν καὶ μυεῖα σφαλεὶς ἔντε Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὴν τελευταίαν μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκλείνας τὸν Ἄμμωνα. ΧΑΡ. Ὦ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ γνῶ τίς ἂν αὐτῶν προβλέψειεν ὅτως ὑφροντιοῦντας ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ὃς μὲν αἰχμάλωτος ἔσαι, ὃς δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

8. Ἐκεῖνος δέ τίς ὄστιν ὦ Ἑρμῆ ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστείδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν λαιψύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι τὸν ἰχθῦν ἀνατεμών.

——— νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ;

——— βασιλεύς δέ τις ἔυχεται εἶναι.

ΕΡΜ. Εὖγε παρῳδεῖς ὦ Χάρων, ἀλλὰ

Πολυκράτην

Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον εὐδαίμονα εἰδόμενον εἶναι; ἀτὰρ καὶ ἔστιν αὐτὸς ὑπὸ τῶν παρεδρῶν οἰκέτης Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ ἀνασκολοπισθῆσεται ἄθλιον ἐπιστρέψαντα τῆς εὐδαιμονίας ἐν ὀλίγῳ τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτα δὲ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γλυκῶς καὶ αὐτοὺς ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ὑπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς ἡδῶσιν ἄνθρωποι ὄλεις. ἐν τοσούτῳ ἢ ἐπαυρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρας ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, μὴ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

9. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἐχέτω· τὴν δὲ πληθὺν ὦ Χάρων ὁρᾷς, τὴν πολέοντας αὐτῶν, τὴν πολεμοῦντας, τὴν δικαζομένους, τὴν γεωργοῦντας, τὴν διανείζοντας, τὴν προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπασι μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ. ὀλίγοι δέ τινες ὥσπερ σφῆκες ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέκτερον. ὁ δὲ περιπεπλεγμένος αὐτοῦ ἐκ τ' ἀφανοῦς ἔστιν ὅλος, τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες ὦ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ φυλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μίσοι, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων ἢ ἀγνοία μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γοῦν Δίκη, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φυλαργυρία. ὁ φόβος δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπερίπτω πέλονται, ὁ μὲν ἐμπίπλων, ἐκπλήττει ἐνίοτε καὶ ὑποπλήσσειν ποιεῖ. αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ὁπλίτευσιν αὐτῶν, ἀναπλάττουσαι οἴχονται,

κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιπεῖσαι, ὅσῳ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τῷ ὕδατι. ἰοῦ δ' ἀτενίσης, καὶ ὀψει καὶ μοίρας ἄνω ὀπτηλωθήσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' ἧ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ὑπὸ τῆς ἀτράκτου. ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα ὑπεπεπλεγμένον γε τὰ πολλά. τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δ' ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως ὦ Πορθμεῦ, εἰμαρται γὰρ ἑκείνῳ μὲν ὑπὸ τούτῳ φονευθῆναι, τούτῳ δ' ὑπ' ἄλλου. καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνον, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δ' αὖ τούτου. τοιόνδε γάρ τι ἡ ὀπτηλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ὑπὸ λεπτῶν κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ὅτῳ μὲν ἀναπαυθεὶς ἄνω μείωσός ὅτι, καὶ μὴ μικρὸν καταπεσὼν ὑπορραγήτῳ τὸ λίνου, ἐπιδὺν μηκέτι ἀνθέξῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν φόρον ἐργάσεται. ὅτῳ δ' ὀλίγον ὑπὸ γῆς αἰωρήσεται, ἰοῦ καὶ πέσῃ ὠφοφτὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν καθ' ὅτιν ἀξίαν ὅπως δεῖ καταγέλαστα ὦ Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν πασσαὶ αὐτῆς, καὶ τὸ μεταξὺ πᾶν ἐλπίδων οἰκεῖσθαι, ἀναπτάσεις γιγνομένους ὑπὸ τῶν βελτίστων θανάτου. ἄγγελοι δ' αὐτῶν, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ ὡς ὁρᾷς, ἱππίαλοι καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ πενθημονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δίκαι, καὶ τύραννοι, καὶ τούτων ἁπλῶς ὅλως αὐτοῖς εἰσέρχεται. ἐς' ἂν ξυ πεφάτωσιν. ὅταν δὲ σταλῶσι πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, καὶ αἰαῖ, καὶ ὤμοι μοι, εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον

τῶτον χρόνον ὀπωδημίσαντες τοῦ βίου, ἀπίασιν, ὥσπερ ὄξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σοφρονέστερον, καὶ ἧττον ἀνιῶντο ἀποθανούμενοι. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ὀπίσω ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τοῦ πυρετοῦ, ἢ τῇ φθορᾷ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἃ πόλλ' προσδοκήσαντες ὑποπαθήσειν αὐτοῖς. ἢ τι γὰρ ἂν ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος, ὁ τὴν οἰκίαν ἀποδόμενος οἰκοδομοῦντι, καὶ τὸν ἐργάτην ὑπαπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μὴ, ἔξει τέλος αὐτοῦ, ὁ δὲ, ἄρτι ὑπῆλθε τὸν ὄροφον, ἀτίοι, τοῦ κληρονόμου καλαλιπὼν ὑπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μηδὲ διεπονήσας ἄλλος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χάρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ καὶ φίλας διὰ τοῦτο ἐσιῶν, καὶ τέκνωμα τὸ παῖδος τιθέμενος, εἰ ἠπίατο ὡς ἐπλέτης ψυχόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἂν σοι δοκεῖ χαίρειν ἐπ' αὐτοῦ ψυχομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ὀπὶ τοῦ παιδὶ ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν τῆς ἀθλητῆς πατέρα, τῆς Ὀλυμπιάδα νενικηκότος τὸν γείτονα· ἢ τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἵας αὐτοῦ κεφαλῆς ἐκτέμαται. πολὺ μὲν γὰρ ἂν ἦν ὄρων διατερπόμενος ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ πολὺ ξυναγειρόντας τὰ χρήματα. εἶτα πεῖν ὑπολαῦσαι αὐτοῦ καλλιμόρως. ὑδ' ὧν εἶπον, ὀπόντων ἀλγήλων τε καὶ ὑπηρεσῶν;

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ περὶ ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ὄξιν, ὃ σεβόμενοι ἀγανακτοῦσιν.

11. ΕΡΜ. Ἦν γοῦν τοῦ βασιλέως ἴδῃ τις αὐτοῦ, οἷον εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς φησι, ἀμεινόνων τῆς τύχης, πλείω τοῦ ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ ἐυρήσειν προσόντα αὐτοῖς, φόβους καὶ ταραχὰς,

καὶ μίση, καὶ ὀπιθυλακὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας. τούτοις γὰρ ἅπαντες ξυμέσιν. ἐὰν πένηθη, καὶ νόσῃς, καὶ πάθῃ, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῆς, ὅπως ᾖ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθε καιρὸς οἶα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη. ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι ὦ Ἑρμῆ εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῆς. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρυσταλλίνῃ τινὶ καταῤῥαπτομένῃ ἀνισαμένας, καὶ φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκλεχθεῖσαι, ἀπέσβεσαν. αἱ δ' ὅπη πλέον διαρκέσῃ, καὶ προχωρησῶσιν αὐταῖς τῆς ἄλλων, αὗται ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον ἀροῦνται. εἶτα μέντοι καὶ ἐκεῖναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε. ἃ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δὲ ἐλάττους, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν ὑπορράγηναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τὸν Ὁμήρου εἰκάσας ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῆς ὁμοιοῖ.

12. ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῆς, καὶ κλήσεων ἀμιλλώμενοι, ἄφρ' ἅπαντα καλαπονοῦντας αὐτοὺς, δήσῃ ἕνα ὀζόλον ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς· βάλε οὖν ἐπ' ἐφ' ὑψηλῆ ἔσῳ, ἀναζώσας παμμέγεθες, παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῆς μαλαίων πόνων, ζῆν δὲ, καὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῆς ἔχοντας, λέγων· Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες. ἃ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε. ὀλίγη τῆς ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδοῖον ὄζει. ὀλ' ἄν

ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξυὺ αὐτῷ ἀποθανών. ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, τὴν οἰκίαν ὃ καὶ ἦν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον ἀεὶ ἄλλων ἔχειν, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπικύρ ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, ἆρ' ἂν οἴει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ φωφερωτέρους ἂν γενέσθαι περὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, ἐκ οἶδα ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὡς μηδὲ ἂν βυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον τὸν Ὀδυσσέα τοὺς ἑταίρους ἔδεσε, δέον τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι συνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν μὴ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῆς; ὅρα γὰρ ὑμῖν ἡ λήθη δικαία, τὸ ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι ἃ παρεδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ διεδρακότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ καταγνωκότες οἷά ὅτι. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμι; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς ὅπως ὑποχάνδες τὴν πολλῶν, καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἁδαμῆ ἁδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δεσμὸν ἤδη βαλόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ καὶ μισοῦνται ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε ὦ γυναῖκα. πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσὶν ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ μέντοι. ἀλλὰ καλέωμεν ἤδη.

13. ΧΑΡ. Ἔν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι ὦ Ἑρμῆ, καὶ μοι δεῖξας αὐτὸ, ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περίπτησιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα καλορύτησι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἰδοὺ ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοὺς τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ περὶ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς σήλας, καὶ στυ-

ραμίδας;

ρομίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλακιά ὄζει. ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρῳ; οἱ δὲ, καὶ πυρὰν νήσαντες, πρὸ τῆς χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσι τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον, καὶ μελίκρατον ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν. ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου. πεπαυσάσθω δὲ οὖν ταῖς ψυχαῖς ἀναπεμπόμενος κάτωθεν, δὲ νεῶν μὲν ὡς οἴσθα δεῖπνοπομπίας τινὸς κνίσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν ἢ ἐλπίζω, ὧν τὰ κρανία ξηρὰ ἤδη; καί τοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι καλάγοντι αὐτούς. οἶδ' ὅτι εἰ δύναιντ' ἂν ὅτι ἀνελθεῖν ἅπαξ, ὡσχθόνιοι γενόμενοι. ἐπεί τοι καὶ παγγέλοια ἂν ὧν Ἑρμῆ ἔπαθον, ἐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχαν, εἰ ἔδει μηκάδων μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ὄνθις ἀνάγειν πομφόν. Ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, ἐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκεισαι τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ὄζει. καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὅμως ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ ἄρ'
ἔλαχε τύμβου.
Ἐνθ' ἐν τιμῇ Ἰρος κρείων' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὅμως νεκύων ἀμφιλαφὰ κάρηνα,
Γυμνοί τε, ξηροί τε, καθ' ἁσφοδελὸν λειμῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολλὰ τὸν Ὅμηρον ἐπαινεῖς. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τῆς Ἀχιλλέως τάφον. ὁρᾷς τὴν ὄπτ τῇ θαλάττῃ; Σίγιον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκὸν, ἀντικρὺ

τικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ροιτείῳ.
ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι ὦ Ἑρμῆ οἱ τάφοι.

14. Ταὶς πόλεις, τὰς ὁπωσμὰς ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν, τὴν Νῖνον τὴν Σαρδανάπαλον, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἰλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐνθάδε, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴ ἢ νεωλκῆσαι, μὴ ἢ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν ὦ Πορθμεῦ ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ ἀδὴν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς, ἤδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἐστίν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ὀξὺν, ἢ ἔυπυργος, ἢ τὸν μέγαν περίβολον. ἐμεταπολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ καὶ Κλεωνὰς αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἰλιον. ὑποπτήξεις γὰρ ἔυ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καλεθὸν ἐπὶ τῇ μεγαληγορείᾳ τὴν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νυνὶ δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ ὦ Πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι. καὶ τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου γοῦν οὐδὲ τάφος ἐν Ἄργει ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ. Παπαὶ τὴν ἐπαίνων Ὅμηρε, καὶ τὴν ὀνομάτων,

——Ἴλιον ἰερὴν,
καὶ——εὐρυὰ γύαν,
καὶ——εὐκλέμμαι Κλεωναί.

15. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργεῖοι ὁρᾷς ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμόνιοι, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον σεσηπότα Ὀθρυάδην, τὸν ὑπογράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὑτοῦ αἵματι. ΧΑΡ. Τί ὑπὲρ τινος ἢ αὐτοῖς ὦ Ἑρμῆ ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Τί ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἷς οὐκ ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλων τῶν

τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῷ κλήσωνται, μόνις ἂν πολλοῦ λάβοιεν τόπον παρὰ τὸν Αἰακόν. τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀναπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ Οὕτω μὲ ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ χαίρειν εἰπόντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν καθὰ ἐξάλλω, σὺ δ' ὅπῃ τὸ πορθμεῖον, ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας ὦ Ἑρμῆ. ἐυεργέτης ἀεὶ ἀναγκαῖος ἦ. ὠνάμην δέτι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷα ὅτι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πρᾶγματα βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἐκαλόμεθα, μάχαι. Χάρων δὲ ἡδεῖς λόγου.

Τέλος τοῦ βιβλίου πρώτου.

ΛΟΥ-

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Διάλογος ά.

Περὶ τῆς Ἐνυπνίου· ἤτοι Βίος Λυκιανοῦ.

Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τ' ἡλικίαν προσιὼν. ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὴ τῶν φίλων ὅ, τι χρὴ διδάξαι τὸ μειράκιον· καὶ ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνος πολλὸς, καὶ χρόνος μακρὸς, καὶ δαπάνης ὑπὲρ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς. τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρά τε ἦν, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ὀφέλειαν ἀπαιτοῦντα. εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκότος ἦν, τηλικοῦτος ὤν. ἢν, εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ κυνόμενον. Διττὰς δὴν σκήψεως ἀρχὴ πρὸ τοῦ θη, τίς ἀεὶ τῆς τεχνῶν καὶ ἥδιστα ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρείᾳ ἐλθόντι πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ ἀδαπάνητον τε οὖσαν. ἄλλην τοίνυν ἄλλην ἐπανευρίσκω,

νῆντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν. ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδών (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄδικος ἐρμογλύφος ἔνδον ὤν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις) ὦ θέμις, εἶπεν, ἄλλως τέχνην ἐπικρατεῖν, σὺ παρόντος. ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ διδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν ἔνδον καὶ Σωφροσύνην, καὶ ἐρμογλυφίαν. δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς. ἐτεκμαίρετο ἤδη τοῖς ἐκ τῶν κηρῶν παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείμεν ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ τὸν Δί' ἀνθρώπους, ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ παιδί. ἐφ' οἷς πυρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον. τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐρυΐαν καὶ ταῦτα ἦν. καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τιμὴ τέχνην ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. ἅμα τε ἦν ὀπτίδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι καὶ ἐγὼ παρεδεδώκειν τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' ὑ σφόδρα τῷ θεάματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδάν τινα ὑκ ἀτέρπη ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺ ἡλικιώτας ὀπίδειξεν εὐφαινέμην θεός τε γλύφων, καὶ ἀγαλματίά τινα μικρὰ καλὰ σκιάζων ἐμαυτῷ τε κἀκείνοις, οἷς περιῆμην. καὶ τό τε πρῶτον ἐκεῖνο, καὶ ξυνήθης τοῖς ἐρχομένοις ἐγίγνετο. ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δὺς ὁ θεὸς ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς, ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν.

——Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός.

Σκληρότερον ἢ κατ' εὐγκόνητος ὑπ' ἀπειρίας, κατεάγη μοι ἡ πλάξ. ὁ δ' ἀγανακτήσας σκυτάλην τινὰ κηλίδην λαβὼν, ὑ πλησίον πράως δὲ προσεπιτικῶς μοι καθῆρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. ὑποδρὰς δὴν ἐκεῖθεν

δὴ τὴν οἰκίαν ἀρικνεῖσθαι σωτηρίας ἀνολολύζαν, καὶ δακρύων τὸν ὀφθαλμὸν ὑπόπλεως, καὶ δηχθῆναι τὴν σκυλάκαν, καὶ τὸν μάλωπας ἐδάκνυον, καὶ κατηγόρουν πολλήν τινα ὠμότητα, προφάσεις ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑποβάλωμαι χάριν τὴν τέχνην. ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδραθον ἔτι ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τούτων, γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα. τὰ δὲ ταῦτα δὲ, οὐκέτι συκοφαντήματα, ὦ Ἀνδρες, ἀκούσεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλικῶν ἀκροατῶν δέοντα. Ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω,

——θεός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος,
Ἀμβροσίῃ δὲ νύκτα,——

ἐναργὴς ἔστως, ὥστε μηδὲν ὑπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας. ἔτι γὰρ καὶ μικρὸν τοσοῦτον χρόνον τάττε σχήματά μοι δοκῶ φαντάντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρεμβάλλει, καὶ ἡ φωνὴ δοκῶ ἀκηκοέναι ἔναυλος. ἕστω σαφῆ πάντα λοιπόν.

2. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν ἕλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως, καὶ καρτερῶς· μικρὸν γὰρ με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι. καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἱλκόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα· ἡ μὲν ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκλῆσθαι βέλοιτο. ἡ δὲ ὡς μάτην δοκῶ ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐρωτικὴ, καὶ ἀνδρεικὴ, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιθάνῃ καλαγέμενα, οἷα ἦν ὁ θεός, ὁπότε ξέοι τὸν λίθυς. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρέπουσα, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσμιος

τὴν

τλῶ ἀναβολιῶ. τέλ☉ δ' ἂν ἐφιᾶσί μοι δικάζειν ὁποτέρᾳ βελοίμλω ζωεῖναι αὐτῶν.

3. Περὶ ἑρᾳ ὃ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνελεώδης ἔλεξεν. ἐγὼ φίλε παῖ, ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκείᾳ τέ σοι, καὶ συγγενὴς οἰκοθεν. ὅ τε, γὰρ πάντ☉ σε, εἰ πᾶσα τέχνη τῆ μεγαλοπάτορ☉, λιθοξό☉ ἐλῶ, καὶ τῶ θείω ἀμφοτέρω, καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δ' ἐμᾶς. εἰ δ' ἄλοις λίθων μὲν καὶ φλιωφάων τῶν παρὰ ταύτης ἀτέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἔπεσθαι δ', καὶ ζωοικεῖν ἐμαι, πρῶτα μὲ θρέψῃ γενικῶς, καὶ πρὸ ὤμυς ἕξεις καρτερὲς, φθόνᾳ δ' πανδὸς ἀλλόριο☉ ἔσῃ, καὶ ὅποτε ἄτει ὁπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα, καὶ πρὸ οἰκείυς καταλιπών. ὑδὲ ὁπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες. μὴ μυσαχθῆς δ' τῆ σώματ☉ τὸ ἐυτελὲς, μηδὲ τῆς ἐσθῆτ☉ τὸ πενιχρόν. ὑπὸ γὰρ τῶν τοιύτων ἑρμώμεν☉, καὶ Φειδίας ἐκεῖν☉, ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτ☉ τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη. περισκωπῆναι γὰρ ἔοικε μᾶλλον τῶν θεῶν. εἰ δὲ τύτων εἷς γλύοιο, πῶς μὲν ἂ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γλύοιος ζηλωτὸν δ' καὶ † παλέρᾳ ἀποδείξεις, πείσλεπτον δ' ἀποφανεῖς καὶ † πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τύτων πλείονα διαπλάσασα, καὶ βαρβαρίζουσα πάμπολλα εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ ζωειρύσαι, καὶ πείθειν με πειρωμένη. ἀλλ' ἀκέτι μέμνημαι. τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη με † μνήμλω διέφυγε.

4. Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρᾳ ὧδε λέγουσα. Ἐγὼ δ', ὦ τέκνον, παιδεία εἰμὶ ἣν ζωήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλ☉ μοι πεπειράσαι. ἡλίκα μὲν ἂν τὰ ἀγαθὰ ποιεῖν λιθοξό☉ γλύμλω☉, αὐτὴ πεφύρηκεν. ὑδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ τῷ σώματι

σώματι πονῶν, κἂν τούτῳ τῷ ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ ἀγλωσσῶν λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τῷ περισσόν, ὅτε φίλοις ὀπαδικάσιμος, ὅτε ἐχθροῖς φοβερὸς, ὅτε τοῖς πολίταις ζηλωτὸς, ἀλλ' αὐτὸς μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὸν περύχοντα ὑποπλήττων, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λέγω βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρημον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος ἠνέσατο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξειργάσατο, τῇ μὲν τέχνῃ ἅπαντες ἐπῃνέσαμεν. ἐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, ἔυξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος ἠνέσθαι. οἷος δ' ἂν ἦς, βάναυσος καὶ χειρώναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. ἵν' οὖν μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ὑποδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς. καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλσω, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφανῶ, καὶ τῇ ψυχῇ ὅπερ σοι κυριώτατόν ὅτι, κατακοσμήσω πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ὁσιότητι, σωτείσει, καρτερείᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ. ταῦτα γάρ ὅτιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκίνητος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε ὅτε παλαιὸν ὄδεν, ὅτε νοῦν ἠνέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα περόψει μετ' ἐμοῦ. καὶ ὅλως, ἅπαντα ὁπόσα ὅτι τότε θεῖα, τότε ἀνθρώπινα, ἐκ εἰς μακεράν σε διδάξομαι, καὶ ὁ νοῦν πένης, ὁ τοῦ δεῖν, ὁ βαλδουάμενός τι θεὶ ἀγλωσσος ὅτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς, καὶ ὀπίσθιον ἔσῃ, τιμώμενος, καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ὅτι τοῖς ἀείστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ πᾶν ἠνέσθαι καὶ πλούτου περυχόντων ὑποβλεπόμενος. ἐαθῆτα μὲν τοιαῦτα ἀμπεχόμενος, (δείξασα τῷ ἑαυτῆς, πάνυ ὃ λαμπρὸν

περὶν ἐφόρει) ἀρχῆς ἢ καὶ παρρησίας ἀξιώμεν-
ος. κἂν τι ἀποδημῇς, οὐδ' ὅπῃ τῆς ἀλλο-
δαπῆς ἀγνὼς, οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ. τοιαῦτά σοι
περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε πᾶν ὁρόντων
ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ
δακτύλῳ, ὅτος ἐκεῖνος, λέγων. ἂν δέ τι
σπουδῆς ἄξιον ᾖ, καὶ τοῦ φίλους, ἢ καὶ τὴν πό-
λιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σε πάντες ἀπο-
βλέψονται. κἂν τι λέγων τύχῃς κεχαρη-
τες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐ-
δαιμονίζοντές σε πᾶν λέγων τῆς δωρεᾶς καὶ
τὸν παρέχοντα τῆς εὐπορίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς
ἄρα ἀθάνατοί γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων,
τοῦτό σοι περιποιήσω, καὶ γὰρ ἂν αὐτὸς ἐκ τοῦ
βίου ἀπέλθῃς, ὅποτε παύσῃ σωμάτων τοῖς πε-
παιδευμένοις, καὶ παρομιλῶν τοῖς ἀείστοις. ὁ-
ρᾷς τὸν Δημοσθένη ἐκεῖνον, τίνος ὄντα,
ἐγὼ ἕλικον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς
συμπαιγνείας υἱὸς ἦν, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι'
ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν; ὁ δὲ Σωκρά-
της, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἑρμογλυφικῆς ταύτης
βαιεὶς, ἐπαύσατο τάχιστα ζωπύρου κρείττονος,
καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἠτομόλησεν ὡς
ἐμέ, ἀκόμης ὡς παρὰ πάντων ἄδηλα; ἀρεὶς δὲ
αὐτοὺς τηλικούτους, καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ
παρέξεις λαμπρούς, καὶ λόγους σεμνούς, καὶ σχῆμα
συμπρεπές, καὶ τιμὰς, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον,
καὶ προεδρείας, καὶ δωρεὰν, καὶ ἀρχὰς, καὶ τὸ
ὅπῃ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ὅπῃ σωφρονεῖν εὐ-
δαιμονίζεσθαι, καὶ χιτῶνιον πινακωτὸν ἐνδύσῃ καὶ
σχῆμα δυσπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ
γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν τοῖν
χεροῖν ἕξεις, κάτω νεανικῶς εἰς τὸ ἔργον, χα-
μαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα βόπον
ταπεινός. ἀνακύψῃς ἢ ὀφθῇς ὀφθῆναι ἀνδρῶ-
δες, οὐδὲ ἐλευθέριον, οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ

μὲ

μὲ ἔργα ὅπως ἔυρυθμα, καὶ ἐυχήμονα ἔσται σοι, γέρον οὖν, ὅπως δ' αὐτὸς ἔυρυθμός τε, καὶ κόσμος ἔσῃ, ἥκιστα πεφορτικὼς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σαυτὸν λίθων.

5. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ἐ θεμιένας ἐγὼ τὸ τέλος οὐ λόγων, ἀναξὰς ἀπεφυσάμιν, καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην, καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παιδείαν μᾶλλα μεγηθῶς, καὶ μάλιστα ἐπεί μοι, καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πλησιαῖ ἐυθὺς ἐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐπέδιψατο. ἡ δ' ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῶ χεῖρε ζωσεκρότει, καὶ τοὺ ὀδόντας ἐνέπριε τέλος δ', ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομιν, ἐπετήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δ' παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε, θαυματοποιοὶ γὰ οἱ ὄνειροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιαρωῦ ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δ' τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας, καὶ ἐλθὲ ἤδη ἅπιθι τούτῳ τῷ ὀχήματος (δείξασά τι ὄχημα ἀποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἔλαυνε, καὶ ὑφηνιόχει. ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος, ἐγὼ ἐπεσκύπτην ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις καὶ ἔθνη. καὶ δήπου, καθάπερ ὁ Περιπόλεμος ἀποπτέρων τις ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ ἀπερόμενον ἐκεῖνο ἦν, πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι ἐπήνουν, καὶ μεθ' ἡμείας, καθ' ὃς ἡδοίμιν τῇ πτήσει, παρέπεμπον. δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, οὐκέτι αὐτὴν τὴν ἐνθένδε ἐκείνην ἐνδεδυκότα ἣν εἶχον ἀφιππάμενος, ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν ὑπάρυφός τις ἐπανήκειν.

καλλα-

καταλαβοῦσα ἔν τε τῇ παλαίᾳ ἐρῶτα καὶ πεμένονλα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐδηδοκαμέ, οἷ ἤκοιμι. καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῶ δεῖν περὶ ἐβαλάυαντο.

6. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν ἀνλίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκλαρχεῖς πρὸς τῆ τῆ πλησῶν φόβον. μελαξὺ δ' λέγονλο, Ἡρακλεις ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλο ὑπέκρυσε, Χιμαιρικὸς ὄνειρο, ὅτε μήκισαί εἰσιν αἱ νύκτες, ἢ τάχα πε τειέσπερο, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς ὄζι. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῶ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νύκτος, καὶ ὀνείρων παλαιῶν καὶ ἤδη γεγερκότων; ἔωλο γὰρ ἡ ψυχρολογία. μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκειλάς τινας ὑπείληπτεν; ἂκ ὦ γαθέ. ἐγὼ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγέμωο τὸ ἐνύπνιον ὡς ἐδοκῆ αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ παρῳᾷ οἰκία καὶ τἀλλα, ἴσε γὰρ ἐκ ὑποκεισιν τὸ ὄψιν, ἐγὼ δὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διεξήει, καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀγνώσῃ πεφγμάτων πεπεσώτων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. καὶ τοίνυν κἀγὼ τὸτον ὀνειρον διηγησάμενο ἐκείνῳ ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω βέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται, καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ καὶ πρὸς τὰ ἧττο ὑποκλίνει, φύσιν ἐκ ἀγωνῆ διαφθείρων. ὀκῤῥωθήσεται, ἐυ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνο ἀκούσας τῦ μύθυ ἱκανὸν ἑαυτῷ παρῴδεγμα ἐμὲ πεισκάμψο, ἐννοῶν οἷο μὴ ὤν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ὑποδειλιάσας πρὸς τὴ πενίαν τὴ τότε, οἷο δὴ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἑδενὸς γῆν τὴ λιθογλύφων ἀδο[illegible]ότερο.

Διάλογος ϛ'.

Θεῶν Ἐκκλησία.

ΖΕΥΣ. Μηκέτι τονθορίζετε ὦ θεοί, μὴ δὲ χθὲς γωνίας συσρεφόμενοι, πρὸς ἃς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιον μετέχουσιν ἡμῖν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπειδὴ ὑποδέδοται καὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος εἰς τὸ φανερὸν, τὰ δοκοῦντά τινι, καὶ κατηγορείτω. σὺ δὲ καὶ κήρυττε ὦ Ἑρμῆ τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν ἢ ἡ σκέψις καὶ ἧς μετάκων καὶ ξένων. ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ὑπάρξειας εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Τὸ Κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν. ὥστε ἔξεστιν ἐμοὶ δοκεῖν. ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίους ἡμῶν, οἷς οὐκ ὑπῆρχεν ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγονέναι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ πάνυ ἀκολούθως, καὶ θεραπεύοντας αὐτοὺς ἰσοτίμοις ἡμῖν ὑποφανῆσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἴονται εἰργάζεσθαι, ἀξιῶ δή ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν. οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσομαι ἧς ἂ καλῶς γιγνομένων. ἐλεγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, οὐδὲ δεδιώς τινα, οὐδὲ ὑπ' αἰδοῦς ὑπικαλύπτων τὴν γνώμην, ὥστε καὶ ἐπαχθεῖ, δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ ζυκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιος τις κατήγορος ὑπ' αὐτῆς ἐπονομαζόμενος· πλὴν ἀλλ' εἰπείτερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἐδίδους μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστελλόμενος·

λάμψ☉ ἐρῶ. πολλοὶ γάρ φημι οὐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ζωοδείων, καὶ ἐυωχοῦνται ὁπόσης, καὶ ταῦτα, θνητοὶ ὄντες ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν, καὶ νῦν ὁπόσης δαπανωμάς τε γέμουσι, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς, καὶ παῤῥησίαν λέγε, περοισθεὶς καὶ τέκμωρ. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπται σοὶ ὁ λόγ☉, ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ γὰρ παῤῥησιάζεσθαι ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

2. ΜΩΜ. Εὖγε ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροξύνεις με πρὸς τὴν παῤῥησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον. ὥστε ἐρῶ καὶ τέκμωρ. ὁ γάρ τοι γυναιότατ☉ Διόνυσ☉ ἡμιάνθρωπ☉ ὤν, οὐδὲ Ἕλλην μηδὲ βάρβαρος, ἀλλὰ Συροφοινικός τιν☉ ἐμπόρου τοῦ Κάδμου θυγατρίδους, ἐπειδὴ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷ☉ μὲν αὐτός ὄζειν οὐ λέγω, ὅτε τὴν μίτραν, ὅτε τὴν μέθην, ὅτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾶτε ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖ☉ τὴν φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκρατὴς ἕωθεν ὑποπτέων. ὁ δὲ, καὶ ὅλην φαρίαν εἰστοίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμεν☉ πάρεστι, καὶ θεὺς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνὸν, καὶ Σατύρους ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους. ὧν ὁ μὲν, κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς. καὶ γλίσχιον βαθὺ καθειμένο☉ ὀλίγον τράγου διαφέρον ὄζειν. ὁ δὲ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ὅτι ὄγκ☉ τὰ πολλὰ ὀχκώμεν☉, λυσσῶντ☉. οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ,

φαλακροὶ, κεφάλαι, οἷα τοῖς ἄρτι γιγνηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ἀναφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες, ἔχουσι ἢ καὶ ἀραὶς ἄπαντες. ὁρᾶτε οἵους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ Ψυχάρης; εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ὕτω γελοίους θεούς, καὶ τετραχίους; ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ὅταν αὐτῷ, τὴν τε Ἀειάλην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκαλέλεκτο τῷ ἀστέρων χορῷ, τὴν δὲ Ἰκαρίᾳ τῷ γεωργῷ θυγατέρα (καὶ ὃ πάντων γελοιότατον ὦ θεοί) καὶ τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγε, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ ἄστρῳ τὸ ξυμπαθες ἐκεῖνο, καὶ ὅσπερ ἠράσατο κυνίδιον αὐτῆς. ταῦτα οὐχ ὕβρεις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παρρησία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' ὃν καὶ ἄλλως.

3. ΖΕΥΣ. Μηδὲν ὦ Μῶμε εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους. ὁρῶ γὰρ οἱ φέρῃ τὸ λόγῳ. ἤτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτὸς ἰᾶται καὶ ἀνίσησιν ὀκ τοὺς νόσων, καὶ ἔστι

——πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

ὁδ' Ἡρακλῆς υἱὸς ὢν ἐμὸς, ὀκ ὀλίγων πόνων ἐπείρατο τὴν ἀθανασίαν, ὥστε μὴ καθηκόντως αὐτοῦ. ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σὲ ὦ Ζεῦ πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τὸ πυρός. εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτόν σε τὴν παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα, μὴ δ' ὃν καμὲ ξενίας φιλώκεις; ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ἡ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ὅστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ὑποδεικνύουσιν. ἐγὼ δὲ ὅτε ἐκείνοις πείθομαι. ὅτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ἀποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. ἃ καὶ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν

γάρ τοι ἀρχὴ τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τῦ νοθεύθῆναι ἡμῶν τὸ ξωέδειον σὺ ὦ Ζεῦ παρέχεις, ἀνηνταῖς ὀπιμιγνύμενος καὶ κατιὼν παρ' αὐτὰς ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι. ὥστε ἡμᾶς δεδίέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότε ἂν ταῦρος ἦς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις καλέρχάζεται χρυσὸν ὄντα. καὶ αὖθις Διὸς, ἢ ὄρνις, ἢ ψέλλιον, ἢ ἑλλόβιον ἡμῖν γένῃ. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων. ἐγὼ γὰρ ἂν ἄλλως ἀπορίμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιόταλόν ἐστιν, ὁπότ' ἄν τις ἄφνω ἀκούσῃ. ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδέχθη, ὁ δὲ Εὐρυθεὺς ὃς ἐπέταξεν αὐτῷ τέθνηκε. καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεὼς, οἰκέτης ὤν, καὶ Εὐρυθέως τάφος, τῦ δεσπότου αὐτῦ, καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυσος μὲν, θεός. οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῦ, ὁ Περθεὺς, ὁ Ἀχαιὸν, καὶ ὁ Λεάρχος, ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονέσταλοι, ἀφ' ἧς ἡμέρας σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ὅτι τὰς θυγατέρας ἑτέροις ἅπαντες μεμίμηνται σε, καὶ οὐχὶ ἀρρένες μόνον, ἀλλ' ὅσον ἀχιλλέα, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀσχίσιον, καὶ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰάσιονα, καὶ τοὺς ἄλλους; ὥστε ταῦτα μὴ ἐάσειν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

4. ΖΕΥΣ. Μηδὲν πρὸς τῦ Γανυμήδους ὦ Μῶμε εἴπῃς. Χαλεπανῶ γὰρ εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένος. ΜΩΜ. Οὐκοῦν μὴ ἐγὼ πρὸς τῦ αὐτῦ εἴπω, ὅτι καὶ ἔτος ἐν τῷ οὐρανῷ ὄζιν, ὅπ τῦ βασιλέως σκήπτρῳ καθεζόμενος, καὶ μονονυχὶ ὅπ τὴν κεφαλὴν σε νεοτλάων, θεὸς εἶ δοκῶν; ἢ καὶ τῦτον τῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἐάσομαι; ἀλλ' ὁ Ἄτλις γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σα-

κάζιος

βάζιος πόθεν ἡμῖν ἐπῳχετευκελήθησαν ἔτοις ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τιάραν, ὑδὲ ἑλλωνίζων τῇ φωνῇ. ὥστε ἐδὲ λῶ περπίη τις, ξλωίησι. τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὖ- 5 ῆς, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν ἐπόντες αὐτὸ ἀπαθανατίζωσι, ἢ θεὸς χειροτονῆσιν ὃς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ Σάμολξις δοῦλος ὢν, παρενεχάφη, ὑκ οἶδ' ὅπως ἀλαλαθών. καί τοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ μέτρια. 10. σὺ δ' ὦ κωπερόπωπε, καὶ ζωδόπιν ἐσαλμύε Αἰγύπτιε τίς εἶ ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶ) ὑλακᾶς; τί δ' βελόμενος, ἢ ὁ Μεμφίτης ἔτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, προσκυνεῖται, ἢ χρᾷ, ἢ προφήτας ἔχει; αἰσχύνομαι δ' ἰδίδας, 15 καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα, ὑκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτε παραβυθέντα ἐς τὸν ὑρανόν. ἆ ὑμεῖς ὦ θεοί, πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ὅπισης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσκυνούμενα; ἢ σὺ ὦ Ζεῦ, πῶς φέ- 20 ρεις, ἐπειδὰν κεῖα κέρατα φύσωσί σοι; ΖΕΥ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φὴς τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων. ὅμως δ' ἴσθι ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν, αἰνίγματά ἐστι, ἢ ὑ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ γᾶν μυ- 25 σηείων ὦ Ζεῦ δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεὺς μὲν, τοῦ θεός· κωνοκεφάλυς δὲ, τοῦ κωνοκεφάλυς.

5. ΖΕΥΣ. Ἅ φημὶ τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε χρὴ περὶ τύτων ὅπισκεψόμθα ὅτι σχολῆς. σὺ δ' τοῦ ἄλλυς λέγε. ΜΩΜ. 30 Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, ἢ ὁ μάλισά με ἀποτρύγει, τὸν Ἀμφίλοχον· ὃς ἐναγῆς ἀνθρώπυ, καὶ μεξαλοίκε υἱὸς ὢν, θεσπιωδεῖ ὁ χρυναῖος ἐν Κιλικίᾳ, φλοδόκῳ τὰ πολλὰ, ἢ 35 μαντεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαροῦν

οὐκ ἔτι σὺ ὦ Ἄπολλον εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στέφανος ἕῃ, καὶ γόης ἀνδρὸς ἐυπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμαντος τὰς ἀθλητὰς ἀνδρειοτάτους τοὺς πυρίπνους ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ, καὶ Ἔκβολος θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάου καταλοιπὸν ἐν Χερρονήσῳ, ἀφ' ἧς ἓν τοσοῦτοι γεγένηνται, ὅσπερ δώδεκα μᾶλλον ἡ ὁπορία, καὶ ἐρημία· καὶ ὅλως, καὶ ἀπεφοιτήκασιν ἡμῶν εὐποιοῦντες, καὶ ταῦτα μηδὲ τὴν νίθων, καὶ παρεγγεγράφων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, ἔστε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, ἔστε ζυζῆναι ὅλως δυναμένων. πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὅπη τούτοις γελῶ. ἡ πᾶς γάρ ἔξιν ἡ πολυθρύλλητος ἀρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἱμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πράγματων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῆς φιλοσόφων ὀπτανοηθέντα, καὶ ὅμως αὐτοχέδια ὄντα, ἔτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε ἤδη ἡμῖν, ἤδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι κἂν μυείας ἐκπλώμβας παρασήσῃ, ὅμως τῶν τύχην προέξουσαν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἑκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἡδέως ἂν ἔν ἐροίμην σε ὦ Ζεῦ, εἰ πᾶ εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἱμαρμένην. ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ κωφός τις εἶ ὡς βοῶντων αὐτῶν μὴ ἐπαΐειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ἐρῶ γὰρ τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συείποντας, ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήκατο ἡ παῤῥησία τῶν λόγων πέρας γὰρ εἰ ἐθέλοις ὦ Ζεῦ, Ψήφισμα τῶν ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι. καὶ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω. καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ὑπερβῆναι, ὡς μὴ ὑπερπλέον ἂν γένηται.

Ψήφισμα.

Ψήφισμα.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

6. Ἐκκλησίας ἐνόμιε ἀγομένης, ἐδόξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ὁ Ζεὺς ἐπεγένετο, καὶ προήρητο Ποσιδέων ἐπεσάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὑπηρέτει τῷ γνώμῳ εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ ἦσαν ξένων οἱ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι, οἱ δαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγεγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οἶκον, ὡς μεσὸν εἶδ) τὸ συμπόσιον ὄχλου παραχώρησις πολυγλώσσων τινῶν, καὶ ξυγκλύδων, ὅπλέλοιπε δ' ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνᾶς ἦδη τῷ κοτύλῳ εἶδ), διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων, οἱ δ' ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε, καὶ ἀληθῆς θεοὺς προεδρείας ἠξιώκασαν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ πάρεδρα, καὶ ἐν τῇ γῇ περιτιμᾶσθαι θέλουσι, δεδόχθω τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὴ ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ ἐκεῖ βοπὰς χρυσείνας, ἐλέσθαι δ' ὀπτηνώμονας τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ὀπὶ Κρόνου, τέτταρας δ' ἐκ τῶν δώδεκα. καὶ ἐν αὐτοῖς, τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ὀπτηνώμονας, αὐτοὺς μὴ καθέζεσθαι ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, τῇ Στύγα. τὸν Ἑρμῆν δ', κηρύξαντα ξωταγωγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυλλελεῖν εἰς τὸ συνέδριον. τοὺς δ' ἥκοντας μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τῶν γνώμων. τυντεῦθεν δ', οἱ μὲν, παείτωσαν καθ' ἕνα, οἱ δ', ὀπτηνώμονες ἐξεταζόντες, ἢ θεὸς εἶδ) ἀποφανθῆναι, ἢ καταπέμψασιν ὀπὶ τὰ σφέτερα ἤθεα, καὶ ταῖς

θήκας ταὶς περιττοτικάς. ἰῶ δέ τις ἀλῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἄκαιρος ὑπὸ τῶν ὀπτηνωμόνων ἀνειθέντων ὀπτᾶναι τῶ ἐσχάρᾳ, ἐς τὸν τάρταρον ἐμπεσεῖν τῶτον. ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῶ ἕκασον· καὶ μήτε τινὶ Ἀθηναῖν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἕν τι ὀπτᾶλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδόν, ἢ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις παρεπιτεῖν, μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μὴ δὲ λήρειν περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. ὁπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθλῶσαι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινὸς, ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τινὰ πόλιν, καὶ σήλην ὀπτῆσαι ἀντὶ βωμοῦ. ἢν δέ τις παρακούσῃ τῶ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ὀπτὴ τοὺ ὀπτηνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμων αὐτῶ καταδαίτυσάντων.

ΖΕΥΣ. Τῶτο μὲν ὑμῖν τὸ Ψήφισμα δικαιότατον ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκῇ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. μᾶλλον δὲ ὕτω γιγνέσθω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται, οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν, ἄττιτε. ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς ταὶς ὑποδείξεις παρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. ὡς ὅστις ἂν μὴ παράσχῃται, ἀδὲν μελήσει τοῖς ὀπτηνώμοσιν, ἢ νεών τις μέγαν ὀπτὴ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζωσιν.

Διάλογος γ'.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. Ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐπίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι· καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμεθα· ὑπερείδεις τὸ πίπλον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ. πῶς σοι νῦν ἡ ἐπισμάραγδος ἀσπὶς, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ ἀθαλὴς καὶ ἀρσὴς, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀνατέφηνε. καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῶν κατάγαν ὀνομάτων. τὸ δὲ δαίδαλμόν σου, καὶ ἐκπόλον ὅπλον καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ὅτι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς ἔτι τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. θᾶττον γὰρ τὴν ὀπορκεῖν τις ὀπιχειρήσειεν ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθεὶς ἂν ἢ τὸ τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα. ὥστε δοκῶ τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδίέναι. μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τοῦ βαύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλης ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβρονταῖν ἐτόλμα, πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς ὅτω ψυχρὸν ἅμα ὀργιλῶ Δία, θερμοῖς ἀνῆρ, καὶ μεγαλαυχέμων. πῶς γὰρ ὅτε μὲν καθάπαξ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὃς ὅτε τὴν ὀπορκούντων ἀκοὰς, ὅτε τοὺ ἀδικοῦντας ὀπισκοπεῖς, λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ

ὥστα ἐκκεκώφωσαι καθάπαξ οἱ παρηβηκότες. ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ἦν, καὶ ἀκμαῖος τὸν ὀργὸν, πολλὰ καὶ δεινὰ ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦλθες τότε πρὸς αὐτὸν ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντας ὁ κεραυνὸς ἐλῶν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο, καὶ ἡ Βριμὼ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν περιηκονίζετο, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδὸν καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πεδηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἑκάστη ταγών. ἅπερ τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ γαναγία ὅπη τὸν Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποδρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων μόγις ἔν τι κιβώτιον περισωθῆναι, περσοκέλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζῶον ὑγρόν τι τὴν ἀνθρωπίνην σπέρμα δι' ὅλου σωζόμενον εἰς ὀπισθογλωσσίαν κακίας μεῖζον. τοιγάρτοι ἀκόλουθα τὰ ῥαθυμίας τὰ πίσυρα κομίζῃ παρ' αὐτῆς, ἔτε θεὸν τοι τινος, ἔτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων καὶ ἔτος ἀπάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον Σωτελῶν, καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε ὦ θεῶν γηραιότατε, ἀποφαίνῃ, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς.

2. Ἐῶ λέγειν, ὁπόσαις ἤδη σε τὴν νεὼν σεσυλήκασιν. οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ὑπεβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑλιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναξῆσαι τοὺς κυνᾶς, ἢ τοὺς γέιτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὶ συλλάβοιεν. ἔτι συσκυλαζομένῳ πρὸς τὸν φυγόν. ἀλλ' ὁ γηραιὸς, καὶ μιγαλολέτας, καὶ τιλανοχρότωρ ἐκάπησο, τοὺς πλοκάμους ἀνελόμενος ὑπ' αὐτῆς, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν ὦ θαυμάσιε, πλυίκα παύσῃ ἔτως ἀμελῶς παιρόμενα; ἢ πότε κολάσῃς τὸν τοσαύτην ἀδικίαν;

κίαν; πόσοι Φαίθοντες ἢ Δαναλίωνες ἱκανοὶ πρὸς ἅπαντας ὑπέρκαντλον ὕδειν τὸν βίον; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰ μὲ αὐτὸν, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ὀπικρήτας, μᾶλλον δὲ ἀρρόγον ἐς ἐυεργεσίαν τοὺς φίλους ἐκχέας τὸν πλοῦτον ἐπειδὴ πένης διατοῦτα ἐγκυόμην, ἐκ ἔτι καὶ γνωρίζομαι πρὸς αὐτούς, ἅτε περιβλέποντας οἱ τέως ὑποπηδῶντες, καὶ προσκυνοῦντες, καὶ τὸ ἐμὸν γλάμα ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἰοῦ πᾶ καὶ ὀφθῶ βαδίζων ἐντύχοιμί τινι αὐτῶν. ὥσπερ τινὰ σκιὰν παλαιᾶς νεκρᾶς ὑπόπτερα, ὑπὸ τοῦ χρόνου κατατετραμμένην παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες, οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες ἑτέρᾳ ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποβόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν κατὰ πολλοῦ σωτῆρα καὶ ἐυεργέτην αὐτῶν γεγονότα. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ὅπῃ τοῦτο τὸ ἐσχατιὰν βαπόμενος, ἐναφανὴς καὶ διαθέρων, ἐργάζομαι τὸ γλοῦν ὑπόμισθος ὀβολὸν τεσσαρεσκαιδεκάτην, τὴν ἐρημίαν, καὶ τὴν δικέλλην προσφιλοσοφῶν ἐναυλία. τοῦτο γάρ μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὑφ' ὧν πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν ἐν θεάτροις ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ ἂν ὦ Κρόνε καὶ Ῥέας ὑὲ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀπεσκαμμένος, καὶ νήδυμον, (ὡς τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι) καὶ ἀναῤῥιπίσας τὸν κέρκωπα, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυπάλιν, μεγάλην ποιέας τὴν φλόγα, ὅπως ἐξυπνός τινα χολὴν ἀνδρώδης καὶ νεανικὴν διὰς, εἰ μὴ ἀληθῆ ὅτι τὰ ὑπὸ Κρόνου θεῖα, καὶ τῆς ἐμῆς σῆς ταφῆς μυθολογήματα.

3. ΖΕΥΣ. Τίς ἐτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ Κεκροπὸς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ πορείᾳ, πίναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν,

καὶ ἀποδίφθερος; σκάπτει δ', οἶμαι, ὀπωρικευφῶς, λάλος ἄνθρωπος, καὶ θεατὴς, ὅπως φιλόσοφός ἐστι. ὃ γὰρ ἂν ἅπαξ ἀσεβεῖς περὶ λόγους διέξιμεν καθ' ἡμᾶς. ΕΡΜ. Τί φῂς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; ἔτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἑορτὰς τελείων ἐξάσας. ὁ νεόπλουτος, ὁ ταῖς ὅλαις ἑκατόμβαις, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ διάσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλαζονείας! ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ οὗ οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν ἔν τοιοῦτός ἐστιν, αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεύς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, ἵνα βαρεῖαν καταφέρων τινὰ δίκελλαν. ΕΡΜ. Οὐτοσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέβλιψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς ἀνομβρους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκεισία περὶ τοὺς φίλους. ὃς ἐ ζημίαι κόραξι, καὶ λύκοις χαριζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων χειρούμενος τὸ ἧπαρ, φίλους ἐᾷ αὐτοὺς καὶ ἑταίρους ᾤετο, ἀπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιδαίροντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον ἕν μάλα ὀπιμελῶς ᾔχοντο, αὖον αὐτὸν καὶ ταῖς βίζαις ἀποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες. πόθεν γὰρ ἦ ὀπωρωπῶτες, ἢ ὀπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει; διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διορθεία, ὡς ὄφας, ἀπολιπὼν ἀπ' αἰσχύνης τὸ ἔργον μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ἀποπλικῶς παρέρχονται οὐδὲ τέγομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. ΖΕΥΣ. Καὶ μὰ παροπλέον ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος. εἰκότα γὰρ πηγάσκει δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ ὁμοία προσήσομεν τοῖς καλαρράτοις κόλαξιν

λαξιν ἐκείνοις, ὅπλελησμένοι ἀνδρὸς τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιόταται καύσαντος ἡμῖν ὅτι τῆς βωμοῦ. ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥισὶ τὰ κνίσαν αὐτῆς ἔχω. πολὺ γὰρ ἀσχολίας τε καὶ θορύβου πολλοῦ ὄντος, καὶ βιαζομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι ὅ καὶ φέρει τὸ παρὰ τῆς ἱερουσαλήμ, (πολλοὶ γὰρ ἦσαν καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ὀλίγον καλαμῶσαι ἡμῖν ἐφιᾶσαι) πολὺ ἦδη χρόνον ἀπέβλεψα εἰς τὰ Ἀττικά, καὶ μάλιστα ἐξ ἧς φιλοσοφίας καὶ λόγων εἰσῆς ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, ἀδὲ ἐπακούειν ὅσῃ τῆς εὐχῶν. ὡς τε ἢ ὀπισθυσάλμων χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ὀπισθίσθιναι πρὸς αὐτῆς, ἀρεστά τινα καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξωαγορεύοντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι ζωέδη, πρὸς ἡμᾶς ἐφαῦλον ὄντα. ὅμως ὃ τὸν Πλοῦτον ὦ Ἑρμῆ παραλαβών, ἄπιθι παρ' αὐτὸν χὠ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησεωρὸν μεθ' αὑτοῦ, καὶ μηνύετωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαπέσθωσαν ἔτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτε μάλιστα ὑπὸ χρησοτήτος ἄυθις ἐκδιώκῃ αὖθις τῆς οἰκίας. ἐκεῖ δὲ τὸ κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ ἄυθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ὀπισκάσω. κατεαγμένα γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑποκομωμένα ἐστὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέσαι, ὁπότε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρώην ὅτι τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειδε τοὺς ὁμιλητὰς, μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκείνα μὲν διήμαρτον. ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκύψας, ἐκεῖνό τε καταφλέξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν ζωέδη πρὸς τὴν σφῦραν. πλὴν ἰκανὴ ἐν τοσούτῳ

καὶ

καὶ αὕτη τιμωρία ἔσαι αὐτοῖς, εἰ ὑφ' πλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

4. ΕΡΜ. Οἷον λῶ τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θεατὴν ἐν τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον. ἐνθὺς γὰρ αὐτίκα μάλα πλουσιος ἐκ πενεστάτου κατασήσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιτρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτον ὀπικεχυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι ὦ Ζεῦ παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. Διὰ τί ὦ ἄθλιε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμὲ κελεύσαντος; ΠΛΟΥ. Ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ καὶ ἐξερύρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέμιζε, καὶ ταῦτα, προῖκα αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δικαίως με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω, παρασίτοις, καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις παραδεθησόμενος; ἐπ' ἐκείνοις ὦ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς εὐδησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς θεραπεύοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ θεοπόθητος. ἤτοι γὰρ οἱ λάφυρα τὴν πενίαν ξωίσωσαν, ὡς θεσπεσίως ἡμῖν, καὶ ἀληθέρας παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τίτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαπενταλάντους δωρεὰς ἀμελήσαντες. ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται θεὸς σε, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν. εἰ μὴ παντάπασιν ἀναίσθητός ἐστι τὸ ὀσφῦν, ὡς χρὴ σε αὖθις τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. Σὺ μὲν γὰρ πάνυ μεμφίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, ὅτι σοι τὰς θύρας ἀνεπέτασας, ἡδίων θεινος εἶναι ἐλευθέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τυραννικὸν ἠγανάκτεις καὶ σφῶν πλουσίων, κατακεκλῆσθαι

κεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ὀπωπολαῖς, ὡς μηδὲ παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν ἔῃ. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρε πρός με, ὑποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ φρενῖτιδος ἀνάπλεως. ζωσπαρεῖς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ὑποδράσασθαι ἀπιλῶν, εἰ καιρὸν λάβοιμι παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τινὶ Δαναΐδι παρθενεύεσθαι, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ σαμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀναξεφόμβιον τὸν τόκον, καὶ τὸν λογισμόν. ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὸν, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑποβολὴν, ἐξὸν ἢ ὑπολαύειν ἃ τολμῶντας, ἀλλ' ἐπ' ἀδεέσι χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐζηλωκότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαριδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ὑπόληψιν οἰομένους, ἃ τὸ αὐτὸν ὑπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ὑπολαύσεως, καθάπερ τινὶ ἐν τῇ φάτνῃ κυνὶ μήτε αὐτὸν ἐσθίοντα τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ὀπίσω ἐπιβάντα. καὶ προσέτι γε καὶ καταγέλας αὐτῶν φενδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ κανόταλον, αὐτὸν ζηλοτυπούντων, ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδίσκη ἀψίσκων λαβαίνω, ἐμπαροινήσει τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρασον δεσπότου πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσομον λυχνίδιον, καὶ διαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαχθυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τὸν Τίμωνα τὰ ἐναντία ὀνειδίζειν;

5. ΠΑΟΥΤ. Καὶ μὴν εἰμὶ τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι ἔυλογα δόξω ποιεῖν. τοῦτο καὶ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνεκμίσον, ἀμελὲς, καὶ

καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως, ἂν δοκοίη τὸς τε αὖ καλάκλησον ἐν θύραις, καὶ σκότῳ φυλάπουλας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος ἡμοίμλω, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ὁπόσμελεμμένος, ὅτε περσαπλομένος αὐτοῦ, ὅτε εἰς τὸ φῶς περάγουλας, ὡς μηδὲ ὀφθείλω περός τινος, ἀγοήτως ἐνόμιζον εἶ καὶ ὑβρεισαὶ, ἃ δὲν ἀδικῶν λά με ὑπὸ τοσύτοις δεσμοῖς, καλασπουλας, οὐκ εἰδότας ὡς μὴ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ ὧν ἐυδαιμόνων με καλαλιπόνλες. ὅτ' ἔν ἐκείνος, ὅτε τοῦ πάνυ περοχείρως εἰς ἐμὲ τύτως ἐπαιγῶ, ἀλλὰ τοῦ, ὅπερ ἄριςον ὄζι, μέζον ὁπιθήσονλας τῷ περάγματι, καὶ μήτε ἀφελομένος τὸ παράπαν, μήτε περισωμένος τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ πρὸς τὰ Διός, εἴ τις νόμω γήμας γυναῖκα νέαν καὶ καλὴν ἔπειτα μήτε φυλάτοι, μήτε ζηλοῖ τοῖ τὸ παράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλει νύκτωρ, καὶ μθ' ἡμέραν, καὶ ξωπεῖναι τοῖς βελομένοις, μᾶλλον δ' αὐτὸς ἀπάντοι μοιχὸν θησομένος ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων καὶ πάνλας ἐπ' αὐτῷ καλῶν, ἆρα ὁ τοιῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἂν; ἐγώ γε ὦ Ζεῦ φαίην ἄν, ἐρασθεὶς πολλάκις. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλθὼν ἔρχν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παράλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς περσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένος, μήτε ἄλλῳ περσβλέπειν ὁπόσιόν ἐστι, ἄρρον δ' καὶ σίδηρον, καλακλείσας παρθενεύοι καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων καὶ ὅλος ὢν ὑπὸ τῆς ἐρᾶς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτελικμένης, καὶ μὴ ὀφθαλμῶν ὑποδελυκότων, ἔδ' ὅπως ὁ τοιῦτος ἃ παράπαιεν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθ καὶ ὑπολαύειν τῶ γάμε, καλαμαρμένον ευπρόσωπον ἄτω καὶ ἐπέρασον κόρλω, καθάπερ ἱρεῖαν τῇ δεσμοφόρῳ δέφων διὰ παντὸς τὸ βίυ; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς

αὐτὸς πολλάκις ἀγανακτῶ, περὶς ἐνίων μὴ ἀτίμως λακτιζόμενος, καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος. ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δραπέτης πεπεδημένος. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; οἶδα γὰρ ἄμφω καλῶς τὴν δίκλω. οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄποροι καὶ ἄγαν οἱ καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ὀπτεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεὺς ὑπὸ τῆς φάρυγγος τὴν βορὰν ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν ἀφαιρεμένοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντυξόμενος. ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως ἐπερρυῆναί με χρυσὸν ἐξαντλῶν, φθάσαι βυλόμενος τὴν ὀπὴν ὀπτὸν ἐπιπεσὼν ὀπτὸν ἐπικλύσαι αὐτόν. ὥστε, ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ σχόντος. ἀλλὰ πρὶν ἐπερρυῆναι χαλὸν ἐκχυθησομένῳ τῷ ὀπτῆρι, ἕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τῆς πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃς τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαυμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσεις τὴν δραπέτιν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ βυτῇ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, καὶ πλησίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὦ Ἑρμῆ ἐπανιὼν πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπισκυάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένῳ αὐτῷ δεησόμεθα.

6. ΕΡΜ. Πρωΐαμμι ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὢν γηραλέος καὶ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛΟΥ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ ὁπόταν μὲ ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἐκ οἴδ' ὅπως βραδὺς γίγνομαι καὶ χωλὸς ἀμφοτέρως, ὡς μόλις

λις τελεῖν ὅτι τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοις τῶν φειδωλοτέρων. ὁπόταν γὰρ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πλοῦτον ὄλεθρον πολὺ πρὸ γήρως ὠκύτερον. ἅμα γὰρ ἔπεσεν ἡ ὕπαλληξ, καγὼ ἤδη ἀναπηδῶμαι νενικηκὼς ὑπερπηδήσας τὸ σάλπον, καὶ ἰδίᾳ λαβὼν ἐνίοις τῶν θεαλῶν. ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ γὰρ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν καὶ ὀβολὸν ὥστε πεῖσαι βεβαίως ἐχοντας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὄντας καὶ λαμπρῶς ζῶντας ἐξελαμψάντας, οἷς καὶ ὄνος ὑπῆρξε πρώτοις. καὶ ὅμως φορτηγοί, καὶ χρυσοχόες πρότερον ἦσαν, καὶ αὐτοὶ πιστεύοντες εἶναι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. ΠΛΟΥ. Ἑτεροῖον τοῦτ' ὄζειν ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ πόσοι βαδίζω τότε, οὐδὲ ὁ Ζεύς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ὑποσέλλεται με παρ' αὐτοῦ, ὅτε πλουσιότητος καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. ἁλοῖ γοῦν, καὶ τῷ ὀνόματι ἐπιδοὺς τοίνυν μεταποιήσαι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καλοσυμπνεύμονι ὄπαιθρος, φορηδὸν ἀφάμιλλοι μεταχομίζουσι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὸ τὰ γονάτα, παλαιᾷ τινὶ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος τοῖς γαλεώταις. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελθόντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιίστασι κεχηνότες, ὥσπερ τὸν χελιδόνα προσπετόμενον, τετειχότες οἱ νεοττοί. ἐπεὶ δ' ἂν δέλτος τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λίνον ἐκλυθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καιρὸς δεσπότης, ἤτοι ζυγοπώλης τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης ἐκ παιδικῶν τίμιος ὑπερξυρημένος ἔτι τὸν γάθον ἀνὴρ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἤσκηκε. ὧν ὑπερήτησαν αὐτῷ μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γυναῖος ὑπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅς τις ἂν ᾖ, πολὺ ἀρπασάμενός με, αὐτῷ δέλτῳ δὴν φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως,

τέως Πυῤῥίᾳ, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιδίᾳ, Μεγακλεῖ ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετοιομαθεῖς, τοῖς μάτην κεχηνότας ἐπείνοις εἰς ἀλλήλους ὑποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷς καὶ ὁ Φιλίνος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών. ὁδὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος, καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τῷ πόδι περεικὼς, καὶ εἰ παειὼν ἄλλος μαίζειέ τις, ὄρθιον ἐφισεὶς τὸ ὦς, καὶ τὸν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προκιῶν, οὐκ ἔτι φορητός ὄζι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τύς τε ἐλαθέρους ὑβείζει, κἀκεῖνοι ὁμοδούλους μαιγοῖ, ἀποπειρώμενος, εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεσιν, ἄχεις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποσοφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παρδὺς ἑαυτὸν ὁμνύουσιν ἢ μιῷ εὐμορφότερον μὲν Νιρέως ἑαυτόν. εὐηθέστερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, Σωστρατώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ Σωπάμα Κροίσου ἑκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ ἁθλίως ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπορχιῶν καὶ ἁρπαγῶν καὶ σαγηνείων συμφλεγμένα.

7. ΕΡΜ. Αὐτά γε χρεὸν φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δὲ σοῦ αὐτότους βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οἷς ἄν σε ὁ Ζεὺς ὑποστείλῃ, κείνας εἶναι τοὺς πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥΤ. Οἶσθα γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι. ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία γε πάνυ γὰρ Ἀεισχείλου καταλιτὼν, Ἱπποτίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων, οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλοῦ ἀλλὰ τί θεάσῃς καταπεμφθείς; ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι σφενοστῶν,

ἄχεις

ἄλγεις ἂν λάρῳ τινὶ ἐμπεσών. ὁ δ' ὅστις ἂν πρῶτός μοι φείδηται, ἢ ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν, ὅτι τῷ πορφύρῳ τὸ κέρδος προσκυνῶν. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε χρῆναι τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τῆς πλούτου ἀξίους; ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως ὦ γαθὲ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσάρεστον ὄντα πλῆθος, καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπότα καὶ τῆς βίας, ὅθεν ἦλθε ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξάδηλος ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ὄντα καὶ μικρὸν ὄν. τοιαῦτα ἄττα μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπλω σκιῶν, καὶ ζηλωδούμαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. Εἶτα πῶς ἐπιδὰν καταλίπῃς αὐτὸν, ῥᾳδίως φεύγεις, ἢ οὐδὲ τοῦτο ὀδύν; ΠΛΟΥΤ. Ὀξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρλίπης γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

8. ΕΡΜ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκειται, πῶς τυφλὸς ὤν, (εἰρήσεται γὰρ) καὶ πρόσεστι ὀχρὸς καὶ βαρὺς ἐπὶ τοῖν σκελοῖν τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σὲ, καὶ τυχόντας μὴ οὐδαμοῦ ἐᾶν σε. εἰ δ' ἀπολύχοιεν, ἐπ' ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γάρ τινας ἐπ' ὀλίγῳ αὐτῶν ἄττα σε λυσιτελοῦντας ὄντας, ὡς τε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντου φέρεσθαι ἐρρίπτουν αὐτοὺς, καὶ πέδῃ κατ' ἠλιβάτων, ὑποφερᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι περ ἐδόκεις τῷ ἀρχῷ ἐπιώρας αὐτοὺς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν, ἓν οἶδα, ὅτι ὁμολογήσαις, εἴ τι ξυνίης σαυτῷ, κορυσσάντιᾶν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ὑπεμεμνήσας. ΠΛΟΥΤ. Οἶσθα γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;

ΠΛΟΥΤ

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, ἅπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶναι, πρόσωπεῖον προσεθέμην ἐρασμιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δ' αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι καὶ ἀπόλλυσθαι μὴ ἐνδυσχαίνοντες. ὡς εἰ γέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς καταγέλαστον ἂν αὐτοῖς ἀμβλυώπουντα τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεραίστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι ὁ αὐτὸς ἤδη τῷ πλουτεῖν χλιόμενοι, καὶ τὸ πρόσωπεῖον αὐτὸ προσθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται καὶ ὑπ' αὐτοῦ, θᾶττον ἂν τινὶ κεφαλαίῳ ἢ τὸ πρόσωπεῖον πρόσοιντο; ἃ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς ὡς ὀπώρης καὶ συμφορία ἐστὶν, ἔνθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι ξυναγωνίζεται. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρφσίχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἄνοια, ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρεις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῆς φυκτῆς, κἀμὲ τὸν πάντων ἐκείνων παλέρα τῆς εἰσελευθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῆς, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

9. ΕΡΜ. Ὡς δὲ λέγεις εἶ ὦ Πλούτε, καὶ ὀλιγωρὸς καὶ δυσκάθεκτος, καὶ δαφυκτικὸς ἀδεμίαν ἀνειλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεις ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῆς δακτύλων

τύλων δραπετεύσης ὑκ οἶδα ὅπως ἡ πενία ἔμπαλιν ἐξώδης τε καὶ ἐυλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἀγχιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἥδη φυλαττωμένους ἡμᾶς παράγαμε μικρὸν διέλαθε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον; ΕΡΜ. Ὅτι τὸν θησαυρὸν ὑκ ἐπηγαγόμεθα, ὅπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάῤῥει τοῦτό γε ἕνεκα, ἐς τὴν γῆν αὐτὸν καταλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅπως κἀκεῖθεν ἔνδον μένειν ὀπτικλησάμενον τῷ Διῒ φύγω, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, μὴ ἐμοῦ ἀκούσαντος βοήσαντος. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ὑπακούσωμεν ἤδη τῆς Ἀτροπου. καί μοι ἔπος ἐχόμενος ἐς χαλαμύδος, ἄκρις ἂν πρὸς τῷ ἐκκλησίαν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς ὦ Ἑρμῆ χαριζόμενος, ἐπεὶ καὶ ὑπολίσπης με, Γοργόλω τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι φευξούμενος. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον; ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὗτος σκάπτει πλησίον, ὀρύττων καὶ ὑπολιθον γῆδιον. πάνυ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐπίπονος, ἡ καρτερία ἥ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος πᾶς ὑπὸ τοῦ λιμοῦ τετρομένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους ἢ σῶν θρυφόρων.

ΠΛΟΥ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλατόμεθα ὦ Ἑρμῆ τοῦ ταχίστου; ἢ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς θεασαίμεθα ἄξιόλογον πρὸς ἄνδρα, ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου πεπιεσμένον. ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διῒ. μὴ ὑποσχλιῶμεν ἴον.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις ὦ Ἀργειφόντα, χειραγωγῶν. ΕΡΜ. Ἐπὶ τυτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕΝ. Νὴ ὁ Πλοῦτος ὅπ' Τίμωνα. ὁτότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆ βυφῆς παρελαβόμην, τυτοισὶ παρασῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ,

πόνῳ, γυναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; ὅτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐκαθίκητος, ὃς θ' ὁ μόνον κλῆμα ἔχον, ἀφαιρεῖσθέ με ἀκεραίως πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασάμενον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν καὶ ἀγύμνητον καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥᾴκος ἔδη γεγυμνασμένον. ΕΡΜ. Ἔδοξε ταῦτα ὦ Πενία τῷ Διΐ. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι. καὶ ὑμεῖς δ' ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα αἴσεται, οἵαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθῷ σωφρονοῦντι καὶ διδάσκαλον τῆς ἀρετῆς, ἢ σωφρονοῦντι μὴ τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένος δὲ τῇ γνώμῃ διεξέλεσιν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ὄντιν, ἀλλόβια ἀπολαμβάνων. ΕΡΜ. Ἀπέρχονται ἡμεῖς δὲ περισώμεν αὐτόν.

11. ΤΙΜ. Τίνες ἐστὲ ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισοφόρον ἐνοχλήσαντες; ἀλλ' ἀπίετε μιαροὶ πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις ζωγρίσω. ΕΡΜ. Μὴ δαμῶς ὦ Τίμων μὴ βάλῃς, ἀγαθὸς γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι ἔτος δὲ ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τῆς εὐχῆς. ὥστε ἀγαθὴ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀπόσεσαι τῆς πόνων. ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καί τοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τυτονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅς τις ἂν ᾖ, καὶ ὑπερβλέψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛΟΥ. Ἀπίωμεν ὦ Ἑρμῆ πρὸς τὸν Διὸς, μελαγχολᾷ γὰρ ὁ ἄνθρωπος καὶ μεῖζόν μοι δοκεῖ, μήτε κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών. ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄξιον καὶ βαρὺ καταβαλὼν, περιτύχας τῷ χωρίῳ

λάμβανε

λάμβανε ἢ ἀγαθῷ τύχῳ, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ
ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑφόρα ἧς ἀχα-
ρίστων ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙΜ.
Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι. ἱκανὸς
ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δρεπελλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμο-
νέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.
ΕΡΜ. Οὕτως ὦ τὰν ἀπάνθρωπος;
Τὸν ὄφερω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε.
Καὶ μὼ εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲ εἶναί σε το-
σαῦτα ὑπ' αὐτῆς δεινὰ πεπονθότα. μισθέσθω ὄν
μηδαμῶς, ὅτως ὀπιμελησωμῶν σὲ τῆς θεῶν.
ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲ ὦ Ἑρμῆ, καὶ πολλὰ Διὶ πλείσι
χάεις τὰ ὀπιμελείας, τελοῦντ ὄν τὸν Πλοῦτον
ὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡΜ. Τί δή; ΤΙΜ. Ὅτι
καὶ πάλαι μυείων κακῶν μοι αἴτιος ὅτος κατέ-
στη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ὀπιβούλως ἐπαγαγών,
καὶ μῖσος ἐπεγείρας. καὶ ἡδυπαθείᾳ διαφθείρας,
καὶ ὀπίφθονον ὑποφήνας τέλος ὄν ἔφυγε καταλι-
πών, ὅτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς ἡ βελτίστη ὄν
πενία πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυ-
μνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσ-
ομιλοῦσα, τότε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ
τῆς πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ὀξ
αὐτῆς ἐμοῦ ταὶς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τὸν βίον,
καὶ δείξασα ὅς τις ὢν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν ὅτε
κόλαξ θωπεύων, ὅτε συκοφάντης φοβῶν, ἢ δη-
μος παροξυνθεὶς, ὐκ ἐκκλησιαστὴς ὑποφορήσ-
σας, ἢ τύραννος ὀπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύναται
ἄν. ἔῤῥωμαί τοιγαροῦν ὑπὸ τῆς πόνων. τοῦτον
τὸν ἀχθὸν φιλοπόνως ἐπαειρόμενος ὐδὲν ὁρῶν
τῆς ἐν ἄστει κακῶν ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλ-
φιτα παρὰ τὴν δρεπέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἀ-
πιθι ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγών τοῦ Διὸς.
ἐμοὶ ὄν τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡδέως
οἰμώξειν ποιῆσαι. ΕΡΜ. Μηδαμῶς ὦ γαῖρε.
ὡ γὸ πάντες εἰσὶν ὀπίδηλοι πρὸς οἰμωγμόν. ἀλλ'
ἔα

ἕκατὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μεγαλόδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε, ὅτε ἀποβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

12. ΠΛΟΥΤ. Βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσωμαι πρός σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

ΤΙΜ. Λέγε μὴ μακρὰ μηδέ τοι, μὴ ἢ μὴ παροιμίων, ὥσπερ οἱ ἀπὸ βήματος ῥήτορες, ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμοῦν τυτονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχέτω μέν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν ἅτε πολλὰ ὑπό σου κατηγορηθέντα, ὅμως ἢ ὅρα εἴτι σε, ὡς φὴς, ἠδίκηκα ὃς σοὶ μὲ ἠδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι καθέστην τιμῆς καὶ περιουσίας καὶ στεφάνων, καὶ τἄλλης βυφῆς. ἀπέβλεπος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος ἐς ἐμὲ ἦσθα, καὶ θεοπρόπος. εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιός ἐγώ σοι. μᾶλλον ἢ αὐτὸς ἠδίκημαι τῆδε ὑπό σου, διότι με ἕως ἀλίμους ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι καὶ καλοῦσι καὶ πάντα βόπορον ὑπισχνουμένοις. καὶ τόγε τελώνιον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε. τὸ ναύλιον ἢ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα βόπορον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κεκαλλιωπισμένος ἐξωθεὶς τῆς οἰκίας. τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτῃ ἢ διεφθάρην ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιέθηκεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτοσι, πῶς ἐκέτευον τὸν Δία μηθ' ἥκειν παρά σε, ἔτω δυσμενῶς μοι παρεσκευασμένον.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾶς ὦ Πλοῦτε, οἷ ὄδε ἤδη γεγύηται; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάβιβε αὐτῷ, καὶ σὺ μηδὲ σκάπτε, ὡς ἔχεις. σὺ ἢ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑπακέστω γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

13. ΤΙΜ. Πειστέον ὦ Ἑρμοῦν, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνταί; πλὴν ὅρα γε, εἰς οἷά με παρέγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἀχρεῖον νῦν ἐυδαιμονέσθαι διάξων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι,

μαι ἀδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας ὀργυιὰς ἀναλίξομαι. ΕΡΜ. Ὑποσχοῦ, ὦ Τίμων· δὶ ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰκεῖόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, ἐγὼ ὑπὲρ τοῦ Αἰτωλὸν ἐς τὸν ὄρχηστὸν ἀναπλήσομαι. ΠΛΟ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ ἡρεμίᾳ τῆς θαλάττης· σὺ δὲ αὖθις σκόπει. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθὼν, μᾶλλον δὲ πῶς. σὺ φημὶ θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τούτῳ, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε ὦ Τίμων βαθείας καταφέρων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσήσομαι.

14. ΤΙΜ. Ἆρ᾽ δὴ ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὀλίγου ῥώσεις σαυτὴν καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τὸ φανερὸν προκαλούμενον. ὦ Ζεῦ τερπικέραυνε, καὶ φίλοι Κορυβάντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον ἦλθε ὄναρ ταῦτα δοκῶ δέδιά γάν, μὴ ἄνθρακας εὕρω ἀνεχρόμενος. ἀλλὰ μάλα χρυσίον ἐστὶν ὑπέρημον, ὑπέρυθρον βαρύ, καὶ πρόσοψιν ὑπέρηδυ. ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διατρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ᾽ ἡμέραν ἐλθὲ ὦ φίλταλε καὶ ἐφεστιώταλε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν· τίς γὰρ ἂν παρθένος ἀναπεπλασμένοις ἂν κόλπους ὑποδέξαιτο κάτω καλὸν ἐρασταὶ διὰ τοῦ τέγους καταῤῥέοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἀδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὃν γε ἀδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη διαθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλὸν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πειράσομαι ἐκβαλεῖν, πυρσίον οἰκοδομησάμενος ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι, καὶ αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ. δεδόχθω ἢ ταῦτα, καὶ γενομοθετήσθω πρὸς τὸ ὀλιγοπόνον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία καὶ ὑπερ-

οψία.

οφία. φίλος ἦ ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ ἐλέη βωμὸς ὕθλος πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα ἢ ὀδυρῆσαι δεομένῳ, παρανομία καὶ κατάλυσις ἤθῶν. μονήρης ἦ ἢ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίθυλοι, καὶ τὸ παροιμιῶδες τινὶ αὐτῷ μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδοι μόνον, ἀποφρὰς ἢ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν, καὶ μήτε κρίνειν δεχώμεθα παρ' αὐτῷ, μήτε σπονδὰς ἀπενδώμεθα, ἢ ἐρημία ἦ ὃ ἔστω περὶ αὐτόν. φυλέται δὲ καὶ φρήτορες καὶ δημόται, καὶ ἢ πατρὶς αὐτὴ, λυχνὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ φορείτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος, καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαινων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχείτω, μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκτὸς ἦ ἄλλων, καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἵν' δεῖ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ἢ δῆσον. τὸ τέρας δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης. καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον καὶ σβεννύμενον ἐκδιδοῦναι, πίπτειν καὶ ἐλαίῳ καταβεννύναι. καὶ ἢν τινα τῶν χειμάρρων ὁ ποταμὸς παραγάγῃ, ὁ δὲ ταῖς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον εἰς κεφαλὴν πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. ὅτω γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀποδίδοιεν. εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· ἔδεν. ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμβάδωμεν αὐτοῖς.

15. Πλὴν ἀλλὰ σοὶ πολλὰ ἂν ἐποιησάμην ἅπαξ γνώριμα πῶς ταῦτα χρὴ ἔδειν

ὅτι οὐ πλύτω, ἀλλ' ἂν τὸ πρᾶγμα ἡδύοιτο αὐτοῖς, καί τοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχους, πανταχόθεν ζωθείσης, κεκονιμένοι καὶ ἀνδριάντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὀσφραινόμενοι τῆς χρυσίου. πότερον ἓν ὅλον τὸν πάγον τοῦτον ἀναβαὶς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις ἐξ ἀριστερᾶς ἀκροβολιζόμενος, ἢ τί γε τοσοῦτον παρῳνομήσομεν ὑσσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρερρωμένοι; τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποστάντες. φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐστός ὄζει; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντι μοι ὀρέξας τὸν βόχον, πίθηκος ὅλος παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμπεσών. ἀλλ' ἴσως ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ περὶ σοῦ ἄλλων. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφώτατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙΜ. Νὴ καὶ σύγε ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ὀψοφαγώτατε. ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τί σοι ἅσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυραμβῶν ἥκω κομίζων. ΤΙΜ. Καὶ μὰ ἐλεγεῖά γε ἄσῃ μάλα ἀπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ σκέλλῃ. ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίσεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰὺ ἰού, προκαλοῦμαί σε βαύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙΜ. Καὶ μὰ ἂν γε μικρὸν ὀκνήσῃς, φόνῳ τάχα προκεκλήσῃ με. ΓΝΑΘ. Μαδαμῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ βαῦμα ἴασαι, μικρὸν ὀκνήσας τῆς χρυσίου, δεινῶς γὰρ ἴσχναμόν ὄζει τὸ φάρμακον. ΤΙΜ. Ἔτι μῶσις; ΓΝΑΘ. Ἄπειμι, σὺ δ' ἢ ἐ χαιρήσεις ἕτω σκαιὸς ὢν χρησῷ μόνῳ.

16. ΤΙΜ. Τίς ἔτός ἐστιν ὁ περιπὰν, ὁ ἀγαφα-

ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος, ὅτος ὃς παρ' ἐμοῦ ἀρχὴν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ γυναικὶ προῖκα δυο τάλαντα, μισθὸν τῆς ἐπαίνου, ὁπότε ἅπαντά με πάντων ἀπιστώντων μόνος ὑπεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος ὡδικώτερον εἶναι τῆς κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρώην εἶδέ με καὶ προσῆλθον ὁπλίσασθαι φάρμακον, πλησὶς ὁ γυναῖος προσενέτεινε. ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γαμίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ Συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν ὅτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς γὰρ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται. ὑμᾶς μὲν διαλύομαι, ὡς μὴ ὀπτησᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τὸν μιαρὸν τοῦτον κόλακα φυλάξῃ, τὸν ὀπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα γὰρ κορά-κινον ὄντα οὐδὲν διαφέροντα. οὐκ ἔτι γὰρ σὺ τοῦτόν γε τῶν ἡδέων. πάντες ἀχάριστοι καὶ πονηροί. ἐγὼ γὰρ τάλαντόν σοι νομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἦκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἦκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων. καί τοι σύ γε ἔτω σοφὸς ὤν, οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῆς παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς γὰρ τῷ Νέσσει τὸ δέον παραινήσεως ἦν. ΤΙΜ. Ἔσται ταῦτα ὦ Φιλιάδη. πλὴν ἀλλὰ πρόσθι, ὡς γὰρ σὲ φιλοφρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῶν ἀχαρίστων, ὅτι τὰ συμφέροντα ἐνεθέτουν αὐτόν.

17. Ἰδοὺ τρίτος ὅτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, Ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγχύσεις ἡμέτερος ἦν λέγων. ὅτος ἑκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρᾳ ἐκτίσας τῇ πόλει, κατεδεδίκασο γὰρ, καὶ ἐδεδέτο ὑπ' ὀφλήσεως, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτὸν, ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ

λῆ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αὐτῷ τὸ μνημόνιον, ὡς ἔτυ γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. ΔΗΜ. Χαῖρε ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῆς γλώττης, τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῶν Ἑλλήνων. Καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυμφλεγμένος, καὶ αἱ βυλαὶ ἀμφότεραι ἐπεμέμψαντο. πρῴτερον δ' ἄκυρον τὸ Ψήφισμα, ὃ ἐχάρη σε γράψασα. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου Κολυττεὺς, ἀνὴρ ὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ κὴ σοφὸς, ὡς ὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι πρὸ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νενίκηκε δ' πυξ κὴ πάλιν, κὴ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, κὴ τελείῳ ἅρματι, κὴ ζωγραφίᾳ πολικῇ. ΤΙΜ. Ἀλλ' ὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον. Τὰ τοιαῦτα δ' πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον, κὴ πείσθητε δ' ὑμᾶς τ' πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας. ΤΙΜ. Πῶς; δὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, ὐδὲ περιγράφων ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗΜ. Μέτεια τὰ σεαυτῆς λέγεις, ἡμεῖς δ' ἀχάριστοι ὄν ἐπιμελῶς ἀμνημονοῦντες ἔτι δ' κὴ Ψηφίσματα γράφων, κὴ ζυμβουλίων κὴ στρατηγῶν, ὠφέλησε τὴν πόλιν. Ἐπεὶ τούτοις ἅπασι δόκησαν τῇ βυλῇ κὴ τῷ δήμῳ, κὴ τῇ Ἡλιαίᾳ κτὶ φυλαῖς, κὴ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, κὴ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀνατεθῆναι τὸν Τίμωνα παρὰ τ' Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κηρυχθὲν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, κὴ ἀκτῖνας ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς, κὴ στεφανοῦσθαι αὐλὸν χρυσοῖς στεφάνοις ὑπὸ κὴ ἀναγορευθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις βασιλεῖς καινοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δὶ αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ ζυσκηνὴς αὐτῷ, ἀσχιεὺς, κὴ μαθητὴς αὐτῷ ὤν. κὴ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. κὴ τὰ ἄλλα πάντα ἐπόη-

ὅσα ἂν ἐθέλοι τυβὶ μὲν ἓν σοι τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ τὴν ἐβολόμιλω ἀγαθὴν παρά σε, ὃν ὅπῃ πω σῷ ὀνόματι Τίμωνα ἀνόμακα. ΤΙΜ. Πῶς ὦ Δημέα, ὃς ἀδελφεὰς, ὅσα μὴ καὶ μᾶς εἰδέναι; ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἵνα δὴ δῶ Θεὸς ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γυνηθησόμενον, ἄρρεν γὲ ἔσαι, Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι ὦ ἄνθρωπος, τηλικαύτην παρ' ἐμὲ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗΜ. Οἴμοι τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύραννος ἐλεύθερος ὁ καθαρῶς ἐλεύθερος, κἀπ' ἐξὸς ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει. τὸν δίκλον, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐκένρησας. ΤΙΜ. Ἀλλ' ἐκ ἐμπεπρησαι ὁ μιαρὲ ἡ ἀκρόπολις. ὥστε δῆλος εἶ ζυκοφαντῶν. ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλατεῖς τὸν ὀπισθόδομον διορυξας. ΤΙΜ. Οὐ διώρυκται κἀξέστω, ὥστε ἀπίθανά σε καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἀπ' ἄλλων λάμβανε. ΔΗΜ. Οἴμοι τί μετάφρενον. ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι. κατοίσω γὰρ σοι καὶ τείτλων ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἀνοσίως, ἓν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ὁπλίτας. μάτην γὰρ ἂν εἶλον καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ καὶ πάλαι.

18. Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θερσυλῆς ὁ φιλόσοφος ἔτος ὄζυς ὁ μὲν ἓν ἄλλος ἐκπετάσας γῶν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀναλείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, πλανῶδες βλέπων, ἀνασεσεισμένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοσορέας τις ἢ Τείτων οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν ἔτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσχολὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μειρακίοις ἀρετῆς λεξιὼν, καὶ τὴν ἡδονὴν χαίροντας καθηγεμόνας, καὶ τὸ ἀλιγαρκὲς ἐπαινῶν. ἐπειδὴ λυ-

σάμενος ἀφίκοιτο ὅπῃ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεταλλῶν τὴν κύλικα ὀρέξειν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὴ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ λίθῳ ἢ ὕδατι ἐπιὼν ἐναντιώτατα ὅπλα δείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἱκτῖνος τὰ ὄψα καὶ τὸν πλησίον παρασκωνιζόμενος, καρύκης τὸ ῥύμμα ἀνάπλεως κωμῳδὸν ἐμφορούμενος, ὅπλα ἐκφανῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια περιχανὼν ἀπομήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῶν μηπωπώτων καλαλίποι, μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς ἢ πλακοῦντα ὅλον, ἢ σῶν μόνον ἢ ἄλλων λάζοι, ὅτι οὐ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄρεγος. μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἀχρεῖος ὡδῆς καὶ ὀρχήσεως μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορείας καὶ ὀργῆς προσῆκτο. καὶ λόγοι πολλοὶ ὅπῃ τῇ κύλικι. τότε δὴ καὶ μάλιστα σοὶ ζωροσωμίης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτά φησιν, ἤδη τοῦ τῶν ἀτρεκῶν πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβραυλίζων γελοῖος. εἶτα ἔμπλεος ὅπῃ τούτοις, καὶ τὸ τελαλαῖον, ἀρέμβοι τινες ἐκφέρουσι αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέρας ἐπειλημμένον. πλὴν ἀλλὰ καὶ νέφος, οἷόν τι ἦν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν φλέγματος ἕνεκα ἢ θρασύτητος ἢ φιλαργυρείας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ὅπῃ τὰ πρῶτα, καὶ ὁπόρκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ χρηστέα προηγεῖται, καὶ ἡ ἀγαθοπρέπεια, παρομαρτεῖ καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παλαχόθεν ἀκριβὲς καὶ ποικίλως ἐπιτελές. οἰμώξεσθαι τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρησὺς ὢν τι τοῦτο; παπαῖ, χρόνῳ ἡμῖν Θεραπυκλῆς; ΘΡΑ. Οὐ χρή ταῦτα ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ πλοῦτόν σοι τεθηπότες, ἀρετὴν καὶ χρυσὸν καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι σωθεραμμήκασι πολλὴν κολακείαν ὁπλίξάμενοι πρὸς ἄνδρα οἷον σε ἁπλοϊκὸν, καὶ ἧττον ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ

ἥδιστον

ἥδιον θύμον ἢ κάρδαμον, ἢ εἶπας τρυφᾶν ὀλίγον τὴν ἀλῶν. ποτὸν δ' ἢ ἐγχέαιρον; ὁ δ' τείσων ἕτος, ἧς βάλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲ γὰρ ἥδὲν τιμιώτερον τῆς ἐν τοῖς αὐλακλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὺ δ' αὖτε χάειν ἐξάλην. ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ὀπυελότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλαῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγονὼς. εἰ γάρ μοι πείθοιο μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, ἥδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι εἰς βάθος ὦ γαθὲ, ἀλλὰ ὅσον εἰς βυθοῦναι ἐπεμβαὶ ὀλίγον πρὸ τῆς κυμαινούσης γῆς ἐμοὶ ὀρυττόμενος μόνῳ. εἰ δὲ μὴ τοῦτο βάλει, σὺ δ' ἄλλον τρόπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὁλόλυν αὐτῷ ἀγῇς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις. ὦ μὲν, πέντε δραχμὰς, ὦ δ' μνᾶν, ὦ δ' τάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, ὁμοιείαν ἢ βιμοιείαν φέρων δίκαιος ἐμοὶ ᾖ, καίτοι οὐκ ἐμαυτῷ χάειν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῆς ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τινὶ πήραν ἐμπλήσας παρέχοις, ἥδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωρῆσαν αἰγινήτικους. ὀλιγαρκῆ δ' χρὴ μέτειον χρὴ τὸν φιλόσοφον, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τινὶ πήραν φρονεῖν.

ΤΙΜ. Ἐπαινῶ ταῦτά σου ὦ Θρασύκλεις. πρὸς γῆν τῆς πήρας εἰ δοκεῖ φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ὅπως μεμνήσῃ νῦν δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. Ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παρόμοια ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

ΤΙΜ. Τί ἀγανακτεῖς ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; μὴ παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί τοῦτο πολλοὶ ξυμβέβηκαν, Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης καὶ Νίφων, ὅλως τὸ ξυνέταγμα τῆς οἰμωξομόρων τε τί οὐκ ὀπτὴν πίτταν ταύτῃ ἀπελλῶν.

τινὶ

τὴν μὲ δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πεπονηκυῖαν ὑπ' αὐτὸς ὄντι πλείστας λίθους ξυμφορήσας, ὅπως χαλαζῶ πόῤῥωθεν αὐτάς; ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε ὦ Τίμων, ἀπιμεν γάρ. ΤΙΜ. Ἀλλ' ἀναιμωλὶ γε ὑμεῖς, καὶ ἀνὰ τρεχυμάτων.

Διάλογος δ'.

Δίκη Φωνηέντων.

ΕΠὶ ἀρχόντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμη ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῇ ἐπὶ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἁρπαγῆς, ἀφηρῆσθαι λέγον πάντων τὴν ἐν διπλῷ Ταῦ ἐκφερομένων.

ΜΕ'χει μὲν ὦ Φωνήεντα δικασαὶ ὀλίγα ἠδικήμενα ὑπὸ τούτου τοῦ Ταῦ, καταχεόμενα τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντ' ἔνθα μὴ δεῖ, καὶ βαρέως ἔχειν τὸν βλαβόμενον. καὶ παρέκυσον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μεζιότητος τὴν ἴσε με φυλάττοντα πρός τε ὑμᾶς καὶ τὰς ἄλλας Συλλαβάς. ἐπεὶ δ' ἐς τοσοῦτον ἦκει πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἠδύχασαν πολλάκις ἂν ἀγαπῶν, ἤδη καὶ πλείω περισπάζεσθαι ἀναγκάζεται. αὐτὸ ἐνθυμοῦμαι πρὸ τοῖς ἀμφέστεσιν εἰδέναι ὑμῖν, δέον δ' ἂν μικρόν με ἔτι τοῖς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς δὲ περιπεφραγμένοις ἀεί τι μεῖζον περιεῖναι, ἄρδην μὲ τῆς οἰκείας ἀποθλίψαι χάρας, ὡς ὀλίγα δεῖν ἠσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀειθαλεῖς ἴω ἴσως ὁ κάδος τῷ φόβῳ. δίκαιον ἔν γ' ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ

καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν. εἰ δὲ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ὑπὲρ τῆς καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοδίαν βιάζεσθαι καὶ τοῦτο ὑπερβάλλετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι χρήσιμα, οὐκ ὀρθῶ τίνα τρόπον αἱ ζωαὶ τάξεις τὰς νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ καλ' ἀρχαῖ ἔχουσιν. ἀλλ' ὅτε ὑμᾶς οἶμαί ποθ' εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ὑπερβάλλειν τινὰ μὴ δίκαια. ὅτε εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλήψεσθαι ὀλίγον ἀδικημάτων. ὡς ἔνθε καὶ τῶν ἄλλων ἀπεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, εὐθὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν. καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ Λάμβδα τῷ Ῥῶ διαμφισβητῶν πρὸς τὴν χιαστάρεως, καὶ κεφαλαλγίας. ὅτε τὸ Γάμμα τῷ Κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρῷ δεῖν ἦρχετο πολλάκις ἐπὶ τῇ γναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων, ἐπίπαυλον ἂν καὶ πρὸς τὸ Λάμβδα μαχόμενον τὸ Μίγις ἀφαιρούμενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον. καὶ τὰ λοιπὰ ἂν δ' ἡρέμει ζυγχύσεως ἀρχεσθαι παρανόμ. καλὸν γὰρ ἕκαστον μήνυμα ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ παραλαμβάνειν ἐς ἃ μὴ χρή, λύοντός ὅτι τὸ δίκαιον. καὶ ὅς πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διετυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίε καὶ Σιμωνίδη ἢ ἔνιοι περισπῶσι τὴν περμήθιδαν ταύτην, ἢ τῇ τάξει μόνον καθ' ἣν αἱ περισπείαι βεβαιοῦνται διάφορον τί πρῶτον ἔσαι ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις ζωηδόν, καὶ ὑμῖν μὲ ὧν δίκασαι, τῶν μείζω δεδώκασι τιμῶν, ὅτι καθ' αὐτὰ δυνάσθ' ἐγγενῆς ἡμιτόνοις ἢ, τῶν ἐφεξῆς, ὅτι παρεσθήκης εἰς τὸ ἀκριβῶσαι δεῖται. πασῶν ἢ ἐλαχίστην ἐρώμισαν ἔχειν μοῖραν ἕνια τῶν πάλαι, οἷς ὁ δὲ φωνὴ πρέπεσι. καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους, τὸ δὲ Τοῦ τοῦτο, (ὃ γὰρ ἔχω αὐτὸ χειρόνι ὀνομάσαι

σαι ῥήματι ἢ ᾧ καλεῖται) ὅ, μὰ τοὺς θεούς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο σωπῆλθεν ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὁρᾶθλᾶσαι. τό, τε Ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον. τοῦτο ἦν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασαμένων ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσα παρεώων, ἀκηλῶξαι ὃ ὁμοῦ Σωσθέσμαν ἅμα καὶ Περσθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν ὃ κ' ὑπό τινων ὀρξάμενον ὧδε λέγειν.

2. Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλῳ, (τὸ δὲ ὅτι πολίχνιον οὐκ ἀηδές) ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων. Ἐπαινῶ δὲ καὶ τὸ κρατίστην Ῥῶ, γενέσθαι τὸ βέλτιστον. κατηγόμην ὃ παρὰ κωμῳδῶν τινι ποιητῇ. Λυσιμαχίδῃ ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ὑπὸ μέσης δ' ἀξιοῦσι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ Ταὼ τοῦτο πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετλαφέναι λέγει ὑποστερῆν με τῆς Συζυγουμένων μοι, Σωσθέσθαι ὧμιν σωσθεσμένων γραμμάτων. ἔτι δὲ Τίμαιον καὶ τὰ ὅμοια ὑπαπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷσόν μοι τὸ ἄκυσμα, καὶ ἃ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. ὁπότε δὲ καὶ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε Κατλίτειν εἰπεῖν, καὶ Κάτλυμα καὶ Πίτλαν, ἅτινα ἀπειρυθιάσαν, καὶ Βασίλτλαν ὀνομάζειν, ἃ μεθίως δ' τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ θύμωμαι, δηλονὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ Σῦκα, Τῦκα τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμεῖτε, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύσσωτε τὴν δικαίας ὀργῆς, ἃ γὰρ δεῖ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα δεῖν ὁ Κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τῶν Σωσθῶν καὶ Σωσεχολακότων μοι γραμμάτων, Κίσσας μὲ λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἁρπάσαν, Κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ με Φάσσαν ἅμα Νήσσαις τε καὶ Κοσσύφοις ἀπαγορεύοντος Ἀλεκτρύονος πεῖσασκε δ' καὶ μελιασῶν

λιασῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀτλικὴν ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνὴρ πᾶσιν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὀρῶντων ὑμῶν καὶ τ' ἄλλων ξυλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαν ὑποκεκλυσμένων τὴν θάλασσαν, ὑδὲ ἦν ἐν κήποις φησάμενον σεύτλων. ὡς τὸ δὴ λεγόμενον, μὴ ἦ πάσαλλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι ἦ ἀνεξὶ κακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ζῆτα, σμάραγδον ὑποπαίσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ Ξῦ πᾶσαν παρβάσῃ σωθήκην, καὶ τὸν ξυγγραφέα ἦν τοιούτων ἔχοντι Θακυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲ γὰ γείτονί μου Ῥῶ νοσήσαντι. συγγνάμη καὶ παρ' αὐτῷ φάναίσαντί μοι τὰς μυρρίνας, καὶ πείσαντί μέ ποτε ὑπὸ μελαγχολίας ὅτι κόρρης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτον.

3. Τὸ ἦ Ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βέλτιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι ἦ ὑδὲ τ' ἄλλων ἀπέχει γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ Θῆτα, καὶ τὸ Ζῆτα, μικρᾷ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα. αὐτά μοι κἀμὲ τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε φωνήεντα δικασταί, τῷ μὲ Δέλτα λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγειν παρὰ πάντας τοὺς νόμους. τὸ Θῆτα κρούοντος, καὶ τ' κεφαλῆς τὰς τείχας τίλλοντος, ὅτι τὸ τῆς κολοκυύθης ἐστερῆσθαι. τὸ Ζῆτα τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μὴ ἦ χρύζειν. τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκην πρὸς τὸ φονηφόταλον τοῦτο Ταῦ; τὸ ἦ, ἆρα ἐ τὸ ὁμόφυλον τῆς στοιχείων μόνον ἀδικεῖν ἠθέλησε, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον μεταβέβηκε, τοῦτονὶ τὸν βόρον. ἐ γὰ ὅπου βίπτει γε αὐτοὺ καθ' ἑαυθὸ φέρεται ταῖς γλώτταις. μᾶλλον ἦ ἂν δικασταὶ, μεταξὺ γὰ με πάλιν τὰ τῆς ἀνθρώπων, πεύσματα ἀνέμνησε τοῦ τ γλώττης, ὅτι

ὅτι κ' ταύτης με τὸ μέρος ἀπάλασε κ' γλωττα-
ν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶ νόσημα Ταῦ! ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, κ' τοῖς ἀνθρώποις ζωγραφῶσω ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γὰρ τισι σφεβλῆν κ' στερρᾶπεν αὐτῆν ἡ φωνὴ ὀπτιμεῖ. κ' ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται. τὸ δ' ἀρεταπρεπὲς, καλὸν εἰπεῖν αὐτοὺ ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι προεδρείαν ἔχειν ἀξιᾶν. πάλιν ἑτερ- ὡς λήμαλος διαλέγεται (τὸ δ' πλῆμον γὰ δῶι ἀληθῶς) πλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. κ' ἀ μόνον γε τοὺ τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη κ' τὰ μεγάλω βασιλεῖ ὡ κ' γλῶ, κ' θάλασσαν εἶξαι φασι κ' τ' αὐτῆν φύσεως ἐκπῆναι, τὸ δὲ κ' τάτω ἐπεβλαβέν. κ' Κῦρον αὐτὸν ὄντα, τῦρόν τινα ἀπέφηνεν. ὕτω μὲν δὴ ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπως ἀδικεῖ ἔργω δ' πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, κ' τ' αὐτὸ τύχω ὀδύρονται, κ' Κάδμω καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ Ταῦ ἐς τὸ πρῶ ςοιχεῖον ἦλθε παρήγαγε. τὰ γὰρ τάτε σώματ' φασι τὰ τυφάννως ἀκολουθήσαντες μιμησαμένους αὐτῶ τὸ πλάσμα ἔπειτα ξήμαλι τοιάτω ξύλα τεκτήναντας, ἀνθρώπως ἀνασκολπίζειν ἐπ' αὐτά. ὑπὸ δὴ τάτε κ' τῷ τεχνήμαλι τῷ πονηρῷ τ' πονηρὰν ἐπωνυμίαν σωιλθεῖν. τάτων δ' ἕν ἅπάντων ἕνεκα πόσων θαυμάτων τὸ Ταῦ ἄξιον εἶ νομίζεται; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τῶτο μόνον ἐς τ' τῶ Ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ χήμαλι τῷ αὐτῶ τ' δήλω ὑποκεῖν. ὁ δὴ σαφὲς ἔ), ὑπὸ τάτε μὲν ἐδημιεργήθη, ὑπὸ δ' ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

ΤΕΛΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORUM.

Liber 1.

Dialogus 1.
Cyclópis & Neptuni.

CYC. O Pater! qualia paſſus ſum ab execrabili iſto hoſpite, qui me inebriatum excæcavit, ſomno gravatum aggreſſus. NEP. Quis verò eſt, qui iſthæc facere auſus fuit, Polypheme? CYC. Principiò quidem ſeipſum *Neminem* vocabat, poſtquam autem effugit, atque *extra tela*, (ut dicitur) fuit, Ulyſſem nominari ſe aiebat. NEP. Novi, quem dicis, Ithacenſem illum; ex Ilio autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cùm animoſus admodum non ſit? CYC. Deprehendi in antro, è paſcuis domum reverſus, multos quoſdam, inſidiantes videlicet pecuariis. Poſteaquam autem appoſui foribus operculum, (ſaxum autem quoddam mihi eſt perquam magnum) atque ignem reſuſcitavi, accensâ arbore, quam de monte mecum ferebam,

Ulyſſes Polyphemum excæcavit.

bam, visi sunt abscondere sese parare. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, ut par erat, devoravi, ut qui prædones essent. Hìc versutissimus ille, sive *Nemo*, sivè Ulysses fuit, pharmacum quoddam infusum dat bibendum, dulce quidem & fragrans illud, sed ad struendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Nam statim omnia videbantur mihi, illud poto, circumagitari, & antrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me ampliùs ipse non eram. Postremò autem somno correptus jacui. Ille verò exacuto vecte, eodémque igne succenso, insuper etiam excæcavit me dormientem. Ab eóque tempore cæcus tibi sum Neptune. NEP. Ut altè nimis dormiisti ô fili, qui non exilueris, cum interea excæcareris? Ulysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, potuit dimovere saxum à foribus. CYC. At ego amovi ipsum, quò faciliùs illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores; extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, & arieti negotio dato, quænam ipsum agere pro me oporteret. NEP. Intelligo rem, sub illis latuit te clàm se suoducens. At cæteros certè Cyclopas conveniebat te invocare contra ipsum. CYC. Convocavi illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogâssent insidiatoris nomen, atque ego dicerem *Neminem* esse, insanire me arbitrati discessérunt. Ità impositi mihi execrabilis, nomine. Et quod maximè mihi ægrè fuit, contumeliosè objecta mihi cala-

calamitate hâc, nè pater quidem Neptunus, inquit, te ſanabit. NEP. Confide fili, ulciſcar enim ipſum, ut ſentiat, etiamſi cæcitatem oculorum mederi impoſſibile ſit, navigantes certè tamen ſervare vel perdere, penès me eſſe. Navigat autem adhuc.

Dialogus 2.

Menelaï & Protei.

MEN. AT in aquam te converti, Proteu; incredibile non eſt, marinus utique cùm ſis, etiam arborem fieri, tolerabile; & in leonem aliquando muteris licèt, tamen neque hoc ſuper fidem eſt. Quòd ſi autem & ignem te fieri poſſibile eſt, cùm in mare habites, hoc omninò miror, neque adducor ut credam. PROT. Nè mireris Menelae, fieri enim ſoleo. MEN. Vidi & ipſe; ſed videris mihi (dicetur enim hîc apud te) præſtigias quaſdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cùm interim ipſe nihil tale fias. PROTE. Et quædam adeò deceptio in rebus ſic manifeſtis fieri queat? An non apertis oculis vidſti, in quàm multa ipſe me transformaverim; Quod ni credis, & res hæc tibi falſa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obverſans, poſteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generoſe tu, manum. Nimirum ſenties, videárne tantùm ignis, an & urendi vim habeam. MENEL. Perículo

culoſum eſt experimentum hoc, Proteu. PROT. At tu Menelae videris mihi neque Polypum vidiſſe unquam, neque etiam quid piſci huic accidere ſoleat, ſcire. MENEL. Verùm Polypum ipſum quidem vidi: quæ verò accidant illi, libenter ex te cognoverim. PROT. Cuicunque ſaxo accedens, acetabula ſua applicuerit, atque affixus inhæſerit cirramentis, illi ſeipſum ſimilem efficit, mutátque colorem, imitando ſaxum, quo videlicet lateat piſcatores, nihil ab illo varians, neque manifeſtus exiſtens ob hoc, ſed aſſimulatus lapidi. MENEL. Ferunt hæc. Sed tuum hoc eſt incredibilius, Proteu. PROT. Neſcio, Menelae, cuinam alteri facilè credas, qui tuis ipſius oculis non credas. MEN. Videns equidem vidi, ſed tamen monſtroſa res eſt, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 3.

Neptuni & Delphinum.

Delphini hominum amatores.

NEPT. LAudo, rectè facitis Delphines, quòd ſemper hominum amantes eſtis. Nam & olim Inûs filium in Iſthmum portâſtis, exceptum à Scironiis ſcopulis, unde cum matre præcipitatus fuerat. Et nunc tu citharœdo iſto Methymnenſi, cum ipſo ornatu & citharâ recepto, in Tænarum enatâſti, neque paſſus es miſerè à nautis perdi illum. DELPH. Nè mireris, Neptune, ſi hominibus benefacimus, nam & ipſi ex homini-

Sic Arion tranſvectus.

minibus piſces facti ſumus. NEPT. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quòd vos navali prælio ſuperatos ità transformavit, cùm deberet captivos ſolùm in deditionem accipere quemadmodum & cæteros in poteſtatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, ſeſe habet, Delphin? DELPH. Periander iſte, puto, delectabatur homine, ac ſæpè illum ac ſe accerſebat artis gratiâ. Ille autem dives jam factus à tyranno, concupivit, navigando in patriam Methymnam videlicet, ſpectandas ibi divitias ſuas exhibere. Ac conſcensâ ad trajiciendum navi hominum quorundam ſceleratorum, poſteaquam indicavit ſe multum auri & argenti ſecum ferre, ubi ad medium fermè Ægæum perventum fuit, inſidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò (nam auſcultabam omnia juxta navigium natando) quoniam jam hoc vobis ità viſum eſt, inquit, ac me ſaltem aſſumpto ornatu, & decantato priùs mihi ipſi funebri aliquo carmine, volentem ſinite præcipitare me ipſum. Conceſſerunt nautæ. Tum ille aſſumpſit ornatum & quiddam planè blandum cecinit, & cecidit in mare, tanquam ſtatim omninò moriturus. Ego verò excepto atque impoſito illo, enatavi unà cum ipſo in Tænarum. NEPT. Laudo ſtudium erga Muſicam tuum. Dignam enim mercedem retuliſti ipſi pro quod auſcultâras.

Neptuni & Nereïdum.

Helle ab ariete in mare delapſa.

NEPT. FRerum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata eſt, Helleſpontus ab ipsâ vocetur. Cadaver autem ipſum, vos Nereïdes acceptum, in Troadem auferte, ut ab incolis ſepeliatur. NERE. Nequaquam, Neptune, ſed hîc in cognomini pelago ſepeliatur. Miſereamur enim ipſius, ut quæ maximè miſerabilia à novercâ paſſa fuerit. NEPT. At hoc quidem, Amphitrite, fas non eſt, neque etiam aliàs honeſtum, hîc illam alicubi ſub arenâ jacere: Sed quod dixi, in Troade, in Cherſoneſo mox ſepelietur. Illud autem pro ſolatio ei erit, quòd paulò pòſt eadem ipſa quoque Ino patietur; & præcipitabitur, perſequente illam Athamante, in pelagus ex ſummo Cithærone, quà in mare porrigitur, filium etiam in ulnis geſtans. NERE. Sed & illam ſervare conveniet, gratiam hanc Bacchо faciendo. Educavit enim illum Ino, eadémque nutrix illius fuit. NEPT. Non decebat adeò pravam. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. NERE. Sed quid accidit huic, quod ex ariete decidit? frater autem ejus, Phryxus turò vehitur? NEPT. Meritò; Adoleſcens enim eſt, & contra impetum obſiſtere poteſt. Illa verò, eò quòd inſueta ejus rei erat, conſenſo vehiculo inuſitato, & deſpiciendo in vaſtam profunditatem porcullis animo, & pavore pariter attoni-

Cithæron mons eſt, cujus radices Aſopus alluit, Strabo.

ta, præterea vertigine correpta, præ vehementiâ & impetu volatûs, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus ſe eo uſque ſuſtentaverat,, atque ità in mare decidit. NER. An non igitur matrem ipſius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat ſanè, ſed Parca, quàm Nephele, multò potentior eſt.

Dialogus 5.

Xanthi & Maris.

XAN. Suſcipe me, ô Mare, gravia paſſum, extingue mea vulnera. MAR. Quid hoc rei eſt, Xanthe? quis te deuſſit? XAN. Vulcanus, ſed in carbones prorſus redactus ſum miſer, & efferveſco. MAR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Poſtquam enim occidentem illum Phrygas ſupplex deprecatus ſum, ille autem ab irâ nihil remiſit, ſed cadaveribus etiam obſtruxit mihi alveum, ego miſertus miſerorum occurri, ut aquis involverem illum, quò eo periculo abſterritus ab cæde virorum ceſſaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope fortè exiſtens) univerſo igne, quantum, opinor, uſquam habebat, quantúmque & in Ætna, & ſi quibus aliis locis erat, allato, proceſſit obviam: ac exuſſit equidem ulmos, & myricas, aſſavit autem & infelices piſces & anguillas. Me verò cùm efferveſcere feciſſet, parùm abſuit, quin totum ſiccum reddiderit. Vidéſne igitur quo pa-

Xanth. fluvius penè exuſtus.

&o exuſtionibus iſtis deformatus ſim. MAR. Turbidus es ô Xanthe, & calidus, ut conſentaneum eſt: cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais ab igne veniente. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Neridis filius ille eſſet. XAN. An non igitur decebat miſereri me Phrygum, vicinorum adeò meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat miſereri Achillis, Thetidis adeò filii?

Dialogus 6.

Jovis, Æſculapii, & Herculis.

Jupiter, Æſculapius, & Hercules de ſeſſione contendunt.

JOV. Deſinite, ô Æſculapi, & tu Hercules, contendere inter vos jurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à convivio Deorum. HER. Ac vis, ô Jupiter, medicamentarium iſtum priore loco accumbere, quàm me? ÆSC. Ità per Jovem: etenim ſum melior. HERC. Quâ in re, ô attonite, an quòd te Jupiter fulmine percuſſit, eò quod quæ nefas erat feceras? nunc autem ex miſeriordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSCU. Oblitus verò etiam tu es Hercules, quòd in Oetâ conflagrâſti, quandoquidem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia atque ſimilia ſunt quæ uterque in vitâ egimus, ut qui ipſe quidem Jovis filius ſim, tantos autem labores ſuſtinuerim, expurgatâ vitâ, devictis beſtiis & de con-

contumelioſis hominibus pœnas ſumens. Tu verò radicum conciſor es & circulator, ægrotantibus fortaſſis hominibus utilis, medicamenta adhibendo, virile autem nihil quicquam præſtitiſti. ÆSC. Rectè dicis: quoniam & inuſtiones tuas curavi, quando nuper aſcendiſti, ad nos ſemiuſtulatus corpore utrinque corrupto ac perdito, & à tunica, & poſt illàm, etiam à flamma. Ego verò etiamſi nihil aliud, tamen neque ſervivi, quemadmodum tu, neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus ſandalio aureo, neque verò etiam inſaniens occídi liberos & uxorem. HERC. Niſi deſinas conviciari, ſtatim admodum ſenties, quòd non multùm tibi profutura ſit immortalitas. Quoniam ſublatum hinc è cœlo præcipitem dabo te, ut nè ipſe quidem Pæon curaverit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. JUP. Deſinite, inquam, & nè nobis hunc cœtum perturbate, aut ambos hinc ablegabo vos è convivio. Atqui, ô Hercules, æquum eſt, ut priori loco accumbat Æſculapius, quippe qui & prior mortuus eſt.

Dialogus 7.

Martis & Mercurii.

MAR. AUdiſtin' Mercuri; qualia Jovis jactantia irridetur. nobis minatus ſit Jupiter, quàm ſuperba, quámque abſurda? Ego, inquit, ſi voluero, catenam ex cœlo demit-

tam unde ſi vos ſuſpenſi me vi detrahere conemini, luſerítis operam. Nunquam enim me deorſum traxerítis. Contra, ego vos ſi velim in altum attrahere, non vos modò, verùm etiam tum terram ipſam, tum mare pariter ſubjectum, in ſublime ſuſtulero. Ad hæc alia, quæ tu quoque audiſti. At ego, ſiquidem cum viro quolibet ſingulatim conferatur, ità præſtantiorem eum eſſe viribúſque ſuperiorem, haud quaquam negaverim. Verùm unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum nè pondere quidem vincere queamus, etiamſi terram ac mare nobis adjunxerímus, id neutiquam crediderim. MER. Bona verba, Mars. Neque enim ſat tutum eſt iſta loqui, nè quid fortè mali nobis concilíemus petulantia. MAR. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imò apud te ſolùm id audeo, quem linguæ continentis eſſe ſciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cùm hæc minitantem audirem haud quam apud te reticere. Etenim memineram, cùm non ità multò antè Neptunus, Juno ac Pallas, motâ adverſùs cum ſeditione, machinarentur comprehenſum illum in vincula conjicere, quantopere formidaret, útque in omnem ſpeciem ſeſe verterit, idque cum tres duntaxat eſſent Dii. Quod ſi Thetis, miſericordiâ commota Briareum centimanum illi auxilio non accerſiviſſet, ipſo pariter cum fulmine ac tonitru vinctus eſſet. Hæc reputanti mihi ridere ſuccurrebat ejus magniloquentiam jactantiamque. MER. Tace, bona verba; neque enim tutum

tutum eſt iſta vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus 8.

Diogenis & Pollucis.

DIO. O Pollux, commendo tibi poſtquam celerrimè aſcenderis (tuum enim eſt, ni fallor, cras reviviſcere) ut, ſicubi videris Menippum, canem illum, (invenies autem ipſum Corinthi, circa Cranêum, aut in Lycêo deridentem contendentes iſtos inter ſe Philoſophos) dicas illi, Menippe, mandat tibi Diogenes, ſi ſatis ea quæ ſuper terram ſunt deriſiſti, ut huc multò plura deriſurus venias. Illîc enim in ambiguo tibi adhuc riſus eſt, & frequens illud objici potuit, Quis enim omnino ſcit, quæ poſt vitam futura ſint? Hîc autem, non deſines conſtanter ridere, quemadmodum ego nunc. Et maximè, cum videris divites iſtos ac ſatrapas & tyrannos ità humiles & obſcuros eſſe, ſolóque ejulatu ab aliis dignoſci. Tum quòd & molles & ignavi ſunt, reminiſcentes eorum quæ in vitâ gerantur. Hæc illi dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & ſicubi in trivio poſitam inveniat Hecates cœnam, aut ovum ex luſtratione relictum, aut ſimile quippiam. POL. At renunciabo hæc, ô Diogenes. Sed quò meliùs illum agnoſcere queam, cujuſmodi facie eſt? DIOG. Senex eſt, calvaſter, pallio indutus lacero, & venta-

vento cuivis pervio, & diverſorum pannorum aſſumentis variegato. Ridet autem ſemper, ac plerumque arrogantes iſtos Philoſophos acerbè perſtringit. POL. Facile erit invenire illum, ex his ſignis. DIOG. Viſne ut ad ipſos quoque Philoſophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim grave hoc mihi fuerit. DIOG. In Univerſum, adhortare illos, ut deſiſtant à nugis ſuis, neque de toto contendant, neque *cornua* ſibi mutuò *affigant*, neque *crocodilos faciant*, neque hujuſcemodi ſterilia atque jejuna interrogare, animum inſtituant. POL. An indoctum me & ineruditum eſſe dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine jube. POL. Et hæc nunciabo illis Diogenes. DIOG. Divitibus autem, ô lepidiſſimum caput, noſtro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani, aurum cuſtoditis? Quid vos ipſos excruciatis, & uſuras ſupputando, & talenta talentis aecumulando, quos unicum obolum habentes, venire huc paulò pòſt oportet? POL. Dicentur & hæc ad illos. DIOG. Sed & formoſis iſtis & robuſtis dicas, Megillo putà, Corinthio, & Damaxeno Palæſtritæ, quòd apud nos neque flava coma, neq; cœrulei nigrive oculi, neque rubor faciei ampliùs ullus eſt, neque præterea nervi intenti & robuſti, neque humeri laborum tolerantes, ſed *omnia unus pulvis*, ut aiunt, nobis, calvaria formâ nudata ſcilicet. POL. Non moleſtum erit,

hæc

hæc ad formoſos robuſtos illos dicere. DIOG. Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem ſunt, quibus & ea res perquam moleſta eſt, & inopiam lugent) ut nè lacrymentur, neque plorent, expoſitâ illis æqualitate hâc, quæ hîc eſt, & quòd videbunt eos qui illic divites ſunt, nihilo meliores quàm ſeſe hîc eſſe. Lacedæmoniis autem tuis hæc ſi videtur, nomine meo objicias, molles & enervatos ipſos eſſe dictitans. POL. Nè de Lacedæmoniis, Diogenes quicquam dicas, non enim feram. Sed quæ ad cæteros mandâſti, ea illis renunciabo. DIOG. Miſſos igitur faciamus hos, quando tibi ità videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi ſermones hos meos deferas.

Dialogus 9.

Pluto, ſeu contra Menippum.

CROE. NOn poſſumus ferre, Pluto, Menippum, hunc canem, cohabitantem nobiſcum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiſcum pariter mortuus cùm ſit? CROE. Quoniam nos ploramus & ingemiſcimus, illorum reminiſcentes quæ apud ſuperos habuimus, utpote, Midas hîc auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego verò theſaurorum, irridet, & cum convicio exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam

etiam cantando, conturbat ploratus noſtros, & in ſummâ, valdè nobis moleſtus eſt. PLU. Quid iſta dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipſos, ignavi ac perditi adeò cum ſint: quibus non ſatis fuit vixiſſe malè, ſed etiam mortui inſuper recordatione illis inhærent quæ apud ſuperos ſunt. Delector itaq; ægrè ipſis faciendo. PLU. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui gemitus iſtorum tuo quoque calculo approbas. PLU. Haud quaquam, verùm nolim vos mutuò diſcordare. MEN. At verò, ô peſſimi Lydorum, Phrygum, & Aſſyriorum, ità de me cognoſcite, ut qui nunquam, deſiturus ſim. Nam quocunque abierítis hinc, eôdem ſequar ægrè faciendo, cantando atque irridendo vos. CROES. An non hæc contumelia eſt? MEN. Non, ſed illa contumelia erant, quæ facere ſolebatis, quando & adorari vos volebatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortiſque prorſus immemores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis deſpoliati. CROES. Multis certè, ô Dii! & magnis poſſeſſionibus. MI. Quanto equidem ipſe auro? SAR. Quantâ verò ego voluptate? MEN. Rectè ſanè, ità facite, lugere vos quidem, ego verò tritum illud, *Noſce teipſum*, identidem connectendo vobis occinam, id enim hujuſmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus 10.

Menippi, Amphilochi, & Trophonii.

MEN. VOs, nimirum Trophoni atq; Amphiloche, cùm ſitis mortui, haud ſcio quonam modo Fanis eſtis donati, vatéſquè credimini, ac ſtulti mortales Deos eſſe vos arbitrantur. TRO. Quid igitur, noſtrane culpa eſt, ſi per inſcitiam illi de mortuis hujuſmodi opinantur? MEN. Atqui non iſta ſuiſſent opinati, ni vos, tum cum viveretis ejuſmodi quædam portenta oſtentâſſetis, tanquam futurorum ſuiſſetis præſcii, quaſíque prædicere potuiſſetis ſi quæ percontarentur. TROPH. Menippe, noverat Amphilochus hic ipſi pro ſeſe reſpondendum eſſe. Cæterùm ego Heros ſum, vaticinórque, ſi quis ad me deſcenderit. At tu videre nunquam omnìnò Lebadiam adiiſſe, neque enim alioqui iſta non crederes. MEN. Quid ais? equidem niſi Lebadiam fuiſſem profectus, ac linteis amictus, offam ridiculè manu geſtans, per anguſtum aditum in ſpecum irrepſiſſem, nequaquam fieri potuiſſet, ut te defunctum eſſe cognoſcerem perinde atque nos, ſoláque præſtigiaturâ reliquos antecellere. Sed agè per ipſam divinandi artem, quid tandem eſt Heros? Neque enim intelligo. TROPH. Eſt quiddam partim ex homine, partim ex Deo compoſitum. MENI. Nempe quod néque ſit homo quemadmodum audio, néque

neque Deus, verùm pariter utrumque; Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quò nunc receſſit? TRO. Reddit oracula Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni, niſi quod illud planè video, te totum eſſe mortuum.

Dialogus 10.

Mercurii & Charontis.

MER. SUpputemus, portitor, ſi videtur, quantum mihi debeas jam nè denuò aliquando de eo inter nos contendamus. CHA. Supputemus Mercuri, nam id definire melius eſt, & minoris negotii. MER. Anchoram ut mandâras, comparavi tibi quinque drachmis. CHA. Magna dicis. MER. At per Plutonem, quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas, & obolos duos. MER. Et pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos ego exſolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas navigii rimas tibi emi, & clavos præterea, funiculum, unde Hyperam feciſti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emiſti. MER. Hæc ſunt, niſi quid reliquum ſit quod me fugit, inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, non poſſum. Si verò peſtis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiſerit aliquos, licebit mihi tum al-

lucrari

lucrari aliquid falsâ ſupputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde egò nunc ſedebo, peſſima quæq; ut eveniant precando, ut indè fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non poteſt, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos deſcendunt. Pax enim eſt. MER. Satius eſt ità eſſe, etiamſi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti-iſtius ſolutio. Verùm enim verò priſci illi, Charon, nôſti quales advenire ſolebant, quàm fortes omnes ſanguine pleni & ſaucii plerique. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adveniunt. Palliđi enim omnes, & ignavi, neque ſimiles prioribus illis. Plurimi autem ipſorum etiam pecuniarum causâ veniunt factis, ut videtur, mutuò ſibi inſidiis. CHA. Omninò enim expetibiles illæ ſunt. MER. Proinde neque ego videar peccare gravius aliquid, ſi vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

Dialogus 12.

Plutonis & Mercurii.

PLU. SEnemne nôſti, ſenio confectum illum dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli ſunt, hæreditatis autem captatores quinquageſies mille? MER. Etiam, Sicyonium illum dicis. Sed quid poſtea? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri, ſine, ultra eos nonaginta

In hæreditatas, qui ſæpe, antequam captati, moriuntur.

aginta annos quos exigit, alteris totidem accumulatis, ſi modo poſſibile ſit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipſius Charinum adoleſcentem, & Damonem, & cæteros, abripe huc ordine omnes. MER. Atqui abſurdum hoc videri queat. PLUT. Haudquaquam, imò juſtiſſimum. Quam enim ob cauſam illi adeò optant illum mori, niſi quia pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium ſceleratiſſimum eſt, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud ſe conſultent nemo ignorat: attamen ſacrificaturos ſeſe promittunt, ſi convaleſcat denuò: & in ſummâ, varia quædam adulandi ratio illorum hominum eſt. Quamobrem ipſe quidem immortalis ſit, illi autem præ ipſo abeant, fruſtrà hiantes. MER. Ridicula patientur ſcelerati cùm ſint. Ille etiam ſæpe admodum ſcitè lactat illos, & ſpe paſcit inani, & in ſummâ, ſemper morituro ſimilis multò validior eſt quàm quiſquam juvenis. Illi autem, hæreditate inter ſe divisâ, paſcuntur, vitam quandam beatam ſecum ipſi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipſe, exutâ ſenectute, quemadmodum Iolaus ille, repubeſcat. Illi autem in ipsâ mediâ ſpe, relictis divitiis illis, quas per ſomnium poſſidebant, mali malè mortui jam huc veniant. MER. Nè cures Pluto, illos enim ordine ſingulatim tibi accerſam, ſeptem autem, opinor, ſunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat ſingulos ex ſene iterum adoleſcens factus.

Dia-

Terpſionis & Plutonis.

TER. Juſtúmne hoc eſt, ô Pluto, me ante ſtatam quidem è vitâ migráſſe, tu in- quòd tu annos natum, Thucritum verò ſenem illum pluſquam nonagenarium in vivis adhuc eſſe? PLUT. Juſtiſſimum quidem ô Terpſio. Siquidem hic vivit nullius amicorum mortem votis expoſcendo: tu verò omni tempore illius hæreditatem expectans, ipſi inſidiabaris. TERP. Nonne oportuerat, cùm ſenex ſit, nequeátque ſuis uti divitiis ampliùs, eum, dato juvenibus loco, è vitâ migrare? PLUT. Novas, ô Terpſio, ſtatuis leges, cùm ad voluptatem divitiis uti nequeat, ipſum è vitâ decedere. Sed hoc aliter & Parca & natura ſtatuit. TERP. Proinde hanc ob hujuſcemodi accuſo ordinem; rem enim hanc ordine fieri par erat, ſenem primò, deinde qui in eâ ætate ſequeretur, mori: haudquaquam autem ordinem inverti, aut vivere ſenectute decrepitum, qui tres duntaxat dentes habet, qui vix videt, qui curvatus à quatuor famulis deducitur, qui nares gravedine, oculos lippitudine plenos habet, nihil denique voluptatis deguſtans, & tanquam animatum ſepulcrum, à juvenibus deridetur; & contrà, mori optimos atque robuſtiſſimos adoleſcentes. Nam hoc perinde eſt, ac ſi flumina ſurſum deferantur. Vel denique ſcire oporteret, quando & ſenum quilibet obiturus eſſet, nè fruſtrà quoſdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod proverbio dici ſolet,

vivant. ecique ſe- nes junio- bus ſuper-

Qua-

Quadriga bovem ſæpiſſime ducit. PLUTO. Hæc quidem ô Terpſio ; prudentiùs fiunt , quàm tibi profectò videntur. Verùm & vos quid paſſi eſtis, quòd rebus alienis gaudetis, & ſenibus filiis orbatis voſmet tantopere in adoptionem traditis ? quamobrem in deriſum adducti, ab illis ſepelimini, quod quidem plurimis fit perjucundum. Nam quanto vos magîs mori illos peroptatis, tantò plùs omnibus quàm gratiſſimum eſt, ſi ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem excogitâſtis, decrepitos cùm amatis, præſertim ſi liberis ſint orbati ? inamabiles verò vobis ſunt qui liberos habent. Atqui ex iis qui amantur plurimi , minimè veſtri ignari aſtûs in amando , etiamſi ipſis liberos habere contingat, illos tamen odiſſe ſimulant, ut & ipſi habeant amatores. Deinde in teſtamentis excluſi ſunt qui olim munera contulerunt; liberi verò & natura, ut juſtum eſt, omnibus potiuntur : at illi confecti dolore dentibus ſtridunt. TER. Vera ſunt hæc quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cùm ſemper eum mori putarem : & quoties ad eum ingrediebar, gemebar, & internum quiddam; perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus , ſubcrocitaret. Itaque cùm exiſtimarem ipſum quamprimum in ſepulchrum venturum, multa mittebam, ut nè æmuli munerum magnitudine me ſuperarent. Plerumque etiam præ nimiâ ſollicitudine inſomnis jacebam, ſingula enumerans,

enumerans, ac disponens. Eáque etiam causa interitûs mihi fuit, cura & vigiliæ. Ille autem deglutito hoc illectamento meo tanto, adstitit mihi, quando sepeliebar paulò antè, irridens. PLUT. Euge ô Thucrite, diutissimè vivas, divitiis simul affluens, & hujuscemodi homines deridens, neque tu priùs moriaris, quàm hos assentatores cunctos præmiseris. TERPSION. Hoc quidem, ô Pluto, perjucundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vitâ decedat. PLUT. Bono animo sis ô Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum præcedent, suis ipsorum curis confecti. TERPS. Hæc laudo, ô Thucrite, diutissimè vivas.

Dialogus 14.

Zenophantæ & Callidemidæ.

ZENO. AT tu Callidemides, quo pacto interiisti? Nam ipse cùm Diniæ parasitus essem, immodicâ ingurgitatione præfocatus fuerim, nôsti, aderas enim morienti. CALL. Aderam, Zenophantes. Porrò mihi inopinatum quiddam accidit. Nam tibi quoque notus est Ptœodorus ille senex. ZENOPH. Orbum illum dicis, ac divitem, apud quem te assiduè versari conspiciebam? CAL. Illum semper colebam,

Hæredipeta veneno, quod alteri paraverat, perit.

colebam, id mihi pollicens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, sene videlicet, vel ultra Tithonios annos vivente, compendiariam quandam excogitavi viam, quâ ad hærditatem pervenirem. Siquidem empto veneno pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptœodorus potum poscceret, (bibit autem abundè) præsentius in calicem injiceret, haberétque in promptu porrecturus illi. Quod si feciſſet, jurejurando confirmabam, me illum manumissurum. Z E N. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C A L. Ubi jam loti veniſſemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptœodoro, cui venenum erat additum, altero mihi: neſcio quomodo errans, mihi venenum, Ptœodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim jacebam, ſuppoſititium videlicet illius loco cadaver. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. Z E N. Nam lepidè tibi hæc res evenit. Porro ſenex ille, quid interim? C A L. Primùm quidem repentino caſu conturbatus eſt: Deinde ſimul atque intellexit id quod acciderat putà pocillatoris errore factum, riſit & ipſe. Z E N. Verùm non oportuit ad compendium illud divertere, ſiquidem veniſſet tibi populari viâ tutiùs, etiamſi paulò ſeriùs.

Dialogus

Cnemonis & Damippi.

CNE. HOc illud eſt quod vulgò dici conſuevit, *Hinnulus leonem.* In Hæredi-
DAM. Quid ſtomacharis Cnemon? petas.
CNE. Quid ſtomacher rogas? Hæredem invitus reliqui miſer aſtu deluſus, iis quos maximè mea capiebam habere, præteritis. DAM. Sed iſtuc quinam evenit? CNE. Hermolaum nobilem illum inſigniter divitem, liberis orbum, imminente morte captabam, neque ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi ſcitum viſum eſt ut teſtamentum publicè proferrem, quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut ille viciſſim idem faceret, meo provocatus exemplo. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. Cæterùm ego repentè atque inſperatò vitâ deceſſi; tecti ruinâ oppreſſus. Et nunc Hermolaus mea poſſidet, lupi cujuſpiam in morem ipſo hamo cum eſcâ pariter avulſo. DAM. Non eſcam modò cum hamo, quin etiam te quoque piſcatorem ſimul abſtulit. Itaque technam iſtam in tuum ipſius caput ſtruxeras. CNE. Ità videtur, ideoque lugeo.

Dia-

Dialogus 16.

Charontis & Mercurii.

CHAR. AUdite quo loco ſint res veſtræ. Equidem parva eſt nobis, quemadmodum videtis, & carioſa navicula, & quæ undique perfluit: quod ſi in alteram partem ſe inclinârit, planè ſubmerſa peribit. Vos autem tam multi ſimul confluitis, multáſque ſarcinas ſinguli affertis, quibuſcum ſi conſcenderitis, vereor, nè poſtea vos facti pœniteat, maximè verò eos, qui nandi ſunt imperiti. MORTUI. Quid igitur facto opus eſt, ut tutò navigemus? CHAR. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque iſta omnia quæ ſuperflua ſunt, in littore relinquere. Nam ſic etiam vix capiet vos navicula. Tibi verò, Mercuri, deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, niſi nudus ſit, & ſupellectilem ut dixi, abjecerit. Itaque ad ipſas ſcalas te ſtatuas, ipsóſque cognoſcito, & ſuſcipito, nudóſque ingredi cogito. MERCUR. Rectè dicis, atque ſic faciemus. Quis eſt ille primus? *MENIP.* Ego Menippus ſum. Ecce autem peram & baculum in paludem abjeci; verùm rectè feci, quòd pallium non attulerim. MERC. Ingredere ô Menippe, vir optime primúmque apud gubernatorem navis locum accipe, in ipsâ ſummitate, quo omnes poſſis intueri. Verùm quis ille formoſus eſt? CHAR. Charmolaus

ſum

ſum Megarenſis amabilis, cujus oſculum duobus talentis emptum eſt. MER. Exue igitur iſtam pulcritudinem & labia cum oſculis, promiſſam etiam comam, & genarum ruborem, adeóque totam cutem. Benè ſe res habet, expeditus es, ingredere nunc. Quis verò ille eſt purpuratus & diademate præcinctus, gravitatem quandam præ ſe ferens? Quis es tu? LAM. Lampichus ſum Geloorum tyrannus. MER. Quid cum tot ſarcinis veniſti? LAM. Anne nudum adventare conveniebat tyrannum? MER. Nequaquam tyrannum, ſed mortuum, itaque depone iſta. LAM. Ecce abjeci divitias. MER. Sed ſuperbiam, ô Lampiche, & faſtum etiam abjice, nam iſta, ſi in naviculam coincidant, vehementer gravabunt eam. LAM. Igitur ſine ut diadema habeam ſaltem & ſagulum, MER. Nequaquam, imò & hæc relinquito. LAM. Sit ità. Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abjeci. MER. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his ſimilia depone. LAM. Ecce nudus ſum. MER. Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnoſus quis es? DAM. Damaſias ego ſum, Athleta. MER. Cèrte videris illic eſſe, ſcio enim te ſæpè in palæſtris à me viſum. DAM. Ità eſt ô Mercuri, verùm accipe me, nudum exiſtentem. MER. Nequaquam, ô bone vir, nudus es tantâ carne circundatus, itaque exue eam. Nam ſi vel alterum tantùm pedem in navem poſueris, ſubmerges eam. Sed & coronas iſtas

& præconia abjicito. DAM. En planè nudus ſum, ut vides, & ſimili cum aliis mortuis ſtaturâ. MER. Sic præſtat levem eſſe, itaque inſcende jam. Et tu, ô Crato, divitias abjice; præterea mollitiem & delicias, neque feras tecum epitaphia, neque majorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam; item civitatum, de quibus ſcilicet benè meritus es, publica præconia; ſtatuarum inſcriptiones; & dicas, nè tibi magnum ſepulcrum conſtruant, nam & hæc gravant, ſi in memoriam revocentur. CRAT. Invitus certè, ſed tamen abjiciam, quid enim faciam? MER. Papæ! quid tibi vis armatus? aut quid iſtud trophæum tecum circumfers? CAR. Quia vici, Mercuri, & res præclaras geſſi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque trophæum in terra; apud inferos enim pax, neque ullis armis opus eſt. Verùm quis ille eſt, ipſo habitu gravitatem quandam præ ſe ferens, elatus & contractis ſuperciliis propter curas, longâ barbâ, quis eſt ipſe? MEN. Philoſophus quidam eſt, ô Mercuri, imò præſtigiator & prodigiorum plenus. Itaque hunc exue, videbis enim multa, eáque ridicula, ſub palliolo occulta eſſe. MEN. Depone tu hunc habitum primùm; deinde hæc quoque omnia. O Jupiter! quantam ille arrogantiam, quantam inſcitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæſtionum dubiarum, quantum ſpinoſarum diſputationum, & cogitationum perplexarum, circum-

cumfert? imò quàm multos vanos labores, & deliramenta non pauca, item nugas, & rerum minimarum diſquiſitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias, & mollitiem ſecum habet, neque enim latent me iſta, etiamſi ſtudiosè celas. Verùm abjice mendacia & ſuperbiam, opinionem illam, quâ exiſtimas te præſtantiorem eſſe omnibus reliquis. Nam ſi cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinque remis te acceperit? PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem ſic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, ô Mercuri, gravem equidem & hirſutam, ut vides, capilli ſunt trium minarum minimum. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHIL. Sed quis abradet? MER. Menippus ille ſecurim accipiens, quibus naves fabricantur, eam reſecabit, utetur autem ſcalis navalibus, quibus ſuperpoſita barba reſecetur. MEN. Nequaquam Mercuri, ſed da mihi ſerram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MEN. Euge, Humanior nunc appares, depoſito hircino fœtore, víſne ut parùm etiam de ſuperciliis auferam? MER. Maximè. Nam has ſuper frontem etiam attolit, neque ſcio quo ſeipſum extendat. Quid hoc rei eſt? Etiam ploras ſceleſte? & mortem times? ingredere igitur. MEN. Unum quiddam adhuc graviſſimum geſtat ſub alis. MER. Quid, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viveret, multum

profuit. PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abjice libertatem, & loquendi audaciam, lætitiam, animi magnitudinem, & riſum. An tu ſolus alios omnes ridebis? MER. Nequaquam, ſed retine iſta, levia enim ſunt & planè facilia portatu, & ad navigandum proſunt. Tu verò Rhetor, abjice iſtam tantam verborum loquacitatem & antitheſes, & membrorum adæquationes, item periodos, & Barbariſmos, atque alia ſermonis pondera. RHE. En abjicio. MER. Benè ſe habet res. Itaque ſolve funem, attollamus ſcalas, attrahatur anchora, expande velum, tuque nauta clavum dirige. Simus hilares, quid ploratis ô vos amentes, præſertim tu Philoſophe, qui paulò antè tua barba ſpoliatus es. PHIL. Quia exiſtimabam immortalem eſſe animam. MEN. Mentitur, nam alia ſunt, quæ videntur eum mœrore afficere. MER. Qualia? MEN. Quia non ampliùs tam opiparas cœnas habebit, neque noctu exiens clam omnibus circumvoluto palliolo capiti proſtibula in orbem luſtrabit, nec manè deceptis adoleſcentibus ſua ſapientia, pecuniam accipiet: hæc ſunt quæ illi dolent. PHIL. An tibi moleſtum non eſt, Menippe, quòd mortuus es? MEN. Quomodo poſſet eſſe moleſtum mihi, qui ad mortem feſtinavi, nemine vocante. Verùm nónne clamor quidam interim dum nos confabulamur, exauditus eſt, veluti quorundam in terra vociferantium? MEN. Certè Menippe,

pe, verùm non uno tantùm loco exauditur clamor, ſed quidam in unum cœtum convenientes, cum voluptate derident mortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumſtrepunt, atque illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant in Sicyone funebres orationes recitantem, pro hoc Cratone, & per Jovem Damaſiæ mater ululans, lamentationem inceptat unà cum mulieribus pro Damaſia. **Te verò, Menippe, nemo eſt qui deploret ih & tranquillus jaces ſolus.** M E N. Nequaquam, nam haud ità multò pòſt audies canes, miſerabiliter latrantes propter me, & corvos alas concutientes quando ad ſepeliendum me conveniunt. M E R. **Fortis es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos rectà per hanc viam ad forum judiciale. Ego verò & nauta alios tranſvectabimus.** M E N. Fæliciter navigate, ô Mercuri, nos quoque progrediamur. Verùm quid diutiùs moramini? Judicium de nobis ferri oportebit, & quidem aïunt pœnas eſſe graves, rotas, vultures & lapides. Uniuſcujuſque autem vita examinabitur.

Dialogus 17.

Cratetis & Diogenis.

CRA. MOErichum illum divitem, noveráſne ô Diogenes? Illum, inquam, ſupra modum divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onuſtæ mercibus, cujus conſobrinus Ariſteas, ipſe etiam dives, Homericum illud in ore ſolebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ ſeſe captabant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis causâ, cum eſſent æquales, uterq; alterum captabant. Jamq; teſtamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus, ſi prior moreretur, Ariſteam omnium rerum ſuarum dominum relinquebat: Mœrichum viciſſim Ariſteas, ſiquidem ipſe prior è vitâ decederet. Hæc igitur cum eſſent in tabulis ſcripta, illi ſeſe invicem colebant. Porrò divini, ſive futurum ex aſtris conjectarent, ſive ut Chaldæi, ex ſomniis, quin & Pythius ipſe, nunc Ariſteæ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modò ad hunc, modò ad illum trutina propendebat. DIOG. Quid igitur tandem evenit? nam audire eſt operæ-pretium. CRA. Eodem die mortui ſunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thraſyclem devenerunt, quorum uterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant divini futurum, uttale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham verſus navigarent, medio

dio in curſu, obliquo orto Iapyge, eversâ navi periêrunt. DIOG. Rectè factum : at nos cùm in vita eſſemus, nihil ejuſmodi alter de altero cogitabamus. Neq; enim ego unquam optabam ut moreretur Antiſthenes quò nimirum baculus illius (erat autem illi firmus, ex oleaſtro factus) ad me rediret hæredem, neque tu Crates, opinor, deſiderabas ut, me mortuo, in poſſeſſionum mearum ſucceſſionem venires, putà dolii ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant duæ. CRA. Neque enim mihi quicquam iſtis rebus erat opus, imò nè tibi quidem Diogenes, ſiquidem quæ ad rem pertinebant, quæque tu ab Antiſthene, ego à te tanquam jure hæreditatis, accepi; ea nimirum multò ſunt potiora, multóque ſplendidiora, quàm Perſarum imperium. DIOG. Quænam ſunt iſta quæ dicis ? CRAT. Sapientiam, inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in iſtiuſmodi opum hæreditatem Antiſtheni ſucceſſiſſe, tibíque eas longè etiam majores reliquiſſe. CRAT. Verùm reliqui mortalium hoc poſſeſſionum genus aſpernabantur, neque quiſquam nos ob ſpem potiundæ hæreditatis obſequiis captabat, ſed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec injuria, neque enim habebant quò facultates ejuſmodi à nobis traditas acciperent, quippe qui tanquam putria marſupia deliciis diffluebant. Quo fiebat, ut ſi quando quis in illos infundat vel ſapientiam vel dicendi liber-

tatem, vel veritatem, effluat illico perſtillétque, fundo, quod immiſſum eſt, continere non valente, cujuſmodi quiddam & Danai Virginibus aiunt accidere, dum in dolium pertuſum hauſtam aquam important, at iidem aurum dentibus & unguibus, omníque vi ſervabant. CRAT. Proinde nos hic quoque noſtras poſſidebimus opes, illi ſimul atque huc venerint, obolum duntaxat ſecura ferent, ac nè hunc quidem ulteriùs quàm ad portitorem.

Dialogus 18.

Alexandri, Annibalis, Minoïs, & Scipionis.

ALEX. ME tibi, ô Lybice, præponi par eſt, præſtantior enim ſum. ANNIB. Imò verò me. ALEX. Judicet ergo Minos. MIN. At quinam eſtis? ALEX. Hic eſt Annibal Carthaginenſis, ego autem Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem, utrique glorioſi. Sed quâ de re vobis altercatio eſt? ALEX. De præſtantia, dicit enim is ſeſe meliorem quàm me ducem exercitûs fuiſſe, ego verò, quemadmodum omnes ſciunt, non hoc ſolum, ſed omnibus fermè qui ante meam ætatem fuêre, in re militari, præſtantiorem me eſſe affirmo. MINOS. Dicat ergo uterque viciſſim. Tu verò Lybice, primus verba facito. ANNIB. Unum hoc

hoc me juvat, quòd hîc Græcam linguam didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me ſuperet. Porrò illos maximè laude dignos aſſero, qui cum parvi à principio fuêre, propriâ virtute ad magnam gloriam evasêre, potentéſque per ſe ipſi facti, & principum digni habiti. Ego igitur cum paucis quibuſdam Hiſpaniam primum invadens, cum ſub fratre præfectum agerem, maximis rebus idoneus atq; optimus judicatus ſum. Ibi tum Celtiberos cepi, & Calatas Heſperios devici. Et cum magnos montes tranſcendiſſem, omnem Eridanum percurri, multáſq; civitates everti, & planam Italiam ſubjugavi, & uſque ad ſuburbia Romæ graſſatus ſum, tótque uno die Romanos occidi, ut annulos eorum modiis menſurari oportuerit, & ex cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque Deum me fingens, aut matris inſomnia narrans, ſed me hominem fatebar, pugnabámque contra duces prudentiſſimos & contra milites fortiſſimos. Nec Medos aut Armenios expugnarem, qui antequam quiſpiam perſequatur, fugiunt, & facilè cuivis audenti victoriam tradunt. Alexander verò acceptum à patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu uſus multum ampliavit. Qui poſtquam miſerum illum Darium in Iſſo & Arbelis devicit, cepitque, à paterna virtute degenerans, adorari voluit, & ad Medorum delicias ſeſe contulit, & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.

Ego autem pariter patriæ dominatus ſum, quæ cùm me revocaret, hoſtium magnâ claſſe adverſus Lybiam navigante, ſtatim parui, méque hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cùm eſſem, omníſque Græcanicæ diſciplinæ expers, & neque Homerum, ut hic, edidici; neque Ariſtotele ſophiſtâ magiſtro eruditus fui, ſed ſolùm meâ naturâ optimâ ſum uſus. Hæc ſunt quibus me meliorem Alexandro eſſe puto. Quòd ſi præſtantior ſit iſte, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forſan apud Macedones eſt; non tamen ob id præſtantior hic videri debet generoſo viro, & imperatore bono qui mentis ſententiâ magis quàm fortunâ eſt uſus. MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque ut Lybicum hominem decebat, dixit: tu verò Alexander, quid ad hæc dicis? ALEXAND. Oportet quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil reſpondere. Sola enim te fama ſatis edocere poteſt, qualis ego rex, qualis hic latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipſum ſuperaverim, qui cùm adoleſcens adhuc eſſem rem aggreſſus, regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus ſupplicium ſumpſi. At cum Thebas ſubvertiſſem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum eſſe, quod pater reliquerat, ſed totum terrarum orbem cogitatione volvens, durum exiſtimans, niſi rerum omnium dominus eſſem: paucos

quoſ-

quoſdam mecum agens in Aſiam exercitum traduxi, & apud Granicum magnâ pugna vici, & Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi; deniq; ſubjugato quicquid obvium erat, veni Iſſum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus ſecum agens. Poſt hæc ô Minos, vos ipſi ſcitis, quot ad vos uno die mortuos miſerim. Dicit enim Charon, tunc ſibi ſcapham non ſuffeciſſe ſed ratibus compoſitis, illorum pleroſque ſe tranſportaſſe; atque hæc confeci meipſum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ apud Tyrum & Arbelas geſta ſunt omittam, uſque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas verò homines certè non ſpernendos, Tanaim tranſiens magna equitum pugna vici, ac amicos meos remuneravi, inimicos autem ultus ſum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat, rerum à me geſtarum magnitudine adductis, ut tale quid de me crederent. Denique, ego Rex adhuc morti concaſſi, hic autem in exilio apud Pruſiam Bithynium, ut crudeliſſimo & peſſimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere; quia non virtute, ſed malitia atque perfidia & dolis id peregit, nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor. Sed quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admiſerit, cùm meretricibus deditus vir ille mirabilis, belli gerendi occaſiones voluptatibus prodidit. Ego verò

rò, niſi ea quæ ſub occidente ſunt, parva ratus, ad Orientem me impuliſſem, quidnam adeò magni præſtitiſſem? qui Italiam abſque ſanguine cepi, ac Lybiam, omnémque eam oram uſque ad Gades ſub poteſtatem redegi. Sed hæc ego tantâ contentione digna non putavi, præſertim jam antea illis perculſis, ac dominum agnoſcentibus. Dixi. Tu verò, Minos judica. Nam & hæc è multis protuliſſe ſatis eſt. SCI. Nè priùs quàm me quoque audiveris. MIN. Quiſnam & cujus es, vir optime, qui dicendi copiam poſcis? SCI. Scipio Romanus Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis devici. MIN. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem eſſe me, Annibale autem præſtantiorem, ut qui ipſum victum perſecutus ſuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iſte videatur, qui cum Alexandro ſeſe comparet, cui nè ipſe quidem Scipio, qui iſtum devici, comparare me auſim. MIN. Per Jovem, æquâ dicis, Scipio, quapropter primus quidem judicetur Alexander, deinde poſt illum tu, atque tum ſi placet, tertius hîc Annibal, quippe qui nec ipſe contemnendus exiſtat.

Dialogus 19.

Diogenis & Alexandri.

DIOG. QUid hoc rei eſt, Alexander, itáne defunctus es, tu quoque, perinde atque nos omnes? ALEX. Vides nimirum, Diogenes, nec mirum eſt, ſi homo cum fuerim, defunctus ſim. DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, cùm te ſuum eſſe filium diceret, annon tu Philippe patre prognatus eras? ALEX. Haud dubiè Philippe, nam ſi Ammone progenitus fuiſſem, non obiiſſem. DIOG. Atqui de Olympiade ſimilia multa ferebantur; Draconem cum eâ conſuetudinem habuiſſe, & in lecto viſum fuiſſe, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem veniſſe: porrò deceptum Philippum, qui ſe patrem tuum eſſe exiſtimaret. ALEX. Audieram quidem & ipſe iſta, quemadmodum tu; at nunc video neque matrem, neque Hammonios illos vates, ſani quicquam dixiſſe. DIOG. Attamen iſtud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile; propterea quòd multi præ metu ſeſe ſubmiſerint, credentes te Deum eſſe. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium reliquiſti? ALEX. Id equidem ignoro Diogenes, celerius enim è vita ſubmovebar, quàm ut eſſet otium de illo quicquam ſtatuendi, præter id unum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi. Sed agè quid rides, Diogenes? DI.

Irridetur Alexandri ſuperbia, quia mortalis cum eſſet, diviſnos tamen honores ſibi paſſus ſit exhiberi.

Quid

Quidnam aliud quàm quod memini quid Græ. fecerint cùm nuper tibi adepto imperio adularentur, principémq; ac ducem adversus barbaros deligerent: nonnulli verò in duodecim Deorum numerum referrent ac templa ædificarent, & sacra facerent tanquam Draconis filio ? Sed illud mihi dicito,ubi te sepeliêrunt Macedones? ALE. Nunc in Babylone jaceo tertium jam diem; porrò Ptolemæus ille satelles meus, si quando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, atque inibi sepulturum, quò videlicet unus fiam ex Diis Ægyptiis. DIOG. Non risero Alexander, qui quidem te videam etiam apud Inferos desipientem, sperantémque fore, ut aliquando vel Anubis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omittis ô divinissime, neque enim fas est reverti quenquam qui semel transmiserit paludem, atque intra specus hiatum descenderit, propterea quod neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te discere pervelim, quo feras animo, quoties in mentem tibi redit, quantâ felicitate apud superos relicta, huc is profectus, putà corporis custodibus satellitibus, satrapis, tum auri tantâ vi, ad hoc, populis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris immanibus illis belluis, dignitate, gloriâ, deinde quòd eminebas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes revinctum, dum purpuram fibulis substrictam gestares; nunquid hæc te discruciant, quoties recur-

recurſant animo? Quid lachrymaris ſtulte; an non id te ſapiens ille docuit Ariſtoteles, nè res eas quæ à fortuna proficiſcantur, ſtabiles exiſtimares? ALEX. Sapiénſne ille cùm ſit aſſentatorum omnium perditiſſimus? Sine me ſolùm Ariſtotelis facta ſcire quam multa à me petierit, quæ mihi ſcripſerit: deinde quemadmodum abuſus ſit meâ illâ ambitione, quâ cupiebam eruditione cæteris præſtare, cùm mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam, tanquam & ipſa ſummi boni pars quædam eſſet, nunc ob res geſtas atque opes, nam has quoq; in bonorum numero collocandas eſſe cenſebat, nè ſibi vitio verteretur, quòd eas acciperet. Planè præſtigioſus vir ille quidem erat, ac fraudulentus, ô Diogenes: quanquam illud fructus ſcilicet ex illius ſapientia fero, quòd nunc perinde quaſi ſummis de bonis excrucior, ob iſta quæ tu paulò antè enumerâſti. DIOG. At ſcin' quid facies? oſtendam tibi moleſtiæ iſtius remedium. Quandoquidem hîc veratrum non provenis, fac ut Lethei fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterúmque ac ſæpius bibas, atque eo pacto deſines de bonis Ariſtotelicis diſcruciari. Verùm enim Clitum etiam illum & Caliſthenem video, cúmque his alios complures raptim huc ſeſe ferentes, quò te diſcerpant, pœnáſque ſumant ob ea quæ quondam in illos commiſiſti. Quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

ALEX.

Dialogus 20.

Alexandri & Philippi.

ALEX. NOn igitur nunc te filium eſſe meum inficiaberis, Nam ſi Ammonis fuiſſes, mortem non obiiſſes. ALEX. Neque verò neſcius eram, Pater, Philippi Amynti me eſſe filium, ſed quia ad res gerendas ſic mihi viſum erat conducere, commento hoc uſus ſum vaticinii. PHIL. Quid aïs? Conducibile id tibi viſum eſt, ut vatibus fallendum te exponeres? ALEX. Non iſthuc, ſed me formidârunt barbari, nullúſque viribus meis reſtitit, cùm putarent ſibi adversùs Deum præliandum. Itaque facilius ipſos imperio meo ſubdidi. PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos, unquam viciſti? qui cum timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare ſolitis ſemper congreſſus es? Sed opus erat egregium Græcos armis, armis domare, Bœotios, Phocenſes, Athenienſes. Præterea Arcadum peditatum, equitatum Theſſalum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis inſtructos, vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas ſubjugare, hæc ardua ſunt. An verò neſcis, ut Medos, Perſas, Chaldæos auro conſpicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnârint, non ſuſtinentes illos ad manum venire, ſed antequam emiſſum fuiſſet telum fugientes?

tes? ALEX. At verò Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non eſt contemnendum opus. Et tamen neque concitatis inter ipſos inteſtinis odiis, neq; per proditionem mihi venundari paſſus ſum victoriam. Nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidémve ſolvi victoriæ gratia. Adde, quod & Græcorum alios ſine ſanguine cepi, Thebanis autem fortaſſis ipſe audiſti, quomodo aggreſſus fuerim. PHIL. Novi hæc omnia ex Clito, quem tu jaculo tranſverberatum inter epulas interfeciſti, eò quod me, collatis utriuſque rebus geſtis, laudare auſus fuiſſet. Tu verò & Macedonicam chlamydem abjiciens, candyn, [Perſicum amictum] induiſti (ut aïunt) & tiaram rectam impoſuiſti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluiſti. Et quod maximè omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum mores imitatus es. Omitto enim dicere, quæcunque alia commiſiſti, quòd viros doctos in leonum clauſtra incluſiſti, & tales nuptias peregiſti, atque Hephæſtionem ſupra modum amâſti. Unum eſt quod ſolum laudo abs te geſtum, quòd à Darii uxore, formâ præſtante, abſtinueris, & genitricis illius, atque filiarum, curam ſuſceperis, opus certè Regium. ALEX. Sed in ſubeundis periculis alacritatem non laudas Pater, ut, cùm apud Oxydracas primus intra mœnia deſilii, tótque vulnera accepi? PHIL. Non laudo, Alexander, non quòd non decorum eſſe

esse putem vulnerari quandoque imperatorem & in subeundis periculis prætentare viam, sed quòd ex re tua illud minimè erat. Etenim pro Deo habitus, siquando vulnus acciperes, téque bello viderent raptim efferri, sanguine manantem, & vulnus mœrentem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quòd Ammon præstigiator, & mendax vates arguebatur, & ipsius Prophetæ, adulatores. Ecquis risum continuasset, conspicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum ope indigentem? Nunc verò cum jam vitâ functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, cùm Dei cadaver porrectim stratum, putridum jam & tumidum juxta corporum omnium morem vident. Cæterùm quod ais, Alexander, tibi fuisse conducibile, quò faciliùs rerum potireris, id profectò multum tibi gloriæ ex benè etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam Diis longè inferiora agere visus es. ALEX. Haudquaquam de me istud sentiunt mortales, sed cum Hercule me & Baccho comparabilem statuunt. Nam & Aornum; à neutro etiam illorum armis subactum, ego solus cepi. PHIL. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis? quando cum Hercule & Baccho teipsum comparas, & ut non erubescis Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec teipsum cognoscis, nec jam mortuus sapis.

Dial.

Dialogus 21.

Achillis & Antilochi.

ANTI. QUænam ſunt illa, Achilles, quæ tu Ulyſſi jam primùm dixiſti de morte, nec generoſa, nec ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, digna? Etenim audiebam cum diceres te malle ruſticam vitam agendo inopi cuipiam, cui victus non ſuppeteret multus, operam locare, quàm omnibus defunctis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticuloſum, atque vitæ amatorem immodicum pronunciare forſitan decuiſſet. Sed Peleï filium, & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de ſe cogitare, pudendum valdè, & omnibus in vita præclarè ab ipſo geſtis planè contrarium. Nam cum in Phthiotide ad longam uſque ſenectam regnare tibi licuiſſet, ſed citra gloriam, lubens tamen mortem glorioſam prætuliſti. ACHIL. At ô Neſtoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hîc ſunt, & utrum eorum eſſet præſtantius neſciebam: itaque infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quàm inutilis illa ſit, etſi ſint apud Superos qui quàm maximè res præclarè geſtas carmine celebrent, mortuorum autem unus honor eſt omnium. Sed neque forma illa, Antiloche, neque vires adſunt. Sed jacemus omnes ſub eâdem caligine ſimiles, & alii ab aliis nihil diſcrepantes. Nec me Trojanorum

janorum manes verentur, nec Græcorum venerantur, ſed exquiſita eſt juris æquabilitas, ſimiliſque alter alteri defunctus, ſive ignavus, ſive ſtrenuus fuerit. Hæc ſunt quæ me angunt, & ob quæ doleo, quòd non potius vivo, & operam loco. ANTIL. Quid agat quiſpiam? naturæ namque viſum eſt, ut omnes omnino moriantur. Itaque par eſt te legi obtemperare, nec ſtatutis diſcruciari. Præterea, vidéſne quot è ſociis circa te ſimus? paulò pòſt & Vlyſſes adveniet. Affert autem ſolatium ſocietas in ferendis malis, & quòd non ſolus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, ſi quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illos pro mercede ſerviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio eſt, verùm haud ſcio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & veſtrûm unumquemque ità affici. Si verò non palàm confiteanimi hoc nequiores eſtis, quòd tacitè hujuſmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles, ſed longè tibi præſtamus, quippe quòd intelligimus quàm ſit inutile de iis rebus verba facere, ſilere enim & æquo animo ſuſtinere omnia conceſſum eſt nobis, nè eadem optantes, tecum nos ipſos riſui exponamus.

Dialogus 22.

Menippi & Tantali.

MEN. Quid ejulas, ô Tantale; aut quid tuam deploras fortunam, ſtagno imminens? TAN. Quoniam ſiti enecor, Menippe. MEN. Uſque adeò piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere nôris; vel cavâ volâ hauriens? TAN. Nihil profecero ſi procumbam, refugit enim aqua, ſimul atq; me propiùs admoveri ſenſerit, quòd ſi quando hauſero, oríque coner applicare, priùs effluxit, quàm ſumma rigem labia. Atq; inter digitos effluens aqua, haud ſcio quomodo rurſus manum meam aridam relinquat. MEN. Prodigioſum quiddam pateris Tantale, verùm dic mihi iſtuc ipſum, quorſum opus eſt bibere? corpus enim non habes; nam illud quod eſurire poterat, aut ſitire, in Lydia ſepultum eſt. Cæterùm tu cùm ſis anima, quî poſthac aut ſitire queas aut bibere? TAN. Atqui hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ut anima perinde quaſi corpus ſit, ità ſitiat. MEN. Agè, hoc ità habere credamus, quandoquidem affirmas te ſiti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis nè potûs inopiâ moriare? At equidem haud video alteros Inferos, neque locum alium in quem morte demigret quiſpiam. TAN. Rectè tu quidem dicis, verùm hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ſitiri, cùm nihil ſit opus. MEN. Deſipis Tantale, &

utì verum tibi fateor, non alio potu videris egere quàm veratro mero; nam diversum quiddam pateris, iis quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. TAN. Nè veratrum quidem recusarim bibere Menippe, si liceat modò. MEN. Bono sis animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest, quanquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna adjudicata est, ut sitiant, aquâ illos non expectante.

Dialogus 23.

Menippi & Æaci.

MEN. PEr Plutonem, ô Æace, expone mihi quæ apud inferos sunt, omnia. ÆAC. Haud facilè, Menippe, omnia. Verùm quæ summatim & veluti per capita indicari possunt, hæc accipe: Hîc quidem, quòd Cerberus sit, nôsti. Deinde portitorem hunc nôsti, qui te trajecit; præterea & lacum, & Pyriphlegethontem jam vidisti, cùm ingressus es. MEN. Novi hæc, & præterea te aditûs custodem. Etiam regem ipsum vidi, & Furias. Homines verò priscos, quæso, ostende, & maxime eos qui inter cæteros nobiliores fuêre. ÆAC. Hic quidem Agamemnon est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propius assidet; deinde Ulysses, postea Ajax & Diomedes, & cæteri Græcorum præstantis-

ſtantiſſimi. MEN. Papæ, Homere! ut tibi Rapſodiarum tuarum capita humi projecta jacent, ignobilia atque informia pulvis omnia, & nugæ meræ, caduca verè capita. Sed hic, Æace, quiſnam eſt? ÆAC. Cyrus eſt. Ille autem Crœſus, & juxta ipſum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinde ille Xerxes. MEN. Et te, ô ſceleſte, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Helleſpontum & per ipſos montes navibus trajicere affectantem? Qualis verò & ipſe Crœſus eſt? Cæterum, Sardanapalo, quæſo, huc Æace, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. ÆAC. Nequaquam. Comminueres enim ipſi calvariam, muliebris ac fragilis adeò cum ſit. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè ſemivirum. ÆAC. Cæterum viſne tibi oſtendam & doctos illos? MEN. Per Jovem etiam. ÆAC. Primus en hic tibi Pythagoras eſt. MEN. Salve Euphorbe, ſive Apollo, ſive denique quodcunque voles. PYTH. Ità ſanè, & tu utique Menippe. MEN. Quid? annon amplius aureum iſtud femur habes? PYTH. Non, ſed agè cedo, ſi quid manducabile tibi habet pera iſta. MEN. Fabas habet, quare nihil hîc eſt quod tu manducare queas. PYTH. Da modò. Nam hîc apud manes alia ſunt dogmata. Didici enim nihil hîc fabis & parentum teſticulis inter ſe ſimile eſſe. ÆAC. Porrò hic Solon eſt, filius Execeſtidis, præterea ille Thales, & juxta ipſos Pittacus, & cæteri illi, ſeptem omnes ſunt,

ut

ut vides. MEN. Læti hi ſunt, Æace, ſoli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam ſubcinericius panis, hic crebris puſtulis efflorescens; quiſnam eſt? ÆAC. Empedocles, ô Menippe. MEN. Semicoctus ab Ætnâ monte huc profectus. ÆAC. O æripes optime, quid, obſecro, acciderat tibi cur te-ipſum in foramina Ætnæ injiceres? EM. Inſania quædam, Menippe. ME. Non per Jovem, ſed inanis quædam gloriæ affectatio, & faſtus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, unà cum ipſis crepidis, cùm dignus minimè eſſes. Veruntamen nihil tibi commentum iſtud profuit, deprehenſus enim es & ipſe mortuus. Cæterùm Socrates ille, Æace, ubi locorum tandem eſt? ÆAC. Cum Neſtore ac Palamede ille plerúmque nugatur. MEN. Cuperem tamen videre ipſum, ſicubi locorum hîc foret. ÆAC. Vidéſne calvum illum? MEN. At omnes hic calvi ſunt; quare omnium æquè nota hæc fuerit. ÆAC. Simum iſtum dico. MEN. Etiam hoc ſimile omnium eſt. Nam & ſimi omnes ſunt. SOCRAT. Mene quæris Menippe? MEN. Etiam, Socrates. SOCRAT. Quo pacto res Athenis ſe habent? MEN. Multi juniorum Philoſophari ſe profitentur. Ac habitum certè ipſum, & inceſſum ſi quis aſpiciat, ſummi Philoſophi ſunt, idémque permulti. Cæterùm autem vidiſti, opinor, qualis & Ariſtippus huc ad te venerit, & Plato ipſe, alter quidem olens unguenta, alter autem in Sici-

lia

lia tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid ſentiunt? MEN. Beatus, Socrates, quiſpiam es, quod ad hujuſmodi res utiq; pertinet, omnes itaq; te admirabilem fuiſſe virum exiſtimant, atq; omnia cognoviſſe hæc (decet enim, opinor, verum hîc dicere) cum nihil ſcires. SOC. Et ipſe dicebam hæc ad illos, ſed illi tum ſimulationem quandam eam rem eſſe putabant. MEN. Sed quinam iſti ſunt circa te. SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniæ filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hic artem tuam exerces, nec formoſos iſtos negligis. SOC. Quid enim aliud, quod quidem ſuavius ſit, agerem? Sed huc propius nobiſcum recumbe, ſi videtur. MEN. Non, per Jovem. Ad Crœſum enim & Sardanapalum adeo, propè illos habitaturus. Videor non pauca ridenda habiturus, cùm plorantes illos audiam. ÆAC. Et ego quoq; jam abeo, nè quis mortuorum clam nobis aufugiat. Pleraque autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus. MEN. Abeas licet, nam & hæc, Æace, vidiſſe ſufficit.

Dialogus 24.

Menippi & Cerberi.

MEN. HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cùm & ipſe ſim canis, dic mihi per Stygem qualis eſſet Socrates, cum huc deſcenderet? Veriſimile eſt autem te, Deus cum ſis, non

latrare modò, verùm etiam humano more loqui, ſi quando velis. CER. Cùm, procul adhuc abeſſet, Menippe, viſus eſt conſtanti atque imperterrito adire vultu; perinde quaſi mortem nihil omninò formidaret, tanquam hoc ipſum vellet iis qui procul à ſpecûs ingreſſu ſtabant, oſtendere: verùm ſimul atque deſpexit in hiatum, viditq; caliginem hanc, ſimúlque ego cunctantem illum aconito mordens, pede correptum detraxi; infantium ritu ejulabar, ſuóſque deplorabat liberos, nihilque non faciebat, in omnem ſpeciem ſeſe convertens. MEN. Num igitur ille erat ſophiſta, neque verè mortem contemnebat? CER. Haud verè, cæterùm ubi vidit id eſſe neceſſe, audaciam quandam præ ſe ferebat, quaſi verò volens id eſſet paſſurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omninò fuerat ferendum, videlicet, quò ſpectatoribus eſſet miraculo. Equidem illud in totum de viris iſtiuſmodi verè poſſem dicere, ad fauces uſque ſpecûs intrepidi ſunt ac fortes, porrò intus cum ſunt, nihil mollius neque fractius. MEN. Cæterum ego quonam animo tibi viſus ſum ſubiiſſe ſpecum? CER. Unus mortalium, Menippe, deſcendiſti, ut tuo dignum erat genere; & prior te Diogenes, propterea quòd neutiquam coacti, nec intruſi intrâſtis, verùm ultronei, ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

Dialogus 25.

Charontis & Menippi.

CHA. REdde naulum ſceleſte. MEN. Vociferato, ſi quidem iſthuc tibi voluptati eſt Charon. CHA. Redde, inquam, quod pro trajectione debes. MEN. Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habeat. CHA. An eſt quiſpiam qui nè obolum quidem habeat? MEN. Sítne alius quiſpiam præterea equidem ignoro, ipſe certè non habeo. CHA. Atqui præſocabo te, per Ditem, impuriſſime, ni reddas. MEN. At ego illiſo baculo tibi comminuam caput. CHA. Num ego te tam longo trajectu gratis tranſvexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MER. Bellè mecum agatur, per Jovem, ſiquidem futurum eſt, ut etiam defunctorum nomine perſolvam. CHAR. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel hujus gratiâ perge, ut facis, navim trahere, quanquam quod non habeo quinam auferas? CHA. At tu neſciebas, quid tibi fuerit apportandum? MEN. Sciebam quidem, verùm non habebam. Quid igitur? ideóne mihi non erat moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis te gratis fuiſſe tranſvectum? MEN. Haud gratis, ô præclare, ſiquidem & ſentinam exhauſi, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Iſta nihil ad naulum, obolum reddas oportet, neq; enim fas eſt ſecus

fieri. MEN. Proinde tu me rurſum in vitam revehe. CHA. Bellè dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco mihi lucrifaciam. MEN. Ergò moleſtus nè ſis. CHA. Oſtende quid habeas in pera. MEN. Lupinum ſi velis, & Hecatæ cœnam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxiſti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, ac dicteriis inceſſans, & ſolus cantillans, illis plorantibus. MER. An ignoras, Charon, quem virum tranſvexeris? planè liberum, cuique nihil omninò curæ ſit. Hic eſt Menippus. CHA. Atqui ſi unquam poſthac te recepero ----- MER. Si receperis ô præclare, bis quidem recipere non poſſis.

Dialogus 26.

Diogenis & Mauſoli.

DIO. OHe tu Car, quare tam inſolens es, téque dignum cenſes qui nobis omnibus anteponere? MAU. Primùm regni nomine, ô Sinopenſis, quippe, qui Cariæ imperaverim univerſæ, præterea Lydiæ quoque gentibus aliquot, tum autem & inſulas nonnullas ſubegerim, Miletum uſque pervenerim, pleriſque Ioniæ partibus vaſtatis. Ad hæc formoſus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Poſtremò, quod eſt omnium maximum, in Halicarnaſſo monumentum erectum habeo, ſingulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo poſſidet, neque pari etiam pul-

pulchritudine conditum, viris ſcilicet atque equis, pulcherrimo è ſaxo, ad vivam formam abſolutiſſimo artificio expreſſis, adeò ut vel ſanum aliquod ſimile haud facilè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? DIOG. Num ob imperium aïs ob formam, atque ob ſepulcri molem? MAU. Per Jovem, ob hæc, inquam. DIOG. Atqui, ô formoſe Mauſole, neque vires jam illæ, neque forma tibi jam adeſt, adeò ut ſi quem arbitrum de formæ præcellentiâ delegerimus, haud quaquam dicere potius ſit, quamobrem tua calvaria meæ ſit anteferenda, ſiquidem utraque pariter tum calva, tum nuda, utrique dentes pariter oſtendimus, pariter oculis orbati ſumus, pariter naribus ſimis ac ſurſum hiantibus deformati. Cæterùm ſepulcrum ac ſaxa illa precioſa, Halicarnaſſeïs forſitan jactare licebit, & hoſpitibus gloriæ causâ oſtentare, tanquam qui magnificam quandam apud ſe ſtructuram habeant; verùm quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, niſi forſan illud commodum vocas quod plus oneris atq; nos ſuſtines, ſub tam ingentibus ſaxis preſſus. MAU. Itáne nihil illa mihi conducunt omnia, planéque pares erunt, Mauſolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir clariſſime, nam Mauſolus diſcruciabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere conſuevit, ac Diog. interim eum ridebit. Atq; illi quidem de ſuo illo monumento, quod eſt in Halicarnaſſo memorabit, ab uxore Artemiſiâ

atq; ſorore parato; contrà, Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit, nunquid habeat ſepulcrum? Neq; enim illi res ea curæ eſt, verùm apud viros excellentiſſimos ſui memoriam famámque reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Charon abjectiſſime, celſiorem, ac tutiore in loco ſubſtructam.

Dialogus 27.

Nirei, Therſitæ, & Menippi.

NIR. ECce, profectò, Menippus hic judex erit, uter noſtrûm ſit formoſior. Dic Menippe, an non tibi videor formâ præſtantior? MEN. Imò quinam ſitis, priùs arbitror judicandum; nam hoc, opinor, ſcitu eſt opus. NIR. Nireus ac Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites; nondum enim vel hoc ſatis liquet. THER. Jam unum hoc vinco, quòd tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formoſiſſimum appellans, quin ego faſtigiato vertice, rariſque capillis, nihilo te inferior viſus ſum arbitror. Jam verò tempus eſt, utì pronuncies, Menippe, utràm altero formoſiorem æſtimes. NIR. Mirum ni Aglaia Charopéque prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnibus è Graiis Ilium veni. MEN. Atqui non item ſub terram opinor, pulcherrimus veniſti, verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia, porrò calvaria

varia hoc uno insigni à Thersitæ calvariâ dignosci possit, quòd tua delicata est; molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. NIR. Attamen Homerum percontare, quâ specie tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. MEN. Tu quidem somnia mihi narras, at ego ea specto, quæ video, quæque tibi adsunt in præsentia; cæterum ista nôrunt, qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? an non ego formosior, Menippe? MEN. Neque tu, neque quisquam alius formosus hoc loco, siquidem apud Inferos æqualitas est, parésque sunt omnes. THER. Mihi quidem vel hoc sat est.

Dialogus 28.

Menippi & Chironis.

MEN. Equidem exaudivi Chiron, te Deus cùm esses, tamen optâsse mortem. CHI. Vera ista audîsti, ô Menippe, planéque mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuerit immortalem esse. MEN. At quænam te mortis cupida tenebat, rei vulgo nimirum inamabilis? CHI. Dicam apud te, virum non imprudentem. Non erat mihi amplius jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere, lucémque tueri? CHI. Erat, inquam, Menippe, nam quod jucundum vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verùm cum ego sem-

per viverem, iisdémque fruerer, sole, luce, cibo, tum horæ eædem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunq; contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent; atq; aliis alia per vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud Inferos habes, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CHI. Haud suaviter Menippe, siquidem æqualitas ipsa quoddam habet admodum populare. Nihil autem interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque sitiendum est nobis quemdamodum apud superos, neque esuriendum; sed ejusmodi rerum omnium egentiâ caremus. MEN. Vide Chiron nè tibi-ipsi contradicas, néve eòdem tibi recidat oratio. CHI. Quamobrem istuc aïs? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibúsq; rebus utendum erat, cùm hîc itidem similia sint omnia, eundem admodum parient fastidium, at de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse. CHI. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut sapiens cùm sis, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, boníque consulas quod adest, neque quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

Dialogus

Dialogus 29.

Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis.

DIO. OCium nunc agimus, Antiſthenes, & tu Crates: quare, cur non obſecro imus deambulatum, rectà ad ingreſſum & fauces orci, ut ibi ſpectemus eos, qui deſcendunt, quinam ſint, & quid quiſque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim ſpectaculum hoc jucundum fuerit, videre alios quidem ipſorum lacrymari, alios autem, ut dimittantur, ſupplicare: quoſdam autem ægrè deſcendere, & quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & reſupinos obniti, nullâ neceſſitate aut commodo ſuo. CRA. Ego verò etiam exponam vobis, quæ ipſe vidi in via, quando huc deſcendebam. DIO. Expone Crates, videris enim quædam omnimò riſu digna dicturus eſſe. CRA. Tum alii multi nobiſcum deſcendebant, tum verò inter ipſos maximè nobiles, Iſmenodorus ille dives, ex noſtris, & Arſaces Medorum præfectus, & Orœtes Armenius, Iſmenodorus igitur (occiſus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleuſinam, ut arbitror, proficiſcebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præ ſe ferebat, liberos ſuos parvos, quos reliquerat identidem vocando, ſibique ipſi ob audaciam ſuccenſendo, qui cum Cithæronem tranſiſſet, ac illa loca circa Eleutheras deſerta, ac bellis vaſta-

ta peragrâſſet, non ampliùs quàm duos ſervos ſecum adduxiſſet, ídque et am cum phialas quinque aureas, & cymbia quatuor ſecum haberet. Arſaces autem (ſenior enim jam erat) &, per Jovem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeò inhoneſtâ, graviter ferebat atque indignabatur, quòd pedibus incederet, volebátque ſibi equum ſuum adduci. Nam & equus unà cum eo mortuus fuerat, unâ plagâ ambobus tranſfoſſis à Thracenſi quodam ſcutato, in eo prælio quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commiſſum fuerat. Nam Arſaces quidem infeſto curſu in hoſtem ferebatur, longè, ut quidem ipſe narrabat, ante alios evectus. Thrax autem expectato illo ſubſiſtens, ac ſcutum præ ſe tenens, venientem Arſacis haſtam excutiendo divertit, ipſe autem ſubmiſsâ parumper ſariſsâ ſuâ, & equum & inſidentem illum tranſverberat. ANT. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos tranſverberaret? CRAT. Facillimè, Antiſt. Nam ille quidem curſu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem prætentum habens; Thrax autem ubi peltâ objectâ plagam excuſſiſſet, & jam cuſpis ipſum prætervecta eſſet, in genu procumbens excipit ſariſsâ venientis impetum, ac equum ſub pectus vulnerat, quò mox præ furore ac vehementiâ curſus ſeipſum tranſadigente eâdem haſtâ etiam Arſaces per inguina utrinq; ad nates uſque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cùm non viri, ſed equi magis hoc opus fuerit.

Verun-

Veruntamen indignabatur ille, quòd non ampliore honore quàm cæteri habebatur, volebátque eques deſcendere. Orœtes autem privatus quiſpiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neq; ſtare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorſus Medis omnibus, ut poſtquam ab equis deſcenderint, veluti qui ſuper ſpinas ingrediuntur, ſummis pedum digitis, vix atque ægrè incedant. Quamobrem, cum per ſeipſum humi dejectus jaceret, neque ullo prorſum pacto reſurgere vellet, bonus ille Mercurius ſublatum in ſe hominem ad cymbam uſque portavit, ego verò ſequens ridebam. ANT. Et ego porrò quando huc deſcendebam, neque admiſcui meipſum cæteris, ſed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupavi mihi locum, quo commodiùs navigarem. Inter navigandum verò, alii quidem lacrymabantur, alii autem nauſeabant, ego verò inter ipſos ſedens admodum oblectabar. DIOG. Tu quidem, Crates, & tu Antiſthenes, hujuſmodi ſortiti eſtis itineris comites. Mecum autem Blepſias ille fœnerator, ex Piræo, & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites duxaverat, & Damis dives ille Corinthius, ſimul deſcendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ſeipſum jugulárat. Blepſias verò fame miſer periiſſe dicebatur, & apparebat ſanè adhuc pallidus ſupra modum ac tenuis maximè. Ego verò, quanquam antea nõram, interrogabam tamen quo pacto

cto quiſque mortuus eſſet. Ac Damidi quidem accuſanti filium, non injuſta verò, inquam, paſſus es ab illo, qui talenta eum haberes coacervata mille, ac ipſe in deliciis viveres, annos 90. natus, adoleſcenti illi 18. annos nato, quatuor obolos ſuppeditabas. Tu verò Acarnan, (gemebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incuſas & non potius teipſum? qui hoſtes quidem haud unquam perhorrueris, ſed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium deſcenderis; à puellâ verò vulgari illâ, fictiſque lacrymis ac ſuſpiriis generoſus ipſe tu captus fueris. Nam Blepſias quidem ipſe ſeſe accuſat, ob nimiam ſtultitiam, quòd pecuniam videlicet cuſtodierit hæredibus nullâ neceſſitudine ſibi conjunctis, dum in perpetuum victurum eſſe vanus ipſe ſe putat. Verùm mihi quidem non vulgarem voluptatem præbuerunt tunc lamentantes iſti. Sed jam circa fauces ſumus. Aſpicere nos illuc oportet, atque alongè contemplari advenientes. Papæ, multi certè, & varii, omnéſque lacrymantes, præter recens-natos iſtos & infantes. Quin & ætate nimiâ confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Iſtum igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras heus tu, tam provectâ ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præſertim cum ſenex huc adveneris? Eccubi rex fuiſti? MEND. Haudquaquam. DIOG. Verùm ſatrapa? MEND. Neq; hoc. DIO. Num igitur dives fuiſti, idéoque malè te habet, quòd relictis multis deliciis ac voluptatibus

luptatibus mori coactus fueris? MEND. Nihil tale, ſed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineâ victum quæritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parùm oculis videns. DIO. Et vivere cupiebas cum talis eſſes? MEND. Certè quidem; dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, ô ſenex, & juveniliter te geris, erga neceſſitatem, & hoc, cum ſis æqualis portitoris hujus. Proinde quid jam de adoleſcentibus dicamus, quando etiam decrepiti iſti tantopere vivere cupiunt? quos decebat ipſam mortem etiam conſectari, tanquam remedium quoddam eorum malorum quæ ſecum fert ſenectus? Sed abeamus jam, nè quis & nos ſuſpicetur tales eſſe, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hîc nos oberrare viderit.

Dialogus 30.

Ajacis & Agamemnonis.

AGA. SI tu, dum furore correptus fuiſti, Ajax, te-ipſum interfeciſti, nóſq; omnes membratim concidere putâſti, quid, Ulyſſem accuſas? Ac paulò antè neque aſpicere ipſum voluiſti, cum veniſſet huc vates conſulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac ſocium; ſed ſuperbè admodum ac grandi incedens greſſu, præteriiſti. AJA. Meritò Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus autor extitit, ut qui ſolus

ſolus mecum pro armis judicio contendere auſus fuerit. AGA. An verò dignum cenſebas te, qui abſque adverſario, & abſque pulvere, ut dicitur, ſuperares omnes? AJA. Quid ni? in tali utique cauſâ. Nam armatura ea, cognationis quodam jure, ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm ille præſtantiores eratis, detrectâſtis certamen, & conceſſiſtis mihi certaminis præmia. Iſte autem Laertæ filius, quem ego ſæpe in ſummo periculo ſervavi, cùm jam à Trojanis propè concideretur, melior me eſſe voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accuſa igitur, ô generoſe, Thetim, quæ cùm tibi debuiſſet armorum ſucceſſionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata poſuit ea. AJA. Haudquaquam, ſed Ulyſſem, ut qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit. AGA. Ignoſcendum, ô Ajax, eſt, ſi homo cum eſſet, appetivit gloriam, rem dulciſſimam, cujus gratiâ etiam noſtrûm quilibet obire pericula ſuſtinet, præcipuè quando & vicit te poſtea, & hoc, Trojanis ipſis judicibus. AJA. Novi ego quæ me domârit, ſed fas non eſt de Diis aliquid dicere. Ulyſſem igitur aliud quàm odiſſe non poſſum, Agamemnon, non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperet.

Dialogus 31.

Minois & Soſtrati.

MIN. PRædo hic quidem Soſtratus in Pyriphlegethontem præcipitetur, ſacrilegus autem ille à Chimæra diſcerpatur; Tytannus verò iſte, Mercuri, juxta Tityum in longum extentus, arrodendum, & ipſe hepar præbeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quàm celeriter in campum Elyſium, inſuláſque beatorum habitate, pro iis, quæ rectè ac juſtè in vita feciſtis. SOST. Audi ô Minos, num tibi juſta dicere videar? MIN. An ego denuo nunc audiam? an non convictus es, Soſtrate, quòd & malus fueris, & tam multos occideris? SOST. Convictus quidem fui, ſed vide, num juſtè ob id ſupplicio afficiar? MIN. Atque admodum, ſi modò id juſtum eſt, pro merito quenque ſuo pœnam dependere. SOST. Attamen reſponde mihi, ô Minos. Breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, modò non prolixè, quò deinceps & cæteros dijudicare poſſimus. SOST. Quæcunque in vita egi, utrùm volens ea feci, an ità à Parcis deſtinatum mihi fuit? MIN. A Parcis ſcilicet. SOST. Proinde & boni pariter omnes, & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obſecundamus. MIN. Ità profectò, Clotho videlicet illi parentes, quæ unicuique injungit, cum primum natus eſt, quæ agenda ipſi ſunt.

ſunt. SO. Si quis igitur vi compulſus ab alio, occiderit aliquem, cùm non poſſit illi contradicere, à quo compeſcitur; ut, verbi gratiâ, ſi carnifex, aut ſatelles quiſpiam, alter judici parendo, alter tyranno, quemnam cædis iſtius reum ages? MI. Liquet reum agendum judicem aut tyrannum. Quoniam neq; ipſum gladium accuſare poſſumus, ſubſervit enim hic, tanquam inſtrumentum quoddam, animis atq; furori accommodatus illius qui primò cauſam hanc præbuit. SO. Rectè ſane, ô Minos, laudo quòd hæc etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipſe aurum vel argentum afferens, utri nam ei gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptum referendum eſt? MI. Ei qui miſit, Soſtrate, nam ille qui attulit, miniſter tantum fuit. SO. Vidéſne igitur, quàm injuſta facis, dum ſupplicio afficis nos, qui miniſtri tantum fuimus eorum quæ Clotho nobis imperavit? & rurſum, dum honore proſequeris eos qui in alienis bonis veluti diſpenſatores quoſdam ſeſe geſſerunt. Non enim illud dicere quiſquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorſum vi ac neceſſitate imperata fuêre. MI. Multa, ô Soſtrate, & alia videas licet, minimè ſecundùm rationem fieri, ſi diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæſtione hoc boni conſequêris, quandoquidem non prædo ſolum, verùm etiam Sophiſta quidam eſſe videris. Solve ipſum Mercuri néve deinceps ampliùs puniatur. Cæterùm illud vide, nè & cæteros manes ſimilia interrogare doceas.

Dialogus

Dialogus 32.

Menippus ſeu Necyomantia. Menippus, Philonides.

MEN. *Salve atrium, domuſque veſtibulum meæ, ut te lubens aſpicio luci redditus!* PHIL. Nónne hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego fortè ad Menippos omnes hallucinor. Ac quid ſibi vult habitus hujus inſolentia, clava, & lyra, & leonis exuviæ? Adeundus tamen eſt. Salve Menippe, unde nobis advenisti? diu eſt quòd te in urbe non vidimus. MEN. *Venio relictis manium ſpecu, & nigris portis, ubi Orcus incolitur ſuperis procul.* PHIL. O Hercules, clam nobis Menippus vitâ functus eſt, revixítque denuò. MEN. *Non, ſed me adhuc vivum recepit Tartarus.* PHIL. Quænam cauſa tibi fuit novæ hujus atque incredibilis peregrinationis? MEN. *Juventa, magiſque juvenis animus me impulit.* PHIL. Siſte ô beate, Tragica & ab Iambis deſcendens, ſic potiùs ſimpliciter, eloquere, quænam hæc veſtis, quæ cauſa tibi itineris inferni fuit, cum alioqui neque jucunda, neque delectabilis ſit via? MEN. *Res, dilecte, gravis me infernas egit ad umbras, Conſulerem manes ut vatis Tireſiai.* PHIL. Heus tu, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos conſarcinatis verſibus. MEN. Nè mireris

reris, amice, nuper enim cum Euripide atque Homero verſatus, neſcio quo facto verſibus ſic impletus ſum, ut numeri mihi in os ſuâ ſponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humanæ hîc ſe habent in terris? & quidnam in urbe agitur? PHIL. Nihil novi. Sed quemadmodum priùs actitabant, rapiunt, pejerant, fœnerantur, uſuras colligunt. MENIP. O miſeri atque infelices. Neſciunt enim qualia de noſtris rebus nuper apud Inferos decreta ſunt, qualéſque ſorte jacti ſunt in divites iſtos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. PHIL. Quid ais? Novi nè aliquid apud Inferos noſtris de rebus decretum eſt? MEN. Per Jovem, & quidem multa, verùm prodere non licet, neque arcana quæ ſunt revelare, nè quis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuſet. PHIL. Nequáquam, ô Menippe, per Jovem, nè invideas ſermones amico. Nam apud hominem tacendi non ignarum & initiatum præterea ſacris edifferes. MEN. Dura profectò jubes, & neutiquam tuta, verùm tuâ gratiâ tamen audendum eſt. Decretum eſt ergò, divites iſtos ac pecunioſos aurum tanquam Danaën ſervantes abſtruſum.

2. PHIL. Nè priùs, ô bone, quæ ſunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentiſſimè velim. Quæ videlicet deſcenſûs cauſa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illîc videris, & quæ audieris omnia. Veriſimile eſt enim te, cum res pulchras videndi

dendi curioſus ſis, eorum quæ viſu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermiſiſſe. MEN. Parendum etiam in his tibi eſt. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum ſanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc deſcenſum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer eſſem, audiremque Homerum atque Heſiodum ſeditiones ac bella narrantes non ſemideorum modò, ſed & ipſorum etiam Deorum adhuc verò, & adulteria eorum & violentias, rapinas, ſupplicia, patrum expulſiones & fratrum, ſororum nuptias, hæc mehercule omnia bona pulcráque putabam, & ſtudioſè erga ea afficiebar. Poſtquam verò in virilem jam ætatem pervenirem, hic leges rurſus jubentes audio Poëtis adprime contrarias, neque videlicet adulteria committere, neque ſeditiones movere, neque rapinas exercere. Hîc igitur hæſitabundus conſtiti, incertus omninò quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi mœchaturos, aut ſeditiones invicem fuiſſe moturos, niſi de his rebus perinde ac bonis judicâſſent. Neque rurſus legum latores his adverſa juſſuros, niſi id conducere exiſtimarent.

3. Quoniam igitur in dubio eram, viſum eſt mihi hos adire qui philoſophi vocantur, atque his me in manus dedere, rogaréque uti me utcunque liberet uterentur, vitæque viam aliquam ſimplicem ac certam oſtenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profectò, quòd me *ex fumo* (ut aïunt) in

flammam

flammam conjicerem. Apud hos enim maximè diligenter obſervans ſummam reperi ignorantiam, omniáque magis incerta, adeò ut præ his illico mihi vel idiotarum vita jam aurea videretur. Alius etenim ſoli me juſſit voluptati ſtudere, atque ad eum ſcopum univerſum vitæ curſum dirigere. In eo ipſam ſitam eſſe felicitatem. Alius rurſus omninò laborare, corpúſque ſiti, vigiliis, ac ſqualóre ſubigere, miſerè ſemper adfectum, contumeliiſque obnoxium aſſiduè, Heſiodi ſedulò inculcans celebria illa de virtute carmina, & ſudorem videlicet, & acclivem in verticem montis aſcenſum. Alius contemnere jubebat pecunias, earumque poſſeſſionem indifferentem putare. Alius contrà, bonas ipſas etiam divitias eſſe pronunciabat. De mundo verò quid dicam? de quo ideas, incorporeas ſubſtantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam, & quod abſurdorum omnium maximè fuit abſurdiſſimum, de contrariis unuſquiſque cum diceret, invincibiles admodum & probabiles ſermones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorſus eſſe contenderent, contra quicquam hiſcere potuerim, atque id, cum tamen manifeſtè cognoſcerem fieri nunquam poſſe, ut eadem res calida ſimul frigidáque ſit. Prorſum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale ſolet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contrà abnuerem. Præterea quod multò erat iſtis abſurdius, vitam eorum diligenter obſer-

obſervans, comperi eam cum ipſorum verbis præceptíſque ſummoperè pugnare. Eos enim qui ſpernendam cenſebant pecuniam, avidiſſimè conſpexi colligendis divitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique nummorum gratiâ tolerantes. Ii verò qui gloriam verbis aſpernabantur, omnem vitæ ſuæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rurſus omnes fermè palàm inceſſebant, clanculum verò ad eam ſolam libenter confluebant. Ergò hac quoque ſpe fruſtratus magìs adhuc ægrè moleſtéque tuli. Aliquantulum tamen indè memet conſolabar, quòd unà cum multis & ſapientibus & celeberrimis inſipiénſq; eſſem, atq; verè adhuc ignarus oberrarem.

4. Pervigilanti mihi tandem, atq; hiſce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, Magorum aliquem ex Zoroaſtri diſcipulis ac ſucceſſoribus convenirem. Audieram ſiquidem eos inferni portas carminibus quibuſdam ac myſteriis aperire, & quem libuerit, illuc tutò deducere, ac rurſus indè reducere. Optimè ergò me facturum putavi, ſi cum horum quopiam de deſcenſu paciſcens, Tireſiam Bœotium conſulerem, ab eóq; perdiſcerem (quippe qui vates fuerit, & ſapiens) quæ vita ſit optima, quámq; ſapientiſſimus quiſq; potiſſimùm elegerit. At ſtatim quidem exſiliens quàm poteram celerrimè Babylonem rectà contendi. Quò cum venio, diverſor apud Chaldæorum quendam hominem certè ſapientem, atq; arte mirabilem, comâ quidem canum, admo-

admodúmque promiſsâ barbâ venerabilem, nomen autem illi fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obſecránſque vix exoravi, ut quavis mercede vellet in illam me viam deducere. Suſcipiens verò me vir primum quidem dies novem ac viginti cum luna ſimul inſipiens abluit ad Euphratem, manè, ſolem Orientem verſus perducens, ac ſermonem quempiam longum muſſitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti ſolent) volubile quiddam atque incertum proferebat, niſi quòd quoſdam viſus eſt invocare dæmones. Poſt illam igitur incantationem ter mihi in vultum ſpuens rediit rurſus, oculos nuſquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulſum, & Choaſpi lymphâ, lectus verò in herba ſub dio fuit. At poſtquam jam præparati ſatis hâc dietâ ſumus, medio noctis ſilentio ad Tigridem me fluvium ducens, purgavit ſimul atque abſterſit, facéque luſtravit ac ſquillâ, tum pluribus itidem aliis, & magicum ſimul illud carmen ſubmurmurans, dein totum me jam incantans, ac nè à ſpectris læderer, circumiens, reducit domum, ità ut eram, recipocrantem, ac reliquâ noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipſe igitur magicam quandam veſtem induit, Medorum veſti ut plurimum ſimilem, ac me quidem his quæ vides, ornavit, clavâ videlicet, leonis exuviis, atque inſuper lyrâ. Juſſit præterea ut

nomen

nomen ſi quis me roget, Menippum quidem nè dicerem, ſed Herculem, aut Ulyſſem, aut Orpheum. PHIL. Quid ità, O Menippe? neque enim cauſam aut habitûs, aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perſpicuum id quidem eſt, ac neutiquam arcanum. Poſteaquam enim iſti ante nos ad Inferos olim vivi deſcenderunt, putavit, ſi me his aſſimularet, fore ut facilius Æaci cuſtodias fallerem, atque nullo prohibente tranſirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emiſſus.

5. Jam igitur dies apparuit, cùm nos in flumen ingreſſi in receſſum incumbimus, parata ſiquidem ab illo fuerant, cymba, ſacrificia, mulſa, & in id myſterium denique quibuſcunque opus erat. Imponentes ergò omnia præparata, ità jam & ipſi *ingredimur triſtes, lacrymiſque implemur obortis.* Atque aliquantiſper quidem in fluvio ferimur, deinde in paludem delati ſumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque tranſmiſſo, in regionem quandam pervenimus ſolam, ſylvoſam atque opacam, in quam deſcendentes (præibat verò Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamus, & foveam ſanguine conſpergimus. At Magus interim accenſam facem tenens, haud ampliùs jam ſummiſſo murmure, ſed voce quàm poterat maximâ clamitans, dæmones ſimul omnes convocat Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelſámque Proſerpinam, ſimúlque polyſyllaba quædam nomina barbara

bara atque ignota commiscet. Statim ergò tremere omnia, & rimas ex carmine solùm ducere, ac procul Cerberi latratus audiri, & jam res planè tristis fuit ac mœsta. *Umbrarum at timuit rex imis sedibus Orcus.* Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. At Cerberus primùm quidem latrabat, commovitque sese. At cum ego lyram celerrimè correptam pulsâssem, cantu statim sopitus obdormivit: deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Jam enim onustum erat navigium, & ejulatu certè plenum. Vulnerati quippe in eo navigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus, usque adeò, ut multi certè ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Charon, cum leonis videret exuvias, esse me ratus Herculem, recepit, tránsque vexit libens, tum exeuntibus quoque nobis monstravit semitam.

6. Sed quoniam jam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum pervenimus asphodeio consitum, ubi certè circumfusæ undique mortuorum stridulæ non sequuntur umbræ. Tum paulò procedentes longiùs, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio fortè quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœnæ, mali Genii, Furiæ.

Ex

Ex altera parte plurimi quidam adducti ſunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulatores, ſycophantæ, ac talis hominum turba quodvis in vita patrantium. Seorſim autem divites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricoſi ac podagrici, quorum quiſque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum impoſito. Nos igitur aſtantes, & quæ fiunt omnia conſpicimus, & quæ pro defenſione dicuntur auſcultamus. Accuſant autem novi quidam atque admirabiles Rhetores. PHI. Quinam ergò hi, per Jovem, ſunt, ac nè iſtuc quidem te pigeat dicere? MEN. Umbras nè unquam iſtas nôſti, quas oppoſita ſoli reddant corpora? PHI. Omnino ſanè. MENIP. Hæ nos igitur cùm primùm functi vitâ ſumus, accuſant, teſtantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccavimus, & ſanè quædam ex his dignæ admodum fide videntur, utpote nobiſcum verſatæ ſemper noſtríſque nuſquam digreſſæ corporibus. Minos igitur curiosè quemlibet examinans, impiorum relegabat in cœtum, pœnas ibi ſceleribus ſuis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes, dum viverent, ac dignitates inflaverant, quíque adorari ſe ferè expectabant, nimirum brevi perituram eorum ſuperbiam faſtúmque deteſtatus, quippe qui non meminiſſent mortales ipſi cùm ſint, ſeſe bona quoque mortalia conſequutos. At nunc ſplendidis illis omnibus ſpoliati, divitiis inquam

genere, imperiis, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeò ut hæc dum conspicarer nimis quàm delectatus fuerim. Et si quem eorum fortè agnoveram, accedens quietè, aliquo modo submonui qualis in vita fuerat, quantoperéque fuerat inflatus, tum cùm plurimi manè fores ejus obsidentes, pulsi interim exclusíque à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus, aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexterámve porrigens, permitteret osculandam. Illi verò audientes ista molestè ferebant.

7. At Minos quiddam etiam judicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus, & à Dione accusatum, & gravi Stoicorum testimonio convictum, Cyrenæus Aristippus interveniens (nam illum valdè suspiciunt Inferi, ejúsque plurimùm ibi valet autoritas) fermè jam Chimæræ alligatum absolvit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim juvisse pecuniâ. Tum nos à tribunali discedentes ad supplicii locum pervenimus. Ubi amice, multa & miseranda audire simul ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ, Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabantúrque pariter omnes, reges, servi, Satrapæ, pauperes, divites, mendici, & jam scelerum omnes

omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi pudentes sese tum occulebant, nostróque substrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abjectéque faciebant. Atque hi quidem quàm olim putas, onerosi fastuosique in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cùm interquievissent, denuò cruciabantur.

8. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiúmque graviter affectum Tantalum, genitúmque terrâ Tityum, Dii boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum irrumpimus Acherusium, invenimúsque ibi semideos, heroïdásque & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribúsque dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (ut Homerus ait) evanidos, alios verò juveniles, & integros, & hoc potissimum ob illam condiendi efficaciam Ægyptios. Verum dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeò nudatis ossibus omnes erant invicem similes, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnovimus. Quippe conferti considebant obscuri atque ignobiles, nullumque servantes amplius pristinæ formæ vestigium. Cùm igitur multi simul ossei consisterent, invicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cavos oculorum orbes transpicerent, dentésque nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quo-

nam ſigno Therſitem à Nireo illo formoſo diſcernerem, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Nihil enim ampliùs veterum indiciorum eis permanſit, ſed oſſa fuerunt, inter ſe ſimilia, incognibilia, nullis inſcripta titulis, nullíque unquam dignoſcenda.

9. Hæc igitur ſpectanti mihi, perſimilis hominum vita pompæ cuipiam longæ videbatur cui præſit, ac diſponit quæque fortuna, ex his qui pompam agunt, diverſos varióſque cuique habitus accommodans. Alium ſiquidem fortunâ deligens, regiis ornat inſignibus, & tiaram imponens, & ſatellites addens, & caput diademate coronans. Alium ſervi rurſus ornatum induit, hunc formoſum effigiat, hunc deformem atque deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet eſſe ſpectaculum. Quin habitus quorundam plerumque in mediâ quoque pompâ demutat, utque perpetuò eodem ſinit ordine cultuque progredi, quo prodierant, ſed ornatu commutato, Crœſum quidem coëgit ſervi captivíque veſtes induere, Mæandrium autem antè inter ſervos incedentem, Polycratis tyrannide ornat. Et aliquantiſper quidem eo cultu permittit uti, verùm ubi jam pompæ tempus præteriit, apparatum quiſque reſtituens, & cum corpore ſimul exutus amictu, qualis antè fuit, efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen ob inſcitiam, cùm ſuos fortuna cultus exigit, ægrè

ferunt

ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibuſdam bonis privati, ac non potiùs alienis; quibus pauliſper utebantur, exuti. Quin in ſcena quoque vidiſſe te plerumque puto hiſtriones iſtos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poſcit) modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Idémque (ſi ſors tulerit) paulò antè tam graviter Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò pòſt ſervus, poëta jubente, progreditur. At cùm fabulæ jam finis affuerit, quiſque auratas illas veſtes exutus, perſonam deponens, & deſcendens à crepidis, pauper atque humilis obambulat, haud ampliùs Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menœci filius, ſed Polus filius Chariclei Sunienſis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic ſe mortalium res habent, quemadmodum mihi tum ſpectanti videbatur. PHIL.

10. Dic mihi, Menippe, iſti qui magnificos altóſque tumulos habent ſuper terram, & columnas, imagines, titulos, nihilóne ſunt apud inferos plebis quibuſlibet umbris honoratiores? MEN. Nugaris tu quidem. Nam ſi vidiſſes Mauſolum, Carem illum, dico, Pyramide celebrem, ſat ſcio, nunquam ridere deſiiſſes, ità in antrum quoddam abſtruſum deſpectu abjectus eſt in reliqua mortuorum turba deliteſcens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod impoſito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam cùm Æa-

cus ô amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum haud ampliùs pedem) neceſſe eſt contentum decumbere, ſeſéque ad loci modum contrahere. At vehementiùs multò riſiſſes, opinor, ſi reges hoſce noſtros, ſatrapáſque vidiſſes apud eos mendicantes, & aut ſalſamenta vendentes, aut primas ipſas literas urgente inopiâ profitentes, & quemadmodum contumeliis à quovis, afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque viliſſima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conſpicatus continere me certè non potui: oſtenſus eſt mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede reſarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Policrates.

11. PHIL. Admiranda narras iſta de regibus, penéque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & ſi quis eſt ſapientûm alius? MEN. Socrates profectò etiam ibi obverſatur, omnéſque redarguit, verſantur autem cum illo Palamedes, Ulyſſes, & Neſtor, & ſi quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata ſunt illi, & intumeſcunt exhauſto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Aſſyrio, Midæque Phrygio, atque aliis item pluribus ex iſtorum ſumptuoſorum numero manet, quos cum ejulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet, & delectatur, ac ſupinis cubans ut plurimùm cantat, aſperâ nimis atque injucundâ voce illorum ejulatus obſcurans, adeò ut id ægrè ferentes,

rentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutandâ ſede deliberent.

12. PHIL. De his jam ſatis quidem, *--- cæterùm quodnam illud decretum eſt, quod initio dixeras adverſus divites eſſe ſancitum? MEN. Benè admones, neſcio enim quo pacto, cùm hac de re dicere propoſuiſſem, ab inſtituto ſermone procul aberravi. Dum igitur ibi verſabas, magiſtratus concionem advocaverunt his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conſpiciens ergò multos concurrere, commiſcens meipſum mortuis ſtatim, & ipſe unus eram de numero eorum qui in concione aderant. Agitata ſunt igitur & alia multa: poſtremò verò de divitibus negotium. In quos poſteaquam plurima fuiſſent objecta, violentia, ſuperbia, faſtus, injuriæ, aſſurgens tandem ex populo Primas quidam hujuſmodi decretum legit.

* *pag.* 66.

DECRETUM.

QUoniam, inquit, multa divites perpetrant in vita rapientes ac vim inferentes, inopéſque omni modo deſpectui habentes, viſum eſt Senatui populóq; ut cùm functi vitâ fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum aliis ſceleratorum corporibus luant, animæ verò ſurſum remiſſæ in vitam, in aſinos demigrent, donec in tali rerum ſtatu quinquies ac vicies decem annorum millia tranſegerint, aſini ſemper ex aſinis renati, onera ferentes, atque à pauperibus agitati; deinde ut liceat illis

è vita excedere. Hanc sententiam dixit Calvarius patre Aridello, patriâ Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, scivit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus. Sic enim rata, quæ Inferi statuunt, authenticáque fiunt.

13. Quæ igitur in concione agebantur, erant hujusmodi. Tum ego statim, cujus gratiâ veneram, Tiresiam adeo, atque illi te, uti erat, ordine narratâ, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cœcus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem invicem iisdem de rebus sentientibus, verùm haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule, sed dic amabò, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cœcior oberro. Abducens ergò me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, *Optima est*, inquit, *idiotarum privatorumque vita, ac prudentior.* Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solùm in tota vita persequere, ut præsentibus bene compositis minimè curiosus, nullâ re solitus, quàm plurimùm potes, hilaris vitam ridensque traducas.

14. Hæc cùm dixisset, rursus in Asphodelorum

lorum pratum ſeſe corripuit. Ego igitur (nam & nunc veſper erat) aget, inquam, O Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rurſus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, O Menippe, brevem quippe facilemq; tibi monſtrabo ſemitam, & me protinus adducens in regionem quandam magis priore tenebricoſam, manu procul oſtendens ſubobſcurum tenuéque, ac velut per rimam influens lumen, illud, inquit, Trophonii templum eſt, atque illac ad inferos è Bœotia deſcenditur, hàc aſcende, atq; illico eris in Græcia. Ego igitur hoc ſermone gaviſus, ſalutato Mago, difficulter admodum per anguſtas antri fauces ſurſum repens neſcio quo pacto in Lebadiam perveni.

Dialogus 33.

Charon ſive Contemplantes.

MER. Quid rides, O Charon? aut quid deſerto navigio in hanc lucem adveniſti, non admodum aſſuetus Superûm rebus intereſſe? CHA. Cupido me cepit, O Mercuri, videndi, & quænam in vita gerantur negotia, & quibus ſtudiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos deſcenderint. Neque enim ex ipſis quiſquam citra lacrymas trajecit. Quare exemplo illius Theſſali adoleſcentis commeatu à Dite impetrato, ut unum ſaltem diem à nave abeſſe liceret, in lucem aſcendi, ac mihi videor in ipſo planè tempore in te in-

cidiſſe. Nam peregrinus cùm ſim, ſat ſcio te non gravari, quin ambulando me ducas ſingulaque demonſtres, ut qui univerſa jam habeas comperta. MER. Non eſt otium, ô portitor. Nam abeo jam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium ſtatum pertinet, à Jove ſummo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propenſior eſt, ut planè verear nè cunctantem me vel totum veſtræ ſortis eſſe permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ità & me correpto pede è ſummo dejiciat cœlo, nimirum quo & ipſe pocillatoris munere fungens, claudicando riſus moveam. CHA. Deſpicies ergò me temerè & indecorè in terra oberrantem, præſertim amicus & navigationis ſocius, tum & noſtræ Reipublicæ ex parte legatus? Atqui conveniret, ô Maiæ proles, illorum te etiamnum meminiſſe, quòd te vel ſentinam exhaurire, vel remum agitare nè unquam quidem juſſerim. Quin tu interim, quanquam adeò robuſtus es humeris, in navigii dorſo porrectus ſtertis, aut ſi quam fortè ex umbris loquacem offenderis, cum hac inter navigandum perpetuò confabularis. Ego verò quantumvis ſenex remigium agens duplex ſolus remigo. At te per patrem obſecro, ô chariſſimè Mercuriole, nè me deferas, ſed ut novo aliquo conſpectu redeam, indica quænam in vitâ geruntur. Quòd ſi tu me reliqueris, nihil planè ab ipſis cæcis differre videbor. Ut enim illi lubrico greſſu per caliginem titubant, ità rurſus ego ad

lucem

lucem tibi hallucinabor: quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie, perpetuò memori futuro. MER. Hæc profectò res verberum mihi causa existet, adeò ut jam hinc commonstrationis hujus mercedem non sine tuberibus nobis fore prospiciam: obsequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quispiam impellat? Principio ergò ut omnia singulatim & ex amussim conspicias, frustrà laboras, ô portitor; nam hoc multorum annorum fuerit negotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Jove. Tibi verò quò minùs mortis munia peragere posses, fuerit impedimento, neq; non Ditis imperio detraxerit, cùm videlicet longo adeò tempore umbras adveheres nullas. Publicanus quoq; Æacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, ut qui tanto tempore nè obolum quidem lucrifecerit. Verùm quâ viâ ipsa rerum capita videre possis, jam consilium erit nobis captandum.

2. CHA. Ipse, ô Mercuri, quod optimum factu fuerit videris: ego verò peregrinus cùm sim in terra, quid rerum hic agatur, nescio. MER. Breviter, ô Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut indè cuncta queas prospicere. Cæterum si in cœlum subvolare tibi foret facultas, non laborarem, nam indè quasi ex specula omnia despiceres accuratè. Cùm autem tibi, cui semper cum mortuorum simulacris commercium est, in Jovis regiam ascendere minimè liceat, jam tempus fuerit excelsum aliquem montem disquirere.

CHA.

CHA. Noſti, O Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere conſueverim? Siquidem ubi & procelloſus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut ſublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ eſt veſtra imperitia, jubetis vel velum contrahere, vel pedem pauliſper accommodare, vel etiam ipſius venti curſum ſectari. At ego quietem vos agere jubeo: ego enim, quid optimum ſit, non ignoro. Eodem ergò modo & tu, cùm ſis gubernator, quæ tibi converire viſa fuerint, facito. Ego verò ut eſt vectorum conditio, tacitus ſedebo per omnia tibi jubenti obſecundans. MER. Rectè admones, O Charon, ipſe enim quid facto opus ſit ſcito, ac ſpeculam nobis idoneam invenero. Nam ergo Caucaſus idoneus, aut hoc altior Parnaſſus, aut utroque eminentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuenti non contemnendi cujuſdam conſilii in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obſequio pariter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, O Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus parere conabor.

3. MER. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipſi duo eſſent adhuc pueri, ſtatuiſſe olim unà cum radicibus Oſſam evulſam Olympo ſuperimponere: deinde & huic Pelion, quod arbitrarentur hoc pacto ſufficientem ſe gradum & aſcenſum in cœlum habituros. Verùm hi adoleſcentuli, cùm impii eſſent, audaciæ ſuæ pœnas dederunt; nos autem qui hæc in Deorum injuriam minimè molimur, cur non ipſi

ipſi eâdem viâ ædificamus montem monti agglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus proſpectum. CHA. Et duobus nobis, O Mercuri, vires ſuffecerint ad loco-movendum vel Pelion, vel etiam Oſſam? MER. Quid ni, O Charon? an tu nos abjectiores, magiſque imbecillos infantulis illis judicas, maximè cùm ſimus Dii? CHA. Nequaquam, ſed res ipſa incredibilem quandam magnifici operis oſtentationem continere videtur. MER. Non injuriâ, imperitus enim es, nec in poëtarum fabulis verſatus. At egregius Homerus duobus ſtatim verſibus acceſſum nobis paravit in cœlum, adeò facilè congeſtis montibus. Porrò admiror hæc tibi prodigioſa videri, cùm tamen Atlanta non ignores, qui vel ſolus cœlum ipſum fert, univerſos nos ſuſtinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audiſti quomodo ipſi illi Atlanti in officium ſucceſſerit, ipſeque ſe oneri tantiſper, dum ille interquieſceret, ſuppoſuerit. CHA. Audio ſanè hujuſmodi: an autem vera ſint, ut & Poëtæ, videritis? MER. Veriſſima, O Charon, alioqui cujus gratiâ viri illi ſapientes ementirentur? Itaque primùm Oſſam vectibus eruamus, quemadmodum carmen præſcribit & ipſe architectus Homerus: *at ſuper Oſſam Pelion arboribus denſum.* Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëticè effecerimus? Agè hac mole conſcenſâ deſpiciam, num aut hæc faciant ſatis, aut plura ſuperſtruere oporteat. Papæ! quid hoc? Hæremus adhuc

huc in ipſa cœli radice. Etenim ab oriente ſole vix Ionia & Lydia conſpiciuntur : Ab occidente verò non amplius quàm Italia & Sicilia. Porrò à Septentrione eo ſolùm, quæ Iſtro, adjacent, apparent. Illinc autem Creta: neque hæc admodum apertè. Quare, ſicuti videtur, & Oetam tranſponere oportet, poſtremò omnibus ſuperimponendus Parnaſſus. CHAR. Sic faciamus. At hoc ſolùm vide, nè plus æquo attenuando opus ipſum tenuiùs fragiliúſque reddamus, ità ut tandem unà cum ipſa mole deturbati, Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum calvariis ex caſu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit; tu Oetam tranſpone, advolvatur & Parnaſſus. En iterum conſcendam, benè habet, cuncta jam conſpicio : & tu nunc aſcende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neque enim parvam ac humilem molem me facis aſcendere. MER. Si ſingula contueri geſtis, ô Charon, hæc ambo conſiſtere nequeunt, ut periculo vaces, & ſpectandi ſis cupidus. Verum hac meâ dexterâ nitere, ac pedetentim ſcandendo, ne in lubrico pedem figas, cave. Nunc omni ex parte res bene ſe habet, cùm & tu ſuperâris. Jam verò quoniam bicipiti vertice prominet Parnaſſus, uterque altero occupato conſideamus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis intuere univerſa.

4. CHA. Terram video amplam, ac paludem quandam ingentem, quæ undiq; terram

terram circumfluit. Tum montes ac fluvios & Cocyto, & Phlegethonte ampliores. Ad hæc homines admodum exiles, & horum nidulos quoſdam. MER. Urbes illæ ſunt, quos tu nidos arbitraris. CHA. Vides quàm nihil nobis tanto labore fit effectum? Quin fruſtrà ſede movimus Parnaſſum unà cum Caſtalia, tum & Oetam Cæteróſque montes omnes. MER. Quid ità? CHA. Equidem è ſublimi exactè deſpicio nihil. Deſiderium autem erat non urbes ſolùm, neque montes ipſos tanquam in tabula depictos intueri; verùm & homines ipſos, tum quæ faciant, quæq; loquantur exaudire haud ſecus ac priùs, cum tu obvius mihi factus ridentem conſpiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddam audirem mirum in modum delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab amicorum quopiam ad cœnam, opinor, vocatus eſſet, in poſterum, inquit, diem veniam maxime. Atque interim dum hæc diceret, regula quædam, neſcio quo deturbante, à tecto in caput huic irruens, ipſum necavit. Riſi ergò hominem ut qui promiſſa minimè præſtaret. Sed & nunc quò magis audiam, magíſque videam, deſcendendum mihi cenſeo. MER. Quietus ſis. Nam & huic malo remedium invenero, atque incantatione quadam ab Homero acceptâ videndi aciem acutiſſimam tibi vel brevi reddidero. Ac poſteaquàm pronunciavero carmina ipſa, memor ſis non ampliùs hallucinari, verùm apertè cuncta intueri. CH. Dic ſolum. ME.

Dimovi

Dimovi nubem, viſum quæ texerat ante,
Ut tandem agnoſcas quæ ſint homineſve Deive.

CHA. Quid eſt? MER. Annon jam vides? CHA. Mirum in modum cæcus ſanè Lynceus ille ſi mecum componatur. Itaque deinceps hoc primùm me velim doceas, mihique percunctanti reſpondeas. Sed heus tu, vin' & ipſum me Homericis verſibus tecum agere, quò videlicet intelligas, neque ipſum me ab Homeri elegantiâ abhorrere? MER. Unde tu, quæſo, illius aliquid ſcire poſſes, nauta cùm ſis, & cum remis rem habeas. CHA. Vides, opprobria ſunt hæc in artem. At ego cùm illum vitâ jam functum trajicerem, multa carmina recitantem audivi, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porrò tempeſtas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim poſteaquam cantilenam quandam navigantibus non admodum proſperam neq; ſalutarem fuiſſet auſpicatus, carminum vi impulſus Neptunus, & nubes convocavit, atque tridente velut toryna (inſtrumento, quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquendum) injecto, cùm fluctuum procellas excitavit, tum aliis multis turbis univerſum miſcebat mare, adeò ut parùm abfuerit, quin tempeſtas quæ unà cum denſa caligine imminebat, navem nobis ſubvertiſſet. Tum ergò & ille nauſeabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdi evomuit, ſed & Cyclopi. MER. Non ergò difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reſervare. CHA. At dic mihi.

Craſſus

Craſſus & ille quis eſt vir magnus, conſpicuuſque.

Vertice ſublimi atque humeris latiſſimus amplis.

MER. Milo Crotoniates hic eſt, athleta, applaudunt autem ei Græci, quòd taurum ſublatum ſolùm per medium ferat ſtadium. CHAR. At quantò juſtiori cauſâ, ô Mercuri, ipſum me laudibus eveherent, qui paulò pòſt ipſum tibi Milonem, quantus eſt, correptum in naviculam imponam: nempe ubi à morte invictiſſimo adverſario luctâ ſuperatus ad nos venerat, quando nec ipſe planè intelliget quâ cruris implicandi ratione ſit dejectus. Tum profectò nobis plorabit recordatus & harum coronarum, & hujus applauſûs. Nunc autem quia, propterea quòd taurum geſtârit, eſt admirationi, grandia ſapit, ac mirificè ſibi placet. Quid ergo de ipſo arbitrabimur? Num quòd mortem etiam aliquando ſibi imminere ſperet? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Miſſum hunc fac, ô Mercuri, riſum nobis haud ità multo pòſt exhibiturum, quando videlicet nobiſcum navigans nè culicem quidem ampliùs, nedum taurum ferre poterit.

5. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conjici poteſt? MER. Cyrus, ô Charon, Cambyſis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Perſas tranſtulit. Atq; idem Aſſyrios nuper devicit, & Babylonem expugnavit. Ad hoc exercitum in Lydiam traduce-

re

re jam parat, hoc jam in animo deſtinans, ut Crœſo ſuperato imperium habeat in omnes. CHA. At Crœſus ubi tandem ille? MER. Illorſum oculos deflecte in magnam illam arcem, quæ triplici muro eſt ſepta. Sardis illæ. An non Crœſum ipſum vides in aureo ſedentem ſolio, ac cum Solone illo Athenienſi diſſerentem? Vis auſcultemus qua de re verba faciant? CHA. Volo, ô Mercuri. CROE. O hoſpes Athenienſis, qui jam divitias noſtras vidiſti, theſauros ſcilicet & quantum nobis auri ſit rudis, tum & aliam ſupellectilem pretioſam, dic mihi quemnam omnium hominum feliciſſimum arbitraris. CHA. Quid tandem dicet Solon? MER. Bono ſis animo, nihil abjecti, ô Charon. SOLON. Felices quidem admodum pauci. Verùm ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem ſacerdotis filios arbitror feliciſſimos extitiſſe. CHA. Argivæ ſacerdotis hic dicit, qui nuper poſtquam matrem vehiculo inſidentem ad ſacrarium uſque ipſi jugum ſubeuntes adduxiſſent, è vivis ſtatim exceſſerunt. CROE. Eſto, habeant illi felicitates primas. At quis tenebit ſecundas? SOLON. Tellus Athenienſis, qui præterquam quòd benè vixit, mortem etiam pro patria obire non recuſavit. CROE. Ego verò, ô ſcelus, non tibi videor felix eſſe? SOLON. Nondum, ô Crœſe, ſtatui, quòd nec dum ad vitæ metam perveneris. Rectiſſimus enim ejus rei index ac certiſſimus mors ipſa exiſtit, & vita ad finem

uſque

uſque feliciter perducta. CHA. Optimè facis, ô Solon, quòd noſtri non es oblitus, quoniam cymbam ipſam his de rebus judicare cenſes.

6. Sed quinam illi, quos Crœſus emittit ? aut quid humeris geſtant ? MER. Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cujus beneficio paulò pòſt peribit. Eſt enim vir ille mirum in modum vatibus deditus. CHA. Et illud eſt aurum ſplendidum ſcilicet, quódque ſubpallidum refulget rubore : nunc enim, cum antè jam ſæpe de eo audierim, ipſum primum video. MER. Hoc celebre illud eſt nomen, cujus gratiâ tantopere pugnatur. CHA. Atqui non video quonam pretio commendetur, niſi hoc fortè ad rem pertinet, quod qui ferunt, eo gravantur. MER. Annon intelligis quot hujus gratiâ bella, quot inſidiæ, quot latrocinia, quot perjuriæ, quot cædes, quot vincula, quámque longinqua navigatio, quot mercaturæ, quot ſervitutes ? CHA. Propter hoc nè, ô Mercuri, quòd parùm ipſi æri præſtat ? Nam æs novi, ut qui à ſingulis vectoribus, quòd & tu ipſe non ignoras, obolum exigam. MER. Eſt ità ut dicis, ô Charon. Verùm æs, quia magna eſt ejus copia, non eſt in pretio. Aurum verò, & hujus quidem parùm, hi qui terræ venas ſcrutantur, ex immenſo profundo effodiunt. Attamen ex terra provenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. CHA. Inſignem quandam hominum ſtultitiam narras, qui tanto amore proſequuntur rem tum pallidam,

tum

tum etiam gravem. MER. At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & planè vides. Nam cùm Crœſum ipſum, tum verò maximè hominis barbari jactantiam deridet, adeò ut videatur etiam mihi hac de re Crœſum velle percunctari. Quamobrem auſcultemus.

7. SOL. Dic mihi, ô Crœſe, putáſne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Jovem, nullum enim iſtiuſmodi donarium Delphis habet. SOL. Arbitraris ergò te Deum beatum reddere, ſi inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres poſſideat. CROE. Quid ni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in cœlo, O Crœſe, ſi Deos, cum fortè deſiderent aurum, ex Lydia advehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurum, proveniret tantùm quantum apud nos? SOL. Rurſus illud mihi dicito: ferrum in Lydia naſcitur? CR. Non admodum. SO. Potiori ergò re indigi eſtis. CR. Quinam ferrum præſtantius auro? SOL. Si cirra ſtomachum reſpondere velis, facilè quidem intellexeris. CR. Interroga tu modò, ô Solon. SOL. Utri præſtantiores, an qui ſervant, an qui ſervantur? CROE. Qui ſervant profectò. SOL. Ergò ſi quemadmodum quinam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureóſne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CR. Ferro ſanè, ferro. SOL. Et ſi hujus copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum ad Perſas abeat. CR. Bona verba, ô homo. SOL. Dii meliora velint, quàm ut

hæc

hæc hoc modo fiant. Verùm tu hâc viâ videris ferrum auro nobilius fateri. CR. Ferreos ergò lateres Deo me conſecrare jubes, aurum autem revocare? SOL. Neque ferro ille indiguerit; Sed ſive æs ſive aurum dicâris, aliis ſanè futuram prædam ac poſſeſſionem ſuſpenderis, & id quidem aut Phocenſibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipſis, aut etiam prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROE. Semper tu quidem divitias mihi invides, & oppugnas. MER. Non fert delicatus, hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina & nova quædam res videtur, hominem obſcuro loco natum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ità multò pòſt Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in conſtructum rogum oportebit conſcendere. Nam quæ cuique Parcarum fuſo ſint decreta, ipſam Clotho nuper legentem audivi, in quibus & hæc erant ſcripta: Crœſum quidem à Cyro captivum duci, ipſum autem Cyrum à Maſſagetide illâ necari. Viden' Scythicam illam fœminam candido vehentem equo? CHAR. Per Jovem. MER. Tomyris eſt, quæ ſuâ ipſius manu Cyri caput detruncatum in utrem cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adoleſcentem? Cambyſes ille eſt. Is patre defuncto, in imperium ſuccedet, ac ubi mille modis errârit, & in Lybia, & in Æthiopia, tandem inſaniâ correptus, occiſo

occiſo à ſe api, migrabit è vita. CHA. O rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aſpicere ſuſtineat ipſos adeò ſibi præ cæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum ſcilicet paulò poſt fore captivum? hunc autem caput in utre ſanguine pleno habiturum?

8. At quiſnam is eſt, O Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit? quem corona adornat, cui cocus, piſcis ventre diſſecto, annulum exhibet ingente mari ſeptâ, regis ſe nomine jactat? MER. Bellè, ô Charon, quòd interim occinis. Cæterum Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipſe ſe modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem ab aſſiſtente famulo Mæandrio Oroetæ Satrapæ proditus in crucem ſuffigetur. Miſer ſanè qui vel temporis momento ex univerſa felicitate exciderit, nam & hæc nuper ex Clotho audivi. CHA. Præclare, ô Clotho, ità & ipſas in crucem ſuffige, & eorum capita generosè detrunca, quò ſe homines tandem agnoſcant: Sed & tuo beneficio in ſublime adeò ferantur, nimirum ut poſtea quantò altiori ruinâ, tantò graviori dolore decidant. Porrò, quod ad me attinet, quemcunque horum nudum in navigio agnovero, eum maximè ridebo, quando neque purpuram, neque regium capitis tegmen, neque lectum ſecum adſerat aureum.

9. MER. Et horum quidem fortuna ſic ſe habebit. Sed vidéſne vaſtam quandam multitudinem, atque ex hac alios navigantes, alios bella gerentes, alios in foro

foro litigantes, alios terram aratro proſcindentes, alios fœnerantes, poſtremò alios mendicantes? CHA. Video variam quandam turbam, ac promiſcuam, & vitam perturbationum plenam. Ad hæc civitates conſpicio apum examinibus ſimiles, in quibus proprium quendam, peculiarémque habent ſinguli aculeum, quo ſibi vicinos pungunt. Quidam autem ex ipſis velut crabones agúntque ferúntque imbecilliorem. At agmen illud quod ex improviſo illos circumvolitat, quinam ſunt? MER. Spes, ô Charon, & metus, & amentia, tum voluptas, avaritia, ira, odium, atque id genus alia. Ex his autem ignorantia infimæ turbæ eſt permiſta, atq; per Jovem in eâdem cum ipſis Republica degit odium, ira, æmulatio, tum & imperitia, hæſitantia, avaritia. Porrò metus & ſpes ipſos ſupervolitantes, ille quidem horrorem incutit, aliquando verò tantum trepidare facit; hæ autem ſupra caput in altum vergentes ubi quiſpiam apprehendere conatur, in ſublime volantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis, quod ipſum & Tantalum apud Inferos ab aqua pati vides. Quod ſi aciem intenderis, conſpicies in alta, & Parcas ipſas expenſo ſingulos adnere tenuia quædam fila, quibus univerſum mortalium genus ſubnixum dependet, vidéſne quaſi quoſdam araneorum nexus ab ipſis fuſis in ſingulos demiſſos. CHA. Video equidem filum ut plurimum admodum tenue cuique è ſublimi innexum: hoc quidem illi, illud verò alii. MER. Rectè vides,

des, ô portitor. Nam ab ipſo fato imminet interritus illi ab hoc, huic autem ab alio. Atque hunc hæredem fore ejus, cujuſcunque filum fragilius fuerit, rurſus autem illum hujus. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides ergò cunctos à tenui filo ſuſpenſos? Atque hic quidem ex ipſis in altum ſubtractus ſublimis eſt, verùm paulò pòſt ubi ponderi tanto ſuſtinendo non ampliùs par fuerit, filo dirupto decidens, ingentem excitabit ſtrepitum. Alius autem qui paululùm tantum à terra fuerit ſubductus, tametſi cadat, citra tamen ſtrepitum jacebit, adeò ut ruinam vix ipſi audiant vicini. CHA. Nimis quàm ridicula hæc ſunt, ô Mercuri.

10. MER. Atqui nè verbis quidem illis pro dignitate conſequi poſſis, quàm ſint ridicula, maximè ardua illorum ſtudia, & quòd nonnunquam, interea dum multa ſpe aluntur intereunt, ab optima ſcilicet morte abrepti. Cujus nuncii, & miniſtri, ut cernis, admodum ſunt multi, putà febres, tum frigidæ, tum fervidæ (latinis veteribus querceræ dictæ) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladii, latrocinia, cicutæ, judices quoque atque tyranni. Et horum nihil omninò mentem eorum ſubit tantiſper ſanè, dum eorum conatus feliciter proceſſerint. At ſi quando ſuâ ſe ſpe falſos ſenſerint, tum illud *ohe* frequens in ore, pariter & *eheu*, & *heu mihi*. Quod ſi jam indè ab initio ſecum perpenderent, mortales ſe eſſe, ac poſteaquam paululum hoc temporis in vi-

ta

ta fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis rebus omnibus, velut è ſomno migraturos, profectò & prudentiùs, circumſpectiúſque vitam ducerent, & cùm emoriendum eſſet, minùs angerentur. Nunc autem quia præſenti rerum ſtatu uſuros ſe perpetuò ſperant, cùm miniſter aut vocârit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, ſtomachantur, & ducenti renituntur propterea ſanè, quòd abſtrahendos ſe à bonis præſentibus nè aſpectârint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domum magno ſtudio ædificando operarios urget, ſi intellexerit eam quidem finem habituram, ipſum autem ſe, cùm jam faſtigium impoſuerit, diſceſſurum, domo ità relicta hæredi, ut is fruatur, ipſe autem miſer nè ſemel quidem in ea cœnet? Ille verò qui lætatur, quòd ſibi maſculam prolem uxor pepererit, ideóque convivio excipit amicos, patris nomen, nempe ſuum puero imponit, præſciret puerum ſeptem annos natum, emoriturum; nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verùm in cauſa eſt quòd in eum quidem intuetur, cui in filio res proſperè cadunt, cui patrem eſſe contingit, vel athletæ, vel ejus qui vicerit Olympia: vicinum autem, qui natum cremandum effert, non inſpicit, neque novit, quo funiculo quámque tenui ſibi ſit ſuſpenſus. Quin & eorum, qui de finibus digladiantur, quanta ſit turba vides, & quàm multi coacervent pecunias, qui tamen antequam ipſis frui liceat, ab imminentibus, quos dixi, tum nunciis, tum

miniſtris avocantur. CHA. Video iſthæc omnia, & mecum ipſe cogito, quidnam jucundum eis in vita ſit, aut quid tandem ſit illud, quo ſpoliati tantopere ſtomachentur.

II. MER. Quinetiam ſi ipſorum reges, quos vel omnium feliciſſimos eſſe apparet, introſpiciat quiſpiam diligenter, *extra aleam*, &, ut dicis, extra ancipitem fortunam conſtitutos, invenerit iis inhærere triſtia longè plura jucundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot inſidiis, tot iris, tot adulationibus miſeri illi involvuntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus; qui ex æquo tum vulgo & his dominantur, uſque adeò ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quàm & privatorum. CHA. Tibi ergò, ô Mercuri, dicere volo, cuinam mortales ſimiles mihi videantur, atque horum vita omnis. Vidiſtin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cum ſtrepitu ſcaturiente, exiſtentes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur ſpuma. Harum ſanè quædam ſunt parvæ & exiles, quæ ſtatim diſſolutæ evaneſcunt: aliæ verò diutiùs durant, atque aliis ad ſe coactis vehementer inflantur, ac in maximum ſurgunt tumorem. Tandem & hæ diſſolvuntur omninò, pereúntque. Neque enim ſecus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita ſinguli flatu tumeſcunt, ità ut alii ſint majores, alii autem minores, poſtremò alii quidem momentaneam, móxque deficientem ſentiant inflationem, alii verò priùs deſici-

Homo bulla.

deficiant, quàm omninò conſtituantur. At omnes deſtrui & evaneſcere neceſſe eſt. MER. Nihil tu quidem infeliciùs hominum naturam ſimilitudine expreſſiſti, quàm vel ipſe Homerus, qui univerſum mortalium genus arborum foliis comparat. *Homines arborum foliis ſimiles.*

12. CHA. At tales quamvis ſint, vides tamen qualia faciant, ut inter ſe avidè contendant pro imperiis, pro honoribus, poſſeſſionibúſque, cùm tamen ipſos, univerſis his poſt ſe relictis, unico tantùm obolo inſtructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito conſiſtimus loco, quàm poſſum magnâ voce acclamando eos adhorter, primùm quidem, ut à conatibus & ſtultis & vanis abſtineant; deinde ut mortem ſemper præ oculis habentes hunc vitæ curſum tranſigant, in hanc ſententiam verba proclamans; ô ſtulti, quid tanto ſtudio in his rebus molimini? deſiſtite à laboribus, neque enim perpetuò vivetis. Nihil ex his, quæ hic præclara habentur, perpetuum eſt, nec aliquid iſtorum, cùm moriendum eſt, ſecum auferre quiſpiam poterit. Quin neceſſe eſt hominem quidem (quiſquis is tandem fuerit) nudum abire, domum autem atq; agrum, & aurum, in aliorum tranſire manus, ſempérque dominum mutare. Hæc atque ejuſmodi alia, ſi unde exaudiri poſſint, ipſis inclamarem, annon putas vitæ eorum magnæ fore utilitati, ità, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant? MER. ô beate, neſcis quantopere eos tum ignorantia, tum error occupaverit, *Commonitio Charontis.*

adeò ut eorum aures, nè terebro quidem ampliùs aperire queas, tantâ obturârunt cerâ, haud aliter ac ſociorum aures Ulyſſes, veritus nè Sirenum cantus exaudirent. At quinam audire potuerint, etiamſi vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe quod apud vos oblivionis fons poteſt, idem hîc præſtat ignorantia. Quanquam ſunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipſam declinant, atque in ipſis rebus cernentes acutum, quales ſint agnoſcant. CHA. Vel illis ergò ſolis acclamarem. MER. Supervacaneum fuerit, ea quæ ſciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turbâ ſemoti rideant, quæ alii factitârint, & neutiquam conveniat ipſis cum vulgo, adeò ut jam appareat ipſos fugam è vita ad nos adornare. Omnibus odioſi ſunt, eò quòd iſtorum imperitiam redarguant. CHA. Bellè, ô generoſi vos, tametſi pauci. MER. Vel hos eſſe fuerit ſatis. Sed nunc deſcendamus.

13. CHA. Unum adhuc diſcere deſiderium eſt, quod ubi docueris, perfectam ſanè doctrinam dederis. Nam contueri geſtio, in qua cadavera reponant, dum in terra defodiunt. MER. Monumenta, tumulos, ſepulcra hæc vocant, cæterùm tumulos illos ante urbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum ſunt receptacula, cadaverúmque cuſtodiæ. CHA. Quid ergò ſaxa illa coronant unguentóque inungunt? alii præ tumulis conſtructo rogo, ac fovea effoſſa,

ſa, ſumptuoſas illas exurunt cœnas, & vinum mulſamque aquam (quantum conjecturis aſſequi poſſum) in ipſas foveas infundunt. MER. Equidem ignoro, O Portitor, quid hæc ad eos qui apud inferos agunt. Verùm illis perſuaſum eſt, umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcumque liceat, circum nidorem, ac fumum volitando, bibere autem è foveis aquam mulſam. CHA. Illos adhuc bibere, vel eſitare, quarum calvariæ ſunt aridiſſimæ? Atqui ridiculum eſt me tibi hæc dicere, qui, quotidie ipſos deducas, probè noſti an ubi ſemel terram ſubierint, denuo velut poſtliminio jure ad ſuperos remeare queant. Quin & ipſe maximè ridicula paterer tot negotiis occupatus, ſi eos trajiciendo non deducere ſolùm, ſed reducere oporteret, ſi quando vellent bibere. O Stulti, quæ eſt hæc amentia? Non ſcitis, quàm latè diſtantibus finibus viventium, & mortuorum res ſunt ſejunctæ, quoquo pacto ſe res habeant apud nos, Ubi *mortuus eſt, æque tumuli, quo neſcit honorem, & qui ſortitur ſpectandi funera ſaxi. Atqui honor unus adeſt, & regi Agamemnoni, & Iro, Therſitæ, & ſimilis Thetidos formoſus Achilles. Unde jam pariter ſiccæ nudæque pererrant Aſphodeli campos confracto vertice cunctæ.* MER. Papæ! quam multa ex Homero hauris. Sed quia me ſubmonuiſti, Achillis ſepulcrum tibi volo indicare. Vides illud quod propè mare ſitum eſt, illic Trajanum eſt Sigæum, è regione autem conditus eſt Ajax in Rœræo. CH. Non magnifica, neq; inſignia ſunt monumenta.

14. Verùm celebriores urbes mihi commonſtra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninum ſcilicet, Sardanapali urbem, Babylonem, Mycenas quoque, tum & Cleonas ſimul, & Ilium ipſum, nam illinc oriundos multos memini trajicere, adeò ut totis jam decem annis neque navem ſubduxerimus, neque ea interim refrixerit. M E N. Ninus quidem, O Portitor, jam eſt everſa, ità ut nè veſtigium ejus ſit reliquum, neque ubi ſita fuerit olim, facilè dixeris. Babylon autem tibi illa eſt tot turribus bene munita, quæ magno illo ambitu eſt ſepta, haud ità multò pòſt & ipſa deſideranda, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenas & Cleonas me ſanè commonſtrare pudet, omnium verò maximè Ilium. Nam ubi deſcenderis, ſat ſcio, præfocâris Homerum, propterea quòd tam magnificis verſibus has nugas decantare non erubuerit. Veruntamen & quondam extiterunt felices, nunc autem mortuæ ſunt & ipſæ: Urbes enim, O Portitor, perinde ac homines emoriuntur, & quod longè mirabilius, ſolidi etiam fluvii, ità ut Inachi ipſius in Argo nè monumentum quidem reliquum appareat. C H A. Vah, quæ laudes, Homere, quámque ſuperba nomina: *Ingens Ilium, ac mœnibus amplum. Tum ſtructa belle Cleonæ.*

Non homines tantum rerum & urbes & prope cuncta morti obnoxia eſſe.

15. Sed interim dum fabulamur, quinam illic dimicant, & quâ pro re ſe mutuò cædunt? M E R. Argivos vides & Lacedæmonios, O Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryadem ſuo ipſius ſan-

ſanguine trophæum inſcribentem. CHA. At pro quo eis eſt pugna? MER. Pro eo ipſo agro in quo pugnant. CHA. O hominum amentiam, qui haud ſciunt ſe, etiamſi nunc quiſquam eorum totam Peloponneſum poſſideat, unius tamen vix pedis locum ab Æaco accepturos. Campum autem aliàs alii colent, ſæpè etiam hoc trophæo per aratrum revulſo. MER. Hæc quidem hoc modo ſe habebunt. At nos jam hinc deſcendamus, ac montibus his in ſuas ſedes repoſitis, regrediamur, ego, quidem quò ſum ire juſſus, tu verò ad navem. Equidem paulò pòſt veniam, & ipſe tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHA. Probè feciſti, O Mercuri, atque in eorum album adſcriberis, à quibus beneficio me affectum perpetuò me agnoſcam; quandoquidem tuâ ope in hac peregrinatione plurimùm ſum adjutus. O qualia infelicium hominum ſtudia! Reges, lateres aurei, magnifica ſacrificia, prælia; Charontis autem nulla habetur ratio.

FINIS.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORUM Liber 2.

Dialogus 1.

De Somnio, ſeu vita Luciani.

DEſieram nuper in ludum ire factus jam ætate adoleſcens, cùm pater unà cum amicis conſilium capiebat, quamnam artem potiſſimùm mihi diſcendam proponeret. Pluríſque igitur videbatur humanitas, ſeu literarum ſtudium, & labore multo, & tempore longo, & ſumptu non exiguo, denique & fortunâ quâdam indigere; noſtras autem res cùm parvas eſſe & modicas, tum verò celerè quoddam auxilium poſtulare. Quod ſi igitur artem aliquam mechanicam didiciſſem, fore, ut principiò ſtatim ab ipſa arte, neceſſaria vitæ comparare poſſem, neque neceſſe habere adeo ætate jam provectus, domi déque paterna menſa vivere: ſed non multò pòſt etiam ipſum patrem exhilaraturum eſſe

eſſe me, referendo domum ſemper aliquid ab arte quæſitum. Alterius itaque conſultationis caput propoſitum eſt, quænam ars & optima, & ad diſcendum facillima & homine libero maximè digna foret: deinde & minori ſumptu, atq; inſtrumento egeret, multum autem & ſufficientem quæſtum ſuppeditaret. Proinde alio aliam laudante, prout quiſq; animo affectus, aut uſu expertus erat, pater ad avunculum aſpiciens (æderat enim is quoque ſtatuarius tum habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus) minimè fas, inquit, eſt, aliam artem prævalere, te preſente. Sed hunc (méq; demonſtrabat) abduc tecum, & doce lapidum artificem probum, & eorundem compoſitorem ac ſtatuarium nobis eſſe. Poterit enim & hoc, natura, ut ſcis, præditus felici. Fecerat autem hanc de me conjecturam pater, ex ludicris à me aliquando è cera confictis. Quando enim à præceptoribus domum dimittebar, abradens ceram, nunc boves, nunc equos, interdum per Jovem, & homines, fingebam, non omninò ineptè, ut tum videbar patri. Ob quæ à præceptoribus quidem plagas accipere ſolebam; ad probandam autem ingenii dexteritatem, hæc quoque tum in parte laudis ducebantur: Atq; adeo bonam ex eo ſpem de me omnes concipiebant, ut qui brevi adeò artem hanc ſecundùm fingendi illam facilitatem perdiſcere poſſem. Igitur ſimul atque idonea dies videbatur eſſe auſpicandæ artis, ipſe tradebar avunculo, non admodum Jovem, iniquè aut graviter feren-

mihi etiam luſum quendam non inſuavem ipſa res videbatur habere, & apud æquales ad oſtentationem & laudem valere, ſi & Deos ſculpere, & parva quædam ſimulacra, cùm mihi, tum illis, quibus vellem, adornare poſſem. Ac tum primum quidem illud, quod & incipienti uſu venire ſolet, accidebat. Cœlum enim quoddam avunculus mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio poſita erat, contingere, atque artem auſpicari jubet, tritum illud admonens: *Dimidium facti qui cœpit habet.* Caterùm duriùs impingente me præ imperitiâ, tabula frangitur. Avunculus autem indignatus, & ſcuticam quandam propè jacentem corripiens, nequaquam manſuetè, aut uti adhortantem decebat, excepit, atque initiavit me, ità ut mox in lacrymas procemium artis mihi verteretur. Aufugiens igitur indè domum redeo, continuéque ululando, & lacrymis oculos opplendo commemorabam ſcuticam, demonſtrabam vibices, nimiámque illius crudelitatem accuſabam: hoc quoque addens, quòd invidiâ quâdam iſta feciſſet avunculus, videlicet metuens, nè ſe in arte ſuperarem. Iraſcente itaque matre, & multa fratri convitia faciente, poſteaquam nox ſupervenit, dormivi, plenus adhuc lacrymarum totámque noctem cogitabundus jacens. Atque hactenus quidem, quæ diximus, ridicula puerilíaque ſunt: quæ verò deinceps audietis nequaquam contemnenda ſunt, ô viri, ſed quæ admodum auſcultandi cupidos auditores quoque requirant.

Nam

Nam, ut juxta Homerum dicam, *Venere mihi divino ſomnia natu Almam per noctem*, ità clara & manifeſta, ut nihil ab ipſa veritate diſtarent. Adhuc igitur etiam pòſt tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparuêre, in oculis hærent, & ipſa vox auribus quaſi intonat: adeò plana fuerunt omnia.

Somnium, ſeu viſio Luciani.

2. Duæ mulieres manibus corripientes trahebant me in diverſum, utraque ad ſe videlicet, violentè admodum & validè. Parùm itaq; abfuit quin me diſcerperent, dum inter ſe ambitioſè adeò contendunt. Nam modò hæc ſuperabat, & propemodum totum tenebat me: modò altera eademque me ad ſe retrahebat. Clamabant autem ambæ, accuſabántque mutuò ſeſe: hæc quòd me ſuum videlicet illa poſſidere vellet: illa verò quòd hæc fruſtrà aliena ſibi uſurparet. Erat autem altera quidem operaria, & virili aſpectu, & ſqualidâ comâ, manus callo paſſim obductas habens, ſuccinctâ veſte, & marmoreo pulvere oppleta, qualis & ipſe avunculus eſſe ſolebat, quando lapides poliebat. Altera verò facie admodum honeſtâ habitum decentem præ ſe ferens, & veſtes ornatas ac mundas induta. Poſtremò autem permittunt meo judicio, ut utri earum converſandum mihi putem ſententiam feram.

Statuariæ Verba.

3. Ac prior quidem dura, atque virilis illa ſic cœpit; Ego, chare puer, ſtatuaria ſum ea quam tu heri diſcere cœpiſti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus: Nam & avus tuus (addens nomen avi materni) marmorarius fuit, & avunculus pariter:

pariter & patruus tuus eandem artem exercuêre, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere ac mecum degere, principiò generosè educaberis, humerósque habebis validos, & ab omni invidiâ alienus eris, neque unquam in terras alienas, atque externas hinc abibis, relictâ patriâ atque domesticis tuis, neque etiam ob verba & orationem modò laudabunt te omnes. Neque verò averseris corporis hanc fragilitatem, aut vestium sorditiem, nam his initiis profectus Phidias ille Jovem spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit: præterea Myron laudibus vectus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illi cum ipsis Diis. Quod si igitur horum unus tu quoque fores, quomodo non celebris, & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hæc atque etiam his plura balbutiendo, & pleraque barbarè pronunciando dixit statuaria, valdè studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens. Sed non ultra memini, plurima enim memoriam jam effugerunt.

4. Cæterùm ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Ego verò, ô fili, Humanitas sum, jam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquisiturus sis, si statuarius evadas, ipsa modò exposuit. Nihil

Nihil enim aliud niſi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam ſpem vitæ poſitam habens: obſcurus ipſe degens modicum & minimè generoſum quæſtum faciens: dejectus animo: tenuis ac pauper reditibus: neque amicis in judiciis auxilio eris, neque inimicis formidabilis, neque etiam inter cives beatus, ſed hoc ſolum opifex videlicet quiſquam, & ex multâ atque promiſcuâ plebe unus, præſtantiorem te ſemper formidans, & dicenda valentem præ oculis habens ac palpans, & in ſumma leporis quandam vitam agens, potentioriſque lucrum exiſtens. Quod ſi etiam Phidias, vel Polycletus fias, præclaráque & admiratione digna multa opera præſtiteris, artem quidem laudabunt omnes, at qui ex aſpicientibus tibi ſimilis eſſe optârit, modò mentem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil niſi rudis quiſpiam artifex manibus laborans, & iiſdem victum quæritans cenſeberis. Contrà autem ſi mihi obſequaris, principiò tibi oſtendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renunciando, & omnium (ut ſic dicam) expertum te reddendo, animum (quod principium in te eſt) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modeſtiâ ſcilicet, juſtitiâ, pietate, manſuetudine, æquitate, prudentia, fortitudine, amore honeſti, & pulcherrimarum quarumcunque rerum deſiderio. Hæc enim verè ſyncera ſunt animi ornamenta. Neque autem latebit te vel veterum

quic-

quicquam vel eorum quæ in præſens geri debent, ſed ea quæ facienda ſunt, quæque fieri decet, me duce proſpicies: & in ſumma, omnia quæcunque, ſeu divina, ſeu humana ſint, parvo tempore docebo te: & qui nunc pauper atque inops es, iſtius neſcio cujus filius, qui de arte adeò illiberali, neſcio quid conſultas, haud ità multò pòſt nimiùm felix nimiúmque beatus omnibus videberis, dum honoribus afficieris, & laudibus efferreris, & pulcherrimarum quarumcunque rerum gloriâ celebraberis, illius etiam qui divitiis ac genere anteſtant in te animis ac oculis converſis. Ac veſti tum quidem talem geres (demonſtrans ſuum, gerebat autem admodum ſplendidum) Magiſtratibus vero & primò in confeſſu honore ante alios dignus exiſtimaberis. Et ſi quando aliquò peregrè abiens proficiſceris, etiam in aliena terra non ignotus aut obſcurus eris. Talibus ſcilicet ornamentis ego te inſignem atque conſpicuum reddam, ut eorum quoque qui te aſpicient, quiſq; proximè aſtantem leniter impellens & commovens digito te demonſtret, atque *hic eſt ille* dicat. Jam ſiquid ſtudio dignum accidet, quod vel ad amicos, vel etiam ad ipſam civitatem pertinebit, omnes in te oculos atque ora convertent. Atque ſi tum aliquid fortè dixeris plerique hiantes auſcultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendi vim, & orationis poteſtatem; tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis: & quod dici vulgò ſolet, quòd ex hominibus quidam immortales redduntur, id quoq;

tibi

tibi dabo: Nam poſtquam ipſe ex hac vita diſceſſeris nunquam deſines converſari doctis, & conſuetudinem habere cum optimis. Demoſthenem illum certè vides cujus filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æſchinem, qui Tympaniſtræ cujuſdam filius erat, & tamen propter me etiam Philippus Rex illum palpavit. Socrates autem qui & ipſe inter ſtatuariam hanc artem enutritus fuerit, ſimul atq; primum intelligere cœpit meliora, & relicta illa transfugit ad me, nimirum audis, ut nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquens tantos ac tales hoſce viros, res adeò ſplendidas, orationes tam graves ac illuſtres, veſtium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos aſſeſſus, potentiam, imperia, denique & illam quàm ex dicendo conſequêris gloriam, & quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt felicem, tuniculam aliquam indues ſordidam, habitúmque aſſumes ſervilem, vectes præterea, ſcalpra, & id genus cætera ſculpendi cædendíque inſtrumenta in manibus habebis deorſum inclinatus in opus, humi repens, demiſſus, deniq; modis omnibus abjectus & contemptus, nunquam autem vel expergiſcens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, ſed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus ſuis conſona, & benè formata tibi reddantur: de te ipſo autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curam gerens, ſed te ipſis iſtis ſaxis contemptiorem reddens.

5. Adhuc igitur dicente hæc illâ, non expectato

expectato orationis fine, ſurgens, ſententiam tuli, & relictâ deformi & operatrice illa tranſivi ad humanitatem admodum gaudens, præcipuè poſtquam mihi etiam in mentem venit ſcuticæ, & quòd plagas ſtatim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixiſſet. Porrò relictâ illâ principiò quidem indignè ferebat complodebátque manus, & dentibus infrendebat. Poſtremò autem quemadmodum Nioben audimus, ità hæc quoque diriguit, & in ſaxum mutata eſt. Quòd ſi igitur incredibilia paſſa eſſe videtur, nè miremini, ſomnia enim mirifica ſunt, & mira operari ſolent. Altera autem ad me reſpiciens, proinde, inquit, ego tibi hanc juſtitiam rependam, quoniam cauſam hanc benè & rectè judicâſti. Veni igitur & aſcende vehiculum hoc (commonſtrato quodam vehiculo quod alatis equis quibuſdam Pegaſo ſimilibus vehebatur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuiſſes, ſi me non ſecutus eſſes. Cæterùm poſtquam aſcendi, illa quidem agitare, atque aurigari cœpit: ego verò ubi jam in ſublime ſublatus fui, obſervabam, & contemplabar ab oriente incipiens uſq; ad occidentem urbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim ſpargens quiddam in terram, quanquam non amplius memini quidnam illud fuerit quod tum ſpargebam, niſi hoc ſolum quod ex inferiori loco aſpicientes homines laudabant me, & ad quoſcunque volando perveneram, cum multâ prædicatione & gratulatione me proſequebantur, & quaſi deducebant.

Porrò

Porrò ubi illa hæc tanta mihi, & meipſum collaudantibus illis demonſtrâſſet, reduxit rurſum non amplius eâdem veſte illa indutum quam habueram ab initio avolans, ſed videbar mihi tum admodum delicatus ſplendidâ veſte redire. Deprehendens igitur & patrem aſtantem, atq; expectantem me, commonſtravit ei veſtem illam, & me ipſum qualis redirem, ſubmonuítque eum, quàm parùm abſuerit, quin maximè digna de me ille cum amicis ſtatuiſſet.

6. Atque hæc quidem memini videre me, cum primùm è pueritia egreſſus eſſem, plagarum metu, ceu mihi videor tum perturbatus, ſed interea cum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quiſpiam, quàm longum hoc ſomnium & judiciale eſt. Deinde alius quidem hoc interpellans: *Hyemale* (inquit) *ſomnium eſt*, quando noctes ſunt longiſſimæ, aut fortaſſe etiam trinoctiale, qualis & ipſe Hercules eſt. Quid igitur in mentem venit illi nugari talia nobiſcum, mentionémque facere puerilis iſtius noctis ſomniorúmq; veterum, & ætate jam obſoletorum? futilis eſt omnis frigida oratio. An fortè ſomniorum quorundam quaſi quoſdam interpretes eſſe nos credidit? Nequaquam, O bone, Quoniam neq; Xenophon quondam exponens ſomnium illud, quo pacto illi viſum fuerat in domo paternâ & deinceps nôſtis viſionem, non ut conjectationem, propoſitam tanquam nugari ſtatuiſſet, illa narravit, præſertim in bello, & ſummâ rerum deſperatione conſtitutus circumſtantibus undiq; hoſtibus,

ſed

ſed quòd utilitatem quandam ſecum habebat illa narratio. Proinde & ego ſomnium hoc vobis expoſui, eâ videlicet gratiâ, ut adoleſcentes ad meliora ſtudia converterentur, & *Humanitatem* amplecterentur, & maximè ſi quis eorum præ inopia & paupertate pejus de ſeipſo ſtatuit, animúmque ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille, ſat ſcio, & quaſi convaleſcat, ſermone hoc audito idoneo, ſufficienti exemplo me ſibi propoſito, ubi videlicet ipſe ſecum cogitabit, è quibus vitiis ad optima provectus fuerim, Humanitatémque appetiverim, minimè dejectus aut fractus animo ob eàm paupertatem in quâ tunc fui: deinde qualis & huc ad vos aſcenderim, qui certè ut nihil aliud aut amplius, nulla tamen ſtatuariorum iſtorum inferior aut obſcurior evaſi.

Dialogus 2.

Deorum Concilium.

JUP. NE poſthac murmuretis, O Superi, neque ad angulos converſi in aurem, alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos noſtri ſympoſii eſſe participes. Verùm poſteaquam coactum eſt concilium, quiſque propalam in medium ſuam adferat ſententiam, & quæ accuſatione digna ſunt, accuſet. Cæterùm Mercuri præconium illud ex lege clarâ voce promulgato.

MER.

MER. Erige aures, vocem comprime. Quis ex Diis ſenioribus & perfectis, quibus permiſſum eſt, in concione, verba vult facere? ipſa deliberatio de inquilinis, & hoſpitibus, futura eſt. MOM. Ego Momus, O Jupiter, ſi fandi copiam mihi feceris. JUP. Jam ipſo præconio loquendi libertas tibi facta eſt: itaque meo permiſſu nihil opus eſt. MOM. Aïo itaque vitiosè & improbè nonnullos noſtrûm facere, quibus non ſatis eſt ſemet Deos ex hominibus factos eſſe, niſi ſuos quoque pediſſequas, & famulos nobis honore pares eſſe oſtenderint; quâ in re nihil magnum aut juvenile ſe feciſſe exiſtimant. Volo verò, O Jupiter, ut interrita loquendi libertas mihi conceſſa ſit. Neque enim aliter quæ ſentio effari poſſim. Sed me omnes ex æquo noverunt quàm liberæ linguæ Deus ſim, & quàm nihil eorum quæ parùm honeſtè & decorè fiunt reticere ſoleam. Etenim omnia in reprehenſionem rapio, ac propalam, quæ mihi videntur proloquor, neque reformidans cujuſquam autoritatem, neque præ verecundia ſententiam meam celans. Quapropter & oneroſus multis eſſe videor, & naturâ ſycophanticus, dum communis quiſpiam omnium accuſator ab illis vocor. Sed enim poſteaquam licitum eſt, atq; ità jam proclamatum, & tu Jupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi conceſſiſti, nihil reformidans dicam. Multi ſunt, inquam, non contenti, quòd ipſi in deorum concilium admiſſi noſtri contubernii ſint participes, quódque pari ſorte nobiſcum convivantur,

vantur, præſertim cùm ex dimidio homines eos eſſe conſtet, ſuos præterea miniſtros, & chori ſocios in cœlum adduxerunt, eóſque Deos fecerunt adſcriptitios. Et nunc æqualem cum aliis diſtributionem auferunt, & ſacrificiorum conſortes ſunt penſionem in inquilinos conſtitutam nobis minimè perſolventes. JUP. Nè quid obſcuris ambagibus involvas, ô Mome, verùm perſpicuè & dilucidè, quæ ſentis, eloquere, additis quoque nominibus. Jam enim in medium oratio ità tibi projecta, ut multos pariter in ſuſpicionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium inſimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.

2. MO. Euge, ô Jupiter, quòd me ad linguæ libertatem cohortaris, fit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico. Proinde nominatim quoque eoſdem perſtringam. Ille enim generoſiſſimus Bacchus ſemi-homo exiſtens, neq; à materna ſtirpe Græcus, ſed Syrophœnicis cujuſdam mercatoris, nempe Cadmi nepos poſteaquam immortalitate donatus eſt, cujuſmodi ille quidem ſit non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neq; errantem ejus inceſſum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videris quàm mollis ſit & effœminatus deliciis, ſemi-inſanus, ſtatim à ſummo mane metum ſpirans. Ille verò totam curiam nobis aſcivit, & toto choro advecto præſtò eſt, Deóſq; declaravit & Pana, & Silenum, & Satyros, agreſtes quoſpiam & caprarios permultos, homines ſaltationi deditos, & formâ monſtroſos. Quorum hic quidem gerens cornua,

nua, dimidiâ atque inferiore parte corporis captam referens, barbámque profundam nutriens, parùm ab hirco diſcrepat. Alter verò ſenex, calvitio & ſimis naribus deformatus, plurimùm ſuper aſinum inequitans, genere Lydus eſt. Cæterùm Satyri, acutis auribus, & ipſi calvi & cornigeri, qualia ferè hædis nuper natis excreſcunt cornua, Phryges quidam exiſtentes. Sunt verò caudati omnes. Videre ejuſmodi Deos nobis facit generoſus ille. Deinde miramur, ſi contemnunt nos homines, videntes adeò ridiculos, & portentoſos Deos. Mitto enim dicere, quòd & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnem, cujus etiam coronam ſtellarum choro annumeratam addidit: alteram Icari agricolæ filiam, & quod omnium eſt ridiculoſiſſimum, ô Superi, Erigones quoque canem adduxit, ne triſtitiâ afficeretur puella, ſi in cœlo non haberet catellum ſuum. Hæc verò non videntur vobis eſſe contumelioſa, quæque nec inſania, nec riſu careant? Audite etiam alios.

3. JUP. Cave, Mome, quidquam dixeris, aut de Æſculapio, aut de Hercule. Video enim quò orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim horum alter agit medicum, & ægrotos morbis levat, eſtque planè multis aliis anteferendus. At Hercules filius meus non paucis laboribus, immortalitatem adeptus eſt. Itaque cave nè hoſce accuſes. MOM. In tui quidem gratiam tacebo Jupiter, etſi multa dicenda habeam, atque

ſi

ſi nihil aliud, adhuc, tamen ſigna igne inuſta in corpore retinent. Porrò ſi liceret & adverſum te dicendi libertate uti, multa haberem quæ poſſem oratione reprehendere. JUP. Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in jus vocas? MOM. Equidem in Creta non tantùm hoc audire licet, verùm aliud quoque de te dictitant, atque etiam ſepulcrum tuum commonſtrant hoſpitibus. Ego vero neque illis fidem habeo, neque ex Achivorum numero Æginenſibus ſuppoſititium te eſſe affirmantibus. Cæterùm, quæ cum primis reprehenſione digna ſunt, ea in medium adducam. Enim verò horum delictorum principium & cauſam cur noſter conſeſſus nothis abundet, tu Jupiter præbuiſti, cùm te mortalibus mulieribus commiſcuiſti, & aliàs aliâ formâ ad ipſas deſcendiſti. Ità ut metueremus nè quis te comprehenſum ſacrificaret, cùm taurus eſſes; vel aurifex aliquis te conficeret, cum aurum eſſes; & pro Jove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed enim hiſce ſemideis cœlum jam compleviſti, neq; enim aliter poſſum dicere. Eſtque res planè abſurdiſſima, ſi quis ex improviſo audierit Herculem in Deorum numerum eſſe aſſumptum, Euryſtheum autem, qui illi imperavit, fatis functum eſſe: & Herculis templum cerni in proximo, miniſtri exiſtentis, Euryſthei verò, illius domini, ſepulcrum. Et rurſus ex Thebanis Dionyſius Deus factus eſt, ejus autem conſobrini, nimirum Pentheus & Actæon,

Actæon, & Learchus homines fuerunt omnium infeliciſſimi. Ex quo vero tu, Jupiter, ſemel illis hanc licentiæ januam aperuiſti, & ad mortalium conſuetudinem te convertiſti, te omnes imitantur. Neque ſolum maſculi Dii, ſed (quod eſt turpiſſimum) etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchiſen, Tithonum, Endymionem, & Jaſonem, alióſque? Itaque hæc mihi miſſa facienda videntur, multi enim laboris eſſet hæc cuncta ſingulatim reprehendere.

4. JUP. At vide, Mome, nè quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit, ſi adoleſcentem verbis conturbaveris, affecto contumeliâ genere. MOM. Proinde neque de aquila quicquam dicturus ſum, quod & illa in cœlo verſatur regio ſceptro inſidens, ac tantùm non ſuper capite tuo nidificans, & Deus eſſe geſtiens? aut illam quoque in Ganymedis gratiam præteribimus? Atqui, ô Jupiter, Artis ille, & Corybas, & Sabazius unde nobis tandem accerſiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Perſico amictus, & tiarâ redimitus eſt, neque Græcam vocem ſonans, adeò ut ſi quis illi nectar propinet præbibentem non intelligat. Itaque & Scytha & Geta hæc videntes, nobis longùm valere juſſis, ipſi immortalitate donant homines, ſuíſque ſuffragiis Deos quoſcunque libuerit conſtituunt, non aliâ ratione, quàm Zamolxis ſervilis conditionis homo exiſtens, divinitatem adeptus eſt, & Deorum numero adſcriptus; haud ſcio quomodo nobis impoſu-

poſuerit. At ſanè hæc omnia, ô Dii, adhùc mediocria, & aliquo modo ferenda ſunt. Cæterùm tu ô canino rictu hians Ægyptie qui ſyndone amictus es, quiſnam eſſe gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus eſſe contendis latrando? Quid autem ſibi vult & Memphites taurus ille verſicolor, qui & adoratur, & reſpondet oraculis, neque non Prophetas habet? Pudet verò me, Ibides, percenſere, & ſimias, & hircos, atque his longè abſurdiora, quæ neſcio quomodo ex Ægypto in cœlum uſq; conſcenderunt. Illa itaque, ô Dii: quomodo ſuſtinetis æquali vobiſcum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quo ferre potes animo, poſteaquam arietis cornua tibi produxerunt? JUP. Turpia profectò ſunt quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum in ſe myſtica complectuntur ænigmata, quæ non prorſus à prophanis deridenda ſunt. MOM. Planè nobis, Jupiter, opus eſt myſteriis, ut Deos eſſe cognoſcamus, & caninis capitibus præditos, canes eſſe intelligamns.

JUP. Mitte de Ægyptiis in præſens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito. MOM. De Trophonio, ô Jupiter, & quod me præfocat, de Antilocho, ille, inquam, ſceleſti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratiâ præſtigiis incantans homines. Quocirca non ampliùs, tu Apollo, ob vaticinii prædictationem haberis in pretio, ſed jam omnis lapis & quævis ara reſponſa dat oracu-

oraculum petentibus, dummodo oleo perfuſa fuerit, & coronas habuerit, & homine præſtigiatore abundaverit, cujuſmodi jam permulti ſunt. Jam etiam Polydamantis athletæ ſtatu medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaſo. Quin Hectori quoque ſacra faciunt in Ilio, & è regione Protheſilao, nempe in Charroneſo. Ex quo igitur in tantum numerum ſubinde aucti excrevimus, magis in uſu fuit perjurium & ſacrilegium, & omnino nos deſpectui habere cœperunt recte facientes. Et hæc quidem de nothis & ſuppoſititiis dicta eſſe volui. Cæterùm ego & peregrina nomina permulta audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque ullo modo poſſunt eſſe, admodum, ô Jupiter, propter hæc rideo. Ubi enim gentium eſt multis modis jactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab inertibus hominibus philoſophiæ titulo ſemet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipſorum commenta ſunt, ſic tamen ſimplicium animos perſuaſerunt, ut nemo ampliùs nobis ſacrificare dignetur, certè perſuaſum habens, quòd etiamſi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo ſecus ea facturam, quæ à fatis decreta ſunt, & quæ ſub initium cuique naſcentium Parcæ fatalibus fuſis adneverint. Perlibenter itaque te, Jupiter, interrogarem, ubinam gentium tibi viſa eſſet aut virtus, aut natura, aut fatum? Quod enim & tu talia ſubinde in philoſophorum diſputationibus audias, mihi dubium non eſt, niſi

fortaſſe quiſpiam ſurdus ſis ut eoſdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicenda ſuperſunt, ſed finem verborum faciam. Video enim quoſdam ob dicta mea dolenter perturbari, & jam ſibilare, maximè verò eos, qui orationis libertate tacti ſunt. Itaque pro concludenda oratione, ſi ità ſedet animo tuo Jupiter, decretum quoddam de illis legam jam conſcriptum. JUP. Recita, neque enim omnia abſurda aut de nihilo reprehendiſti. Et ſanè multa ex illis inhibenda & coercenda ſunt, nè in immenſum excreſcant.

Decretum, Bona Fortuna.

Et hoc ad exemplum Athenienſium pſephiſmatum factum. Sic enim et apud illos aliquoties de peregrinis Urbe ejiciendis in ſenatu decretum legeſque latæ fuere, ut cum alibi, tum ex orationibus quibuſdam Demoſthenis patet.

6. CONcilio legitimè coacto, ſeptimo idûs N. Jupiter Rectorem agebat, Neptunus Præſidem, Apollo Præfectum, Momus Scribæ officio fungebatur noctu, & Somnus dixit ſententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græci tantùm, verum etiam Barbari, nequaquam digni exiſtentes cœleſtis Reipublicæ communi nobiſcum participatione nothi & ſubditiii, haud ſcio quonam modo etiam Dii eſſe contendentes cœlum compleverunt, ita ut ſympoſion tumultuoſis turbis plenum ſit, obſtrepentibus paſſim diverſis linguis multitudinis undique accerſitæ. Defecit autem Ambroſiæ & Nectaris copia, adeò ut mnâ jam coëmenda ſit hemina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quâ ſunt procacitate & immodeſtia, Diis veris & antiquis loco motis ſemetipſi primis dignantur accubitibus præter omnem morem patrium:

patrium: ad hæc, in terris quoque ante alios honorari contendunt, visum est, senatui populóque, ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo consilium, septem autem ad cognoscendum appositi elegantur Dii perfecti tres quidem ex curia veteri quæ Saturno regnante constituta est: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Jupiter. Cæterùm qui electi erunt arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum erant, dicto priùs juramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius proclamato præconio universos in concionem congreget, quicunque in Deorum concilium legitimè admitti postulant. Veniant autem illi adductis juratis testibus, & certi generis indiciis. Deinde illi in unum locum commeent, verùm arbitri accuratè expendentes, aut Deos illos declarabunt, aut ad sua sepulchra & majorum tumulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit, & semel ab arbitris condemnatus in cœlum ascenderit, ille per præceps in tartarum corruat. Præterea quisque exerceat sua commercia, neque Minerva rei medicæ intenta sit, neque Æsculapius dandis oraculis vacet, aut serviat, neque Apollo tanta soli sibi obeunda vendicet, sed una re quapiam electa, aut vatem, aut citharœdum, aut medicum agat. Porrò Philosophis dicetur, nè nova subinde fingendo comminiscantur nomina, neque de iis, quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunque autem honorem, aut cultum templa, aut sacra constituta sunt, illorum imagines subvertantur, ea-

rúmque loco aut Jovis, aut Junonis, aut Apollinis, aut alterius cujuſpiam erigatur, illis autem urbs congeſta terra ſepulchrum accumulet, & aræ loco ſtatuam reponat. Quod ſi quis præconio dicto audiens eſſe noluerit, arbitrorúmque examen & cenſuram ſubire recuſarit, ille indictâ causâ condemnetur. Juſtiſſimum equidem decretum eſt iſtud, O Mome, & qui ſuffragatur huic, manum protendat. Atqui potiùs ità fiat, complures enim novi futuros, qui ſua non ſunt adjecturi ſuffragia. Verùm in præſens abite. Cæterùm in concionem accerſiti à Mercurio venite adferentes unuſquiſque cognitiones claras, & manifeſtas comprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus ſit, tum quomodo divinitatem adeptus ſit: ad hæc tribum quoq; & curiales. Verùm enimvero, qui præſtò non fuerit, parùm curæ erit arbitris, tametſi ille in terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum eſſe exiſtimârint.

Dialogus 3.

Timon ſive Miſanthropus.

TIM. O Jupiter Philie & hoſpitalis, & ſodalitie, & domeſtice, & fulgurator, & jusjurandice, & nubicoge, & grandiſtrepe, & ſi quod aliud tibi cognomen àtroniti Poëtæ tribuunt, maximè cùm hærent in verſu. Nam tum illis tu multi nominis factus, carminis ruinam fulcis,

fulcis, metríque exples hiatum. Ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam palàm apparet nugas eſſe, fumúmque Poëticum, nec omnino quicquam præter nominum ſtrepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, expromptáque neſcio quomodo penitùs extincta ſunt, frigéntq; adeò ut nè minimam quidem ſcintillulam iracundiæ adverſùs nocentes reliquam obtinent. Itaque citiùs quivis ex his, qui pejeraturi ſunt, extinctum ellychnium metuerit quàm flammam fulminis cuncta necantis: adeò titionem quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiſcentem nihil quicquam formident, verùm hoc ſolum vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum eſt, ut jam Salmoneus tibi ſit auſus etiam obtonare, neque id admodum abs re, quippe adverſus Jovem uſque adeo frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciáque tumidus. Quidni enim faciat, ubi tu perinde ac ſub mandragora ſtertis, qui neque pejerantes exaudias, neque eorum qui flagitia committant, reſpectum agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, auréſque jam tibi obſurduerunt, inſtar horum, qui ætate defecti ſunt. Quândoquidem cùm juvenis adhuc eſſes, acríque animo veheménſque ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neque tum unquam tibi cum illis erant induciæ.

Sed perpetuò fulmen erat in negotio, perpetuò obvibrabatur ægis, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neque non grando saxorum in morem. Atq; ut tibi molestè disseram, imbrésque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantùm repentè Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut, omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis, quasi scintillulas quasdam servans, unde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum socordia præmium ab illis reportas, cùm jam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ità nè is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum, ô Deorum generosissime, te reddunt magistratu abdicantes.

2. Omitto loqui, quoties jam templum tuum sacrilegio compilârint, cùm tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare canes vel vicinos advocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus Gigantúmque extinctor, & Titanum victor sedebas, cùm tibi cæsaries ab illis circum tonderetur, decem cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, ô præclare, quis tandem erit finis,

finis, quæ tu adeò ſecurè deſpicis? Aut quando de tantis maleficiis pœnas ſumes? quot Phaëthontes aut Deucaliones ſatis idonei ſunt ad expiandam tam inexhauſtam morum iniquitatem? Etenim ut de communibus ſileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cùm tam multos Athenienſes in ſublime evexerim, ex pauperrimis divites reddiderim, cunctíſque, quotquot opus haberent, ſuppeditârim, imo ſemel univerſas opes in amicos juvandos effuderim, ſimul atque his rebus ad inopiam deveni, jam nè agnoſcor quidem ab illis, nec aſpicere dignantur me, qui dudum reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod ſi quando per viam ingrediens fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut everſam hominis jam olim defuncti ſtatuam, ac temporis longitudine collapſam prætereunt, quaſi nè nôrint quidem. Alii verò & procul conſpecto me aliò in aliam viam deflectunt, exiſtimantes ſeſe inauſpicatum abominandùmque viſuros ſpectaculum, quem non ità pridem ſervatorem & adjutorem ſuum eſſe prædicabant. Itaque promentibus malis ad extrema redactus conſilia rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atque hîc cum ſolitudine, cumque ligone philoſophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quòd poſthac non intuebor pleroſque præter meritum ſecundis fortunæ ſucceſſibus utentes. Nam illud vel maximè urit. Jam igitur tandem aliquando Saturni Rheæque proles, excuſſo profundo iſto, gravíque

ſomno (nam Epimenidem quoque dormiendo viciſti) denuo jactato fulmine, aut ex Oeta redaccenſo, ingenti redditâ flammâ iram aliquam ſtrenui illius ac juvenilis Jovis oſtende, niſi vera ſint quæ à Cretenſibus de te, tuâque ſepulturâ feruntur.

3. JUP. Quis hic eſt, Mercuri, ſic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac ſqualidus, pelléque amictus: fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, nimirùm Philoſophus eſt, neque enim alioqui adeò impia, nefariáque in nos fuerat dicturus. MER. Quid aïs pater, an non nôſti Timonem Echecratidis filium Colyttenſem? Hic nimirum eſt, qui nos ſæpenumero in ſacris legitimis convivio accepit, ille repentè dives factus, ille qui totas hecatombas, apud quem ſplendidè Jovialia feſta conſuevimus agitare. JUP. Hem quænam iſta rerum commutatio? hiccine honeſtus ille dives quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc ſit habitu ſqualidus, ærumnoſus, foſſor conductitius, uti conjicio, cùm tam gravem ligonem gerat? MER. Ad hunc modum illum quodammodo probitas evertit, atque humanitas, & in omnes, quicunque egerent, miſericordiâ. At revera Vecordia pro iùs facilitáſque, nullúſque in ſuſcipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, ſeſe corvis lupiſque largiri. Quin cùm à vulturibus tam multis miſero jecur eroderetur, amicos eſſe eos, & ſocios judicabat, quaſi benevolentiâ erga

ſeſe

ſeſe afficerentur, cùm illos epulæ magis caperent. Ergo poſteaquam oſſa pentus nudâſſent, circumroſiſſentque: deinde ſi qua medulla ſuberat, hanc quoque admodum diligenter exſuxiſſent, aufugerunt, exſuccum & radicitûs defectum deſtituentes, adeò ut poſtea nè agnoſcant quidem, aut aſpiciant, tantùm abeſt, ut ſint qui ſuppeditent, viciſsímque impertiant. Has ob res foſſor, & ſago, ut vides, opertus pelliceo urbem præ pudore fugiens, mercede terram exercet, adverſùs ingratos atrâ bile ſtomachatur, qui quidem ipſius benignitate ditati, admodum faſtuoſè nunc prætereant, ac nè nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. Atque profectò vir neutiquam faſtidiendus, aut negligendus eſt, & jure optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat. Quare ſceleratos iſtos adulatores ipſi quoque ſuerimus imitati, ſi eum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguiſſimas nobis in aris adoleverit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus reſidet. Gæterùm propter negotia & turbam maximam pejerantium, tum vi, non jure agentium, neque non aliena rapientium, præterea ob formidinem quam mihi pariunt ſacrilegi, (quorum quidem cùm multi ſunt, tum obſervatu difficiles, adeò ut nè minimum quidem nos connivere ſinant) longo jam ad Atticam regionem oculos non converti tempore, maximè poſteaquam philoſophia & de verbis digladiationes apud iſtos increbuerunt, ità ut pugnan-

tibus inter se istis vociferantibúsque nè exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis conficique, qui virtutem quandam, & incorporea quædam, meráſque nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cùm haud mediocriter de nobis sit meritus. Quod reliquum est, Mercuri, tu, assumpto Pluto celeriter id istum abeas. Porrò Plutus unà secum ducat & Thesaurum, & utrique apud Timonem perseverent, neque adeò facilè demigret, etiamsi quàm maximè illos præ bonitate rursum ex ædibus exegerit. Cæterùm de palponibus illis, atque ingratitudine quâ in hunc sunt usi, in posterum consultabo, pœnáſque daturi sunt, simul atque fulmen instauravero. Nam facti sunt in eo retusâ cuspide duo è radiis maximi, cùm nuper avidiùs in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui Dii vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quòd Pericles obtentâ manu eum protexerit. Cæterùm fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum abfuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicii satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregie locupletem factum.

4. MER. Quantum habet momenti altùm vociferari, & obstreperum audacémque esse? Idque non iis modò, qui causas

cauſas agunt, verùm etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaſerit Timon, qui ſe imprecando clamoſum & improbum præſtiterit, Jovémque reddiderit attentum. Si verò ſilentio fodiſſet nutans, etiam nunc foderet neglectus. PLU. At ego Jupiter haud quaquam ad iſtum rediturus ſum. JUP. Quid ità non rediturus, optime Plute, præſertim à me juſſus? PLU. Quoniam, per Jovem, injuriâ me affecit ejiciens, & in multa fragmenta diſſecans, ídque cùm illi paternus eſſem amicus, ac me, penè dixeram, furcâ ex ædibus expulit, nec aliter quam ii, qui è manibus ignem abjiciunt. Num rurſus ad iſtum ibo, paraſitis, & adulatoribus & ſcortis donandus? Ad eos me mitte, ô Jupiter, qui munus intellecturi ſint, qui amplexuri quibus equidem in pretio ſim, & majorem in modum exoptatus. At hi ſtupidi cum inopiâ commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto ſago pelliceo, ligoneque, ſat habeant, cùm quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare ſoliti. JUP. Nihil iſtiuſmodi poſthac in te facturus eſt Timon, quippe quem ligo abundè ſatis corripuerit, niſi prorſus nullum dolorem ſentiunt illius illa, te videlicet potiùs præoptandum quàm inopiam. At tu mihi querulus admodum videris eſſe, qui nunc Timonem incuſes, quòd tibi patefactus foribus liberè permiſerit vagari, neque includens, neque Zelotypus in te. Porrò aliàs diverſa de cauſa in divites ſtomachabare, cùm diceres, te

ab illis repagulis, clavis ac signorum objectaculis impressis ità fuisse conclusum, ut nè prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimiis tenebris, eóque pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiamnum ex assiduo colligendi, coacervandíque usu contractis, contortísque: quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa, rem supra modum acerbam judicabas in æreo ferreóve thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque à sceleſtiſſimis educari pædagogis fœnore & computatione. Proinde absurdè facere aïebas quòd te præter modum adamarent, neque cùm liceret frui auderent, neque cùm ipsis esset in manu, amore suo securè uterentur, sed vigiles observarent, ad signum ac feram oculis nunquam conniventibus, neque usquam dimotis semper intuentes, abundè magnum fructum arbitrantes, non quòd ipsis fruendi facultas adesset, sed quòd nemini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asservarent, & (quod esset absurdissimum) etsi quidem sibi subtraherent, vererentúrque contingere, non intelligerent autem fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad obscuram,

&

& oris anguſti lucernulam, ac ſiticuloſum ellychniolum uſuris invigilare. Annon igitur iniquum, cùm hæc quondam incuſaveris, nunc in Timone diverſa his criminari?

5. PLU. Atqui ſi rem vere perpenderis, utrumque me jure facere judicabis. Nam & Timonis iſta nimia lenitas, negligentia potius, haud benevolentia, ſtudiúmq; quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diverſo, qui me oſtiis ac tenebris incluſum ſervabant, id agentes, quo ſcilicet craſſior, ſaginatiórque, ac nimiâ mole turgidus evaderem, cùm interim neque ipſi contingerent, neque in lucem producerent, nè vel aſpicerer à quopiam, hos dementes, & contumelioſos in me judicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent ſitu cariéque putreſcere, haud intelligentes, quò mox demigrent, me alii cuipiam, cui fortuna faverit, relicturi. Neque hos igitur probo, neque illos, qui nimium facilè mihi manus admovent, ſed qui (quod eſt optimum) mediocritate utuntur, uti nec prorſus abſtineant, nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud conſidera Jupiter, ſiquis ubi juvenem & formoſam uxorem lege duxerit, poſtea neque obſervet, neq; omnino zelotypiâ proſequatur, concedens illi ut noctu atque interdiu eat quò velit, & rem cum quibuſlibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? profectò hoc tu nequaquam dices Jupiter, qui ſæpenumero amorem

amorem ſenſeris. Rurſum ſiquis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem: cæterùm nec ipſe contingat florentem ætate, decorámque virginem, nec eam ab alio aſpici finat, ſed incluſam, orbam, ſterilémque in perpetuâ virginitate contineat, ac interim ſe amore teneri dicat, & hunc præ ſe ferat colore, corpore exhauſto, refugis oculis, num fieri poteſt, ut talis quiſpiam deſipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeò formoſam atque amabilem finat emarceſcere per omnem vitam tanquam Cereri ſacerdotem alens? Quare & ipſe ſæpe indignor, cum à nonnullis ignominioſe cædor calcibus, laniorque, atque exhaurior, à nonnullis contrà perinde ac ſtigmaticus fugitivus compedibus vincior. JUPITER. Quid igitur indignaris contra illos? quandoquidem utrinque pœnas egregias luunt: alteri quidem dum, Tantali in morem, neque bibere ſinuntur, neque edere, ſed ore ſicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum illis ceu Phyneo cibos Harpyæ ipſis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, Timone multò poſthac uſurus cordatiore. PLU. An ille aliquando deſinet me ceu foraminoſo cophino, priuſquam omninò inflexerim, datâ operâ exhaurire, quaſi conetur occupare, quò minus influam, veritus nè ſi copioſus infundar, ipſum undis obruam? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, fruſtráque infuſurus, vaſe non con-

continente liquorem, imò priùs propemodum effuſo quod influit quàm influxerit. Adeò latus dolii hiatus ad effuſionem, ac liber exitus. JUP. Perinde ni hiatum iſtum obturaverit, perpetuámque perſtillationem ſiſtere ſtuduerit. te propediem effuſo, facilè invenier ſagum rurſus & ligonem in fæce dolii: ſed interim abite, atque illum divitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopas ex Ætna tecum adducas, quò fulmen cuſpide reſtitutâ reſarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit.

6. MER. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum eſſe. PLU. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verùm ſi quando proficiſcor à Jove miſſus ad quempiam, tum neſcio quo pacto tardus ſum, & utroque claudus pede, ità ut ægrè ad metam pertingere queam, ſene nonnunquam interim facto, qui me operibatur. Porrò cum diſcedendum eſt, alatum videbis multò avibus celeriorem. Unde fit, ut vix jam amoto repagulo, ego jam præconis voce victor pronuncier, ſaltu ſtadium tranſmenſus, ne videntibus quidem aliquoties ſpectatoribus. MER. At iſta quidem haud vera narras, imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus herì nè obolus quidem erat, quo reſtim emerent, ſtatim verò hodie divites & ſumptuoſi in albo curru aurigantes, quibus antè nè aſellus quidem ſuppeditârit. Ii tamen purpurati, aurumque manibus geſtantes,

ſtantes obambulant. Qui nè ipſi quidem, opinor, credere poſſunt, quin per ſomnium divites ſint. PLU. Iſthæc alia res eſt, Mercuri, neque enim tum meis ipſius ingredior pedibus, nec à Jove, ſed à Dite ad iſtos tranſmittor, qui & ipſe nimirum opum largitor eſt, ac magna donans: id quod ipſo etiam nomine declarat. Itaque, quoties eſt mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me, ac diligenter obſignantes ſarcinæ in morem ſublatum tranſportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosâ parte jacet, vetere linteo in genua injecto tectus, de quo feles digladiantur. Porrò qui me ſperaverant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter, quàm hirundinem advolantem ſtridentes pulli. Deinde ubi ſignum detractum eſt, & lineus ille funiculus inciſus, apertæque tabellæ, jámque novus dominus pronunciatus eſt, ſive cognatus quiſpiam, ſive adulator, ſive ſervulus obſcœnus, qui puerili obſequio favorem metuerit, etiam tum mento ſubraſo, pro variis omnigeniſq; voluptatibus quas ipſi jam obſoletus ſuppeditavit ſervus, ingens ſcilicet præmium ferens generoſus quiſquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipſis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Caterùm illos nè quicquam hiantes, ſeque mutuum intuentes relinquit, ac rerum luctum agentes, quod

ejuſ-

ejuſmodi thynnus ex intimo ſagenæ ſinu ſit elapſus, qui non parùm magnam eſcam devorârit. At hic repentè totus in me irruens, homo vitæ mundioris, atq; elegantioris rudis, pingui, illotâque cute, qui compedes etiamdum horreſcit, & ſi quis præteriens loro increpat, arrectis ſtat auribus, quique priſtinum, perinde utì templum adoret, non eſt deinceps tolerandus iis quibus cum vivit, verùm & ingenuos afficit contumeliâ, & conſervos flagris cædit, experiens num & ſibi hujuſmodi liceant, donec aut in ſcortulum illapſus, aut equorum alendorum ſtudio captus, aut adulatoribus ſeſe permittens, déjerantibus Nireo formoſiorem eſſe, Cecrope Codróve generoſiorem, callidiorem Ulyſſe, unum autem vel ſedecim pariter Crœſis opulentiorem, momento temporis ſemel profundat infelix, quàm minutatim multis ex perjuriis, rapinis, flagitiis, fuerant collecta.

MER. Iſta fermè ſic ſe habent, uti narras: verùm ubi tuis ipſius ingrederis pedibus, quî tandem cœcus cùm ſis, viam invenire ſoles? Aut quî dignoſcis, ad quoſnam Jupiter te miſerit, dignos illi viſos qui divitiis abundent? PLU. Enimvero credis me reperire iſtos ad quos mittor? MER. Per Jovem haudquaquam. Neque enim alioqui Ariſtide præterito, ad Hipponicum & Calliam acceſſiſſes; cùm ad alios Athenienſes, homines nè obolo quidem æſtimandos. Cæterùm quid facis, quandoquidem es emiſſus? PLU. Surſum ac deorſum circumcurſans oberro, donec

nec imprudens in quempiam incurrero. Hic autem, quiſquis ille ſit, qui fortè primus me nactus ſit, abducit, ac poſſidet, te, Mercuri, pro lucro præter ſpem ſubjecto venerans atque adorans. MER. Num ergò fallitur Jupiter, qui quidem credat ex ipſius animi ſententiâ, ditari abs te hos, quos ille dignos exiſtimârit, quidem diteſcerent? PLU. Et jure quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui cum me cœcum eſſe non ignoret, emittar veſtigatum rem uſque adeò repertu difficilem, & jam olim è vita ſublatam, quam nè Lynceus quidem facilè inveniret, quæ nimirum adeò obſcura ſit ac minuta. Itaque cùm rari ſunt boni, improbi porrò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in hujuſmodi mortaſes incurro, ac retibus illorum illigor. MER. At quî fit, ut quoties eos deſeris, celeriter aufugias, cum viæ ſis ignarus? PLU. Tum demum acutum cerno, pedibúſque valeo, ubi ad fugam tempus invitat.

8. MER. Jam illud quoq; mihi reſponde, quî fit, ut cùm ſis oculis captus (dicendum enim eſt) præterea pallidus, & cruribus gravis, *poſtremo claudus*, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes reſpiciant in te, & ſi potiantur, felices videantur; ſin fruſtrentur, non ſuſtineant vivere? Et his equidem non paucos novi, qui ſic perditè te amârint, ut ſe aërio ſcopulo piſcoſi in æquoris alta præcipites abjecerint, rati faſtidiri ſeſe abs te propterea quòd illos nullo pacto reſpexiſſes. Quamquam ſat ſcio, tu quoque fateberis, ſi quo modo tibi notus es,

es, furere iſtos qui ejuſmodi amore ſunt dementati. PLU. At enim credis me, qualis ſum, talem iſtis videri, nempe claudum aut cœcum, aut ſi quid aliud adeſt mihi vitii? MER. Quid ni, ô Plute? niſi fortè & ipſi omnes cœci ſunt. PLU. Haud cœci quidem, ô optime, verùm inſcitia errórque, quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras: ad hæc ipſe quoque nè per omnia deformis ſim, perſonâ vehementer amabili tectus inauratâ, gemmíſque picturatâ, ac verſicoloribus amictus, eis occurro: illi rati ſeſe nativi vultûs venuſtatem aſpicere, amore capiuntur, & pereunt non potientes. Quòd ſi quis me toto corpore renudatum illis oſtenderit, dubio procul futurum ſit, ut ſe ipſi damnent qui tantopere cœcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. MER. Quid ergò poſteaquam eò perventum eſt, ut jam divites evaſerint, jámque perſonam ſibi circumpoſuerint, rurſum falluntur? Adeò ut ſi quis illis detrahere conetur, penè caput potiùs, quàm perſonam abjiciant? Neque enim veriſimile eſt etiam tum illos ignorare, fucatam eſſe formam, cùm intus cuncta inſpexerint. PLU. Ad id non parum multæ res, ô Mercuri, mihi ſunt adjumento. MER. Quænam? PLU. Simulatque qui me primùm nactus eſt, apertis foribus exceperit clanculum, unà mecum introit elatio, vecordia, jactantia, mollities, violentia, dolus, atque alia item innumerabilia: à quibus omnibus poſteaquam eſt animis occupatus, jam admiratur

tur quæ neutiquam ſunt admiranda, & appetit ea quæ ſunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingreſſorum malorum ſtupuit, illorum ſatellitio vallatum, quidvis potiùs paſſurus, quàm uti me compellatur rejicere.

9. MER. Ut levis ac lubricus es Pluto, retentu difficilis ac fugax, neque ullam præbens anſam cerram quò prenſus teneare, ſed neſcio quomodo anguillarum ac ſerpentum in mortem inter digitos elaberis. At è diverſo paupertas viſcoſa, prenſu facilis, totóque corpore mille uncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, nè facilè queant avelli. Verùm interea dum nugamur rem haud parvam omiſimus. PLU. Quam? MER. Nempe quia Theſaurum non adduximus, quo vel inprimis erat opus. PLU. Iſthac quidem ex parte bono ſis animo. Nam non niſi in terra relicto illo ad vos aſcendere ſoleo, juſſóque intus manere foribus occluſis, neque cuiquam aperire, niſi me vociferantem audierit. MER. Jam igitur Atticam adeamus. Et me ſequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. PLU. Rectè facis Mercuri, cùm me per viam ducis. Etenim ſi me deſereres, forſan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic ſtridor ceu ferri ſaxo impacti? MER. Timon hic eſt, qui proximè montanum & petricoſum fodit ſolum. Papæ, adeſt & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit,

cogit, longè præſtantius quàm tui ſint ſatellites. PLU. Quin igitur quàm ocyſſimè diſcedimus Mercuri? Nequè enim ullam operæ-pretium fecerimus cum homine ejuſmodi vallato exercitu. MER. Secus viſum eſt Jovi, quare nè metu deterreamur.

10. PAU. Quò hunc nunc Argicida manu abducis? MER. Ad hunc Timonem, ad quem à Jove ſumus ire juſſi. PAU. Itáne rurſum Plutus ad Timonem? Poſteaquam ipſum ego malè habentem ob delicias ſuſcepi commendans, quòd ſapientiæ, labori, ſtrenuum, multique pretii virum reddidi? Adeò nè deſpicienda, injuriæque idonea vobis Paupertas judicor, ut hunc quæ mihi unica erat poſſeſſio, eripiatis, jam exactiſſimâ curâ ad virtutem excultum, ut Plutus hic ubi denuò ſuſceperit per contumeliam & arrogantiam, illi manu injectâ, talem reddiderit qualis erat dudum, mollem & ignavum ac vecordem, rurſum mihi reſtituar, ubi jam nihili factus erit & rejiculus? MER. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum eſt. PAU. Equidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquíque conſequimini me. Porrò hic brevi cognoſcet, qualis in ſe fuerim, quam nunc relinquet, nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, quâ cum donec habuit commercium, ſano corpore, valentíque animo perſeveravit, virilem exigens vitam, & ad ſeſe reſpiciens, ſupervacua autem & vulgaria iſta aliena, ità ut ſunt, exiſtimans. MER. Diſcedunt illi, nos ad eum adeamus.

TIM.

11. TIM. Quinam eſtis ô ſceleſti? Aut quid volentes huc veniſtis homini operario mercenarióq; negotium exhibituri? verùm haudquaquam læti abibitis ſceleſti ut eſtis omnes. Nam ego vos illico glebis & ſaxis petitos comminuam. MER. Nequaquam, ô Timon, nè ferito, neque enim feries mortales, verùm ego ſum Mercurius, hic Plutus. Miſit nos Jupiter, votis tuis exauditis. Quare quod benè vertat, opes accipe, deſiſtens à laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamſi Dii ſitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed hunc cœcum, quiſquis hic fuerit, mihi certum eſt ligone impacto comminuere. PLU. Abeamus per Jovem, Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter inſanire, nè malo quopiam accepto diſcedam. MER. Nè quod ferociter Timon, quin exue potius penitus iſtam ferocitatem, aſperitatémque, ac manibus obviis excipe bonam fortunam, rurſum dives, eſto rurſum Athenienſium princeps, & deſpice ingratos iſtos ſolus ipſe feliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis eſt opus nè obturbate, ſat opum mihi ligo, præterea fortunatiſſimus ſum, ſi nemo propiùs ad me accefſerit. MER. Adeóne, quæſo, inhumaniter? *Hæc ego ſæva Jovi refero atque immania dicta:* Atqui par erat forſitan homines tibi haberi inviſos, ut qui tam multa indigna in te commiſiſſent Deos te proſequi nequaquam erat conſentaneum, cùm illi tantoperè tui curam agant. TIM. At tibi Mercuri,

Jovíque

Jovique quòd me reſpicitis ; plurimùm equidem habeo gratiam, cæterùm hunc Plutum nequaquam recepero. MER. Quid ita ? TIM. Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit autor, cùm me aſſentatoribus proderet, inſidiatores in me invitaret, conflaret odium, illecebris corrumperet, invidiæ obnoxium redderet, denique cùm me adeò perfidè ac proditoriè deſtitueret. Contrà, paupertas optima, me laboribus viro digniſſimis exercens, mecumque verè & liberè convivens, & quæ opus erant ſuppeditavit laboranti, & vulgaria iſta contemnere docuit, effecitque ut mihi vitæ ſpes omnis ex me ipſo penderet, demonſtrans quænam eſſent opes veræ meæ, nempe quas neque adulator aſſentans, neque ſycophanta minitans, neque plebs irritata, neque concionator ſuffragiorum autor, neque tyrannus intentus inſidiis queat eripere. Itaque jam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum graviter exerceo, neque quicquam eorum quæ ſunt in civitate malorum aſpicio, abundè magnum & ſufficientem victum mihi ligo ſuppeditat. Quare tu, Mercuri, quam veniſti viam remetiens, recurre, unà tecum Plutum adducens ad Jovem. Illud mihi ſat fuerit, ſi effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate ejulent. MER. Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad ejulandum ſunt commodi. Quin tu iracunda puerilíque iſta miſſa face, ac Plutum excipe, non ſunt rejicienda munera quæ à Jove proficiſcuntur. PLU. Vin' Timon ut contra te partes defendam meas, an

Divitiarum mala.

Paupertatis bona.

an graviter feres ſi quid dixero? TIM. Dicito, nè multis tamen, neque cum procœmiis, quemadmodum perditiſſimi iſti ſolent Oratores. Sustinebo enim te hujus Mercurii gratiâ paucis dicentem. PLU. Atqui multis mihi potiùs erat dicendum, tot nominibus abs te accuſato. Attamen vide, num quâ in re te, quemadmodum aïs, læſerim, qui quidem dulciſſimarum quarumcunq; rerum tibi extiterim autor, opiféxque, autoritatis, primarii loci, coronarum, aliarum item voluptatum: meâ operâ conſpicuus eras, celebris & obſervandus. Cæterùm ſi quid moleſti ab adulatoribus accidit, non mihi potes imputare, quin ipſe magis abs te ſum affectus contumeliâ, propterea quòd me tam ignominiosè viris illis execrandis ſuppeditâris, qui te mirabantur, ac præſtigiis dementabant, mihique modis omnibus inſidias ſtruebant. Porrò quod extremo loco dixiſti, te à me proditum, deſertúmque fuiſſe, iſtud criminis in te poſſum retorquere: cùm ipſe ſim modis omnibus à te rejectus, præcépſque exactus ex ædibus. Unde pro molli chlamyde ſagum pellicem iſtud chariſſima tibi paupertas circumpoſuit. Itaque teſtis eſt mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim, nè ad te venirem, adeò hoſtiliter mihi adverſatum. MER. At nunc vides, Plute, in cujuſmodi hominem ſit commutatus. Proinde audacter cum illo conſuetudinem junge. Tu verò fode ità ut facis. Tu interim theſaurum ſub ligonem adducito. Audiet enim ſi tu accerſiveris.

13. TIM.

13. Parendum eſt, Mercuri, rurſúſque diteſcendum. Quid enim facias cùm dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miſerum conjicias, qui quidem cùm ad hunc uſq; diem feliciſſimè vixerim, tantum auri repentè ſum accepturus, nihil commeritus mali, tantúmque curarum ſuſcepturus. MER. Suſtine Timon, meâ gratiâ, tametſi grave eſt iſtuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ invidiâ rumpantur. Ego porrò ſuperatâ Ætnâ in cœlum revolavero. PLU. Abiit ille quidem, ſicut apparet, nam ex alarum remigio facio conjecturam. Tu verò hîc operire, ſiquidem digreſſus Theſaurum ad te tranſmittam, ſed feri fortiùs, tibi loquor auri Theſaure, Timoni huic audiens eſto, offérque temet eruendum. Fode, Timon, altiùs impingens. Cæterùm ego à vobis digredior.

14. TIM. Age jam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare dum ex abdito Theſaurum in apertum evocâris. Hem prodigiorum autor Jupiter, amici Corybantes, ac lucifer Mercuri, undenam auri tantum? Num ſomnium hoc eſt? Metuo nè carbones reperturus ſim experrectus. Atqui aurum profectò eſt inſigne, fulvum, grave, & aſpectu multò jucundiſſimum. Pulcherrima Aurum fauſtitas mortalibus. Quippe quòd ignis in morem ardes, noctéſque & dies renides. Ades, ô mihi chariſſimum & deſideratiſſimum. Nunc demum credo vel Jovem ipſum olim aurum eſſe factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto

ſinu uſque adeò formoſum amatorem excipiat, per tegulas elapſum ? ô Mida, Crœſeque ac munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis ſi cum Timone, eúmq; Timonis opibus conferamini, cui nè Perſarum quidem Rex par eſt. O ligo, ſagum chariſſimum, vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quùm maximè ſemotum mercatus agrum, curriculáque ſervandi auri gratiâ conſtructa uni mihi affatim vixero, ſepulchrum item inibi mihi defuncto, parare eſt ſententia. Hæc igitur decreta ſunto, placitáque in reliquum vitæ, ſejunctio, ignorantia, faſtidium erga mortales omnes. Porrò amicus, hoſpes, ſodalis, aut ara miſericordiæ meræ nugæ. Tum commiſerari lacrymantem, ſuppeditare egentibus, iniquitas ac morum ſubverſio: at vita ſolitaria mihi ſit, qualis eſt lupis: unus ſibi amicus Timon, cæteri omnes hoſtes, & inſidiarum machinatores. Cùm horum quopiam congredi, piaculum, adeò ut ſi quem aſpexero duntaxat, inauſpicatus ſit ille dies. In ſumma, non alio nobis habentur loco quàm ſigna ſaxea, æreáve, neque fœcialem ab illis miſſum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus eſto. Cæterùm tribules, cognati, populares, poſtremò patria ipſa, frigida quædam & ſterilia nomina, & inſipientium virorum pretia; ſolus Timon dives eſto, deſpiciat omnes, ſolus ipſe ſecum oblectetur, liber ab aſſentationibus, & oneroſis laudibus. Dis ſacra faciat, epuletur ſolus, ſibi ipſi vicinus, ſibi particeps, excutiens ſeſe ab

allis.

aliis. At ſemel decretum eſto, ut unus ſeipſum comiter accipiat, ſi moriendum ſit, aut neceſſe habeat ſibi ipſi coronam admovere. Nullumq; nomen ſit dulcius quàm Miſanthrópi, id eſt, hominum oſoris. Morum autem notæ, difficultas, aſperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod ſi quem conſpexero incendio conflagrantem, obteſtantem quò reſtinguam, pice oleóque reſtinguere: rurſum ſi quem flumen undis abſtulerit, íſque manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc quoque demerſo propellere, nè poſſit emergere, hunc ad modum par pari relaturus eſt. Hanc legem Timon tulit Echecratides Colyttenſis, & concionis ſubſcripſit ſuffragiis idem ille Timon. Agè hæc decreta ſunto, & pro virili immoremus eis.

15. Cæterùm magno emerim, ut id omnibus innoteſcat, quod opibus abundo, nam illa res illos præfocaverit. Sed quid illud? Hem quæ trepidatio? undique concurrunt, pulverulenti atque anheli, haud ſcio, unde aurum odorati. Utrùm igitur hoc conſcenſo colle ſaxis eos ambigam è ſublimi dejaculans, an hâc tantum in re legem violabimus, ut ſemel cum illis congrediamur, ut magis angantur; faſtiditi repulſique? Ità ſatius eſſe duco. Itaque ſubſiſtamus, quò illos excipiamus. Agè proſpiciam, primus eorum iſte quis eſt? Nempe Gnatonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, cum apud me ſæpenumero ſolida dolia vomuerit. Sed benè eſt quod ad mè venit, nam primus omnium vapulabit. GNA. An-

non dixi Timonem virum bonum non neglecturos eſſe Deos ? Salve Timon, formoſiſſime, jucundiſſime, convivator belliſſime ! TIM. Scilicet & tu Gnathonides, vulturum omnium voraciſſime, & hominum perditiſſime ! GNA. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi compotamus ? Nam novam tibi adfero cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIM. Atqui elegos canes admodum miſerabiles ab hoc doctus ligone. GNA. Quid iſthuc ? feris, ô Timon ? Atteſtor, ô Hercules, hei, hei ! in jus te voco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIM. Atqui ſi cunctare pauliſper, mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam, quin tu planè vulneri medere, paululo auri inſperſo. Mirum enim in modum ſanguinem ſiſtet hoc remedium. TIM. Etiam manes ? GNA. Abeo. At tibi malè ſit, qui quidem ex viro commodo tam ſævus factus ſis.

16. TIM. Quis hic eſt qui accedit, recalvaſter ille ? Philiades, aſſentatorum omnium flagitioſiſſimus. Hic cum à me ſolidum acceperit fundum, tum filiæ in dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis ſilentibus omnibus ſolus majorem in modum extuliſſet, dejerant me vel oloribus magis canorum, ubi ægrotantem aurea vidit me, & aderam oraturus ut mei curam ageret, plagos etiam egregius ille vir impegit. PHI. O impudentiam ! nunc demum Timonem agnoſcitis ? nunc Gnathonides amicus & conviva ? enimvero habet ille digna

digna ſe, quandoquidem immemor eſt atque ingratus. At nos qui jam olim convictores ſumus, æquales ac populares, tamen modeſtè agimus, nè inſilire videamur. Salve here, fac ut iſtos adulatores ſacrilegos obſerves, qui nuſquam adſunt niſi in menſa, prætèrea à corvis nihil differunt. Neque poſthac hujus ætatis mortalium ulli fidendum eſt. Omnes ingrati & ſceleſti. At ego cùm tibi talentum adducerem, quo poſſes ad ea quæ velles uti, in via accepi, te ſummas quaſdam opes eſſe nactum. Proinde acceſſi his de rebus admoniturus te, quanquam tibi forſitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeò prudenti, ut Neſtori ipſi, ſi neceſſe eſt, conſilium dare queas. TIM. Ità fiet Philiades; ſed age, accede quò te ligone comiter accipiam. PHI. Homines! confregit cranium hic ingratus, propterea quòd eum ea quæ in rem illius erant, admonui.

17. TIM. Ecce tertius huc orator Demeas ſe recipit, tabulas dextrâ geſtans, aitque ſe mihi cognatum eſſe. Hic una die de meo ſedecim talenta civitati dependit, nam damnatus erat, ac vinctus. At cùm ſolvendo non eſſet, ego miſertus illum redemi. Porrò cum illi fortè obveniſſet, ut Erechtheidi tribui diſtribueret ærarium, atque ego adiens id quod ad me redibat, poſcerem, negabat ſe civem nôſſe me. DEM. Salve Timon, præcipuum generis tui præſidium, ſulcimentum Athenienſium, propugnaculum Græciæ. Profectò jamdudum te populus frequens,

ut utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi quod de te conſcripſi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttenſis, vir non modò probus & integer, verùm etiam ſapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam deſtitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & luctâ curſuque die eodem, ad hæc ſolenni quadriga, equeſtrique certamine. TIM. At ego nè ſpectator quidem unquam in Olympicis ſedi. DEM. Quid tum? ſpectabis poſthac, ſed iſta communia addi ſatius eſt. Tum anno ſuperiore apud Acharnenſes pro Republica fortiſſimè ſe geſſit, & Peloponnenſium duas acies concidit. TIM. Quâ ratione? Quippe qui nec unquam arma geſſerim, neque unquam militiæ dederim nomen. DEM. Modeſtè equidem de teipſo loqueris, nos tamen ingrati futuri ſumus, niſi meminerimus. Præterea ſcribendis plebiſcitis, & in conſultationibus, & in adminiſtrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de cauſis omnibus viſum eſt curiæ, plebi, magiſtratibus tributim, plebeiis ſingulatim, communiter univerſis, aureum ſtatuere Timonem juxta Pallidem in arce, fulmen dextrâ tenentem, radiis tempora ambientibus, utque ſeptem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionyſiis tragœdiis novis. Agi enim per eum oportet hodie Dionyſia. Dixit hoc ſuffragium Demeas orator, propterea quòd cognatus illius propinquus ac diſcipulus ejus ſit. Nam & orator

orator optimus Timon; præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi ſuffragium, ſed utinam & filium meum, ad te pariter adduxiſſem quem tuo nomine Timonem appellavi. TIM. Quà potes Demea cùm nè uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis ſcire licuit. DEM. At ducam, novo ineunte anno, ſi Deus permiſerit, quodque erit natum (erit autem maſculus) Timonem nuncupabo. TIM. An uxorem tu ſis ducturus equidem haud ſcio, tantâ à me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi! Quid hoc rei eſt? Tyrannidem Timon occupas, pulſaſque eos qui ſunt ingenui, ipſe nec ingenuus planè, nec civis? verùm propediem pœnas daturus, cum aliis nominibus, tum quòd incenderis arcem. TIM. Atqui non conflagravit arx ſceleſte. Proinde apertè calumniaris. DEM. Sed & dives es, poſticum (arcis Athenienſis) perfodiens. TIM. Neque hoc perfoſſum eſt, unde nè hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verùm effodietur poſthac, ſed tu interim omnia quæ in ea conditæ, poſſides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei ſcapulis meis. TIM. Nè vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, ſi cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum ſceleſtum hominem non protrivero. Tum fruſtrà vicerim in Olympiis, & pugil & palæſtrites.

18. Sed quid hoc? an non philoſophus Thraſycles hic eſt? Profectò ipſus

eſt, promiſſâ barbâ, erectiſque ſuperciliis, & magnum quiddam ſecum murmurans accedit, Titanicum obruens, cæſariem per ſcapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic ſedatum oris habitum præ ſe ferens, ineeſſu moderatus, amictu modeſtus, mane mirum quàm multa de virtute diſſerit, damnans eos qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans, at ubi lotus devenit ad cœnam, puérque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à diluculatis illis diſputationibus diverſiſſima quæ ſunt exhibet, dum milvi inſtar præripit obſonia, & proximum cubito oppoſito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inventurum ſeſe ſperet, dúmque uſque adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut nè paululum quidem reliquiarum ſinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel ſi totam placentam, aut ſuem ſolus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & inſatiabilitatis eſt fructus, temulentus, vinóque bacchatus, non ad cantum modò, ſaltationémque, verùm ad convicium uſque & iracundiam. Adhæc multus inter pocula ſermo (tum enim vel maximè) de temperantia, ſobrietateque: atqui iſta quidem loquitur, cùm jam à mero malè affectus & balbutit ridiculè. Deinde accedit vomitus, Poſtremò ſublatum cum de convi-

vio

vio efferunt aliqui ambabus manibus tibicinæ inhærentem, quanquam alioqui nè ſobrius quidem ulli primariorum ceſſerit vel mendacio, vel confidentiâ, vel avaritiâ. Quin inter aſſentatores primas tenet, pejerat promptiſſimè, anteit impoſtura, comitatur impudentia. In ſumma, prorſus admirandum quoddam ſpectaculum eſt omni ex parte exactum, variéque abſolutum, proinde non ejulabit clariùs videlicet, cùm ſit modeſtus. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thraſycles? THR. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique iſti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiperorum conviviorum adducti ſpe concurrunt multâque aſſentatione delinunt te, hominem videlicet ſimplicem, faciléque impartientem id quod adeſt. Siquidem haud ignoras offam mihi in cœnam ſufficientem eſſe, tum obſonium ſuaviſſimum, cepam aut naſturtium, aut ſi quando delicier, puſillum ſalis. Porrò potum fons Athenis novem ſaliens venis ſuppeditat. Tum pallium hoc quavis purpura potiùs. Nam aurum nihilo magis apud me in precio eſt quàm calculi qui ſunt in littoribus. Sed tuâ ipſius gratiâ huc me contuli, ut nè te ſubverteret peſſima iſta atque inſidioſiſſima res, opulentia, quippe quæ multis ſæpenumero immedicabilium malorum extiterit cauſa. Etenim ſi me audies, potiſſimum opes univerſas in mare præcipitabis, utpote quibus nihil ſit opus bono viro, quique philoſophiæ poſſit opes perſpicere. Nè tamen in altum, ô bone, ſed fermè ad pubem uſque ingreſſus

paulò ultra ſolum fluctibus opertum, me quidem uno ſpectante. Quod ſi hoc non vis, tute igitur eas potiore viâ ex ædibus ejicito, ac nè obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunque opus habent: huic quinque drachmas, illi minam, alii talentum. Si verò quis philoſophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus eſt. Quanquam hoc quidem mihi non meâ ipſius gratiâ peto, ſed quò amicis, ſi qui egebunt, donem, ſat eſt ſi modò peram hanc largitione tuâ expleveris, nè duos quidem modios Æginēticos capientem. Nam paucis contentum, modeſtúmque convenit eſſe eum qui philoſophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. TIM. Equidem iſta quæ dicis, probo Thraſycles, ergò ſi videtur, priuſquam peram expleam, agè tibi caput opplebo tuberibus, poſteaquam ligone ſum menſus. THR. O libertas, ô leges, pulſamur ab impuriſſimo liberâ in civitate? TIM. Quid ſtomacharis, ô bone Thraſycles? num te defraudavi? Atqui adjiciam ultra menſuram Chænices quatuor? ſed quid hoc negotii! Complures ſimul adveniunt, Blepſias ille, & Laches, & Gniphon, breviter agmen eorum qui vapulabunt. Itaq; quin ego in rupem hanc conſcendo, ac ligonem quidem pauliſper interquieſcere ſino, dudum fatigatum? Ipſe verò plurimis congeſtis ſaxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Nè jace, ô Timon, abimus enim. TIM. At vos quidem nec citra ſanguinem, nec abſque vulneribus.

Dialogus 4.

Judicium Vocalium.

IMperante Ariſtarcho Phalereo, ſeptimâ Octobris, actionem inſtituit *Sigma* adverſùs *Tau*, conſtitutis judicibus ſeptem Vocalibus, de vi & rapinâ, ſpoliari ſe dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici *Tau* proferri ſolent.

HActenus quidem, ô Judices Vocales, non admodum gravi injuriâ adfectus ab hoc Ταῦ, quod meis rebus abutebatur, & indè auferebat, unde minimè conveniebat, quod quidem damnum non graviter tuli, nonnulla etiam quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam propter modeſtiam, quam vos ipſi nôſtis me ſervare, cùm erga vos, tùm erga alias ſyllabas. Poſtquam verò ad tantam avaritiam & amentiam pervenit, ut non modò non ſit contentus iis, quæ ego ſæpè diſſimulavi, verùm jam majorem vim inferat, ipſa me neceſſitas cogit, ut accuſem apud vos qui utramque noſtrûm noviſtis. Non autem exiguus metus propter iſtam miſeriam me invaſit. Nam cùm prioribus injuriis majores ſemper addat, prorſus me è domeſticâ ſede expellit, ità ut parùm jam abſit, dum ego iſta diſſimulo, quin nè inter literas quidem amplius numerer, & in ſimili quodam verſer metu. Eſt itaque æquum non modò vos judices, ſed omnes etiam reliquas literas hujus doli curam gerere. Nam ſi, ut libet unicuique, licebit è ſuo ordine in altum violenter irrumpere, ídque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis

ſeritis, non video quomodo ſua quique ordines jura, juxta quæ à principio conſtituti ſunt tuebuntur. Sed non exiſtimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis quæ cum æquo & jure pugnant. Et ut nos certamen omiſeritis, tamen mihi qui injuriâ affectus ſum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cùm cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa; neque enim litigaret ad hunc uſq; diem Λάμβδα cum Ρῶ diſceptans voce πίσσηεις [*id eſt pumex*] & κεφαλαλγία [*i. e. capitis dolor*] Neque etiam Γάμμα cum Κάππα certamen haberet, neq; tam ſæpe ad manus propè veniſſent in fullonia pro voce γνάφαλα. Quin ceſſaſſet etiam hoc Γάμμα cum Λάμβδα contendere, dictionem Μόγις [*i. e. ægre*] illi ſurripiens, imò ſuflerans. Adeóque reliquæ literæ quieviſſent ſeditiones movere contra leges. Eſt enim pulchrum unamquamq; literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere verò eò quo non oportet, ejus eſt qui jus & æquum ſolvit. Et qui primus vobis has leges finxit & formavit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis, ſive Palamedes Nauplii filius, quamquam nonnulli hanc prudentiam Simonides tribuant, non ordinem tantùm per quem ſua quibuſque literis præſidentiæ dignitas firmiter permanet, definierunt, videlicet, quæ debeat eſſe prima, quæ ſecunda, ſed qualitates etiam & virtutes quas habent conſtituerunt. Et nos quidem, ô judices, honore affecerunt,

runt, præcipuò, propterea quòd veſtro Marte poteſtis ſonum efficere. Semivocales verò ſecundo loco dignati ſunt, eò quòd ſine veſtro acceſſu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam literis quibuſdam omnium poſtremum locum decreverunt, Mutis ſcilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet. Hoc verò Ταῦ (neque enim poſſum ipſum turpiori nomine appellare, quàm quo nominari ſolet) per Deos niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & aſpectu decenti, Ἄλφα ſcilicet & Υ ψιλὸν, ſe illi conjunxiſſent nè audiretur quidem ſolùm. Hoc, inquam, mihi majorem vim quàm ullæ unquam literæ inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam Conjunctionibus, & Præpoſitionibus expellere tentat, adeò ut iſtam immodicam avaritiam porrò ferre nequeam. Verùm jam tempus eſt dicere, unde & à quibus res initium ſumpſerit.

2. Peregrinabor aliquando in Cybelo (id oppidulum non eſt injucundum) colonâ, ſicuti fertur, Athenienſium, adducebam verò mecum fortiſſimum Pῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam verò ad Comicum quendam poëtam, huic nomen erat Lyſimacho, & à majoribus, quantum apparebat, genere erat Bœotius, ſed tamen de ſe dici volebat quòd in media Attica natus eſſet. Apud hunc hoſpitem ego hujus Ταῦ avaritiam deprehendi. Equidem cum hactenus paucis quibuſdam manus intuliſſet dicendo τεσσαρακοντα [*i. e. quadraginta*] privans me meis cognatis, exiſtima-

istimabam eam esse consuetudinem literarum, quæ unà mecum essent educatæ. Præterea cum τήμερον, [*i. e. hodie*] & similes quasdam voces mihi detraxisset, dicerérque eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verùm cùm ab eis initium sumpsisset, atque postea usum esset etiam dicere κατ]ίτερον [*i. e. stannum*] & κάτ]υμα. [*i. e. veteramentariam plagulam*] & πίτ]αν [*i. e. Picem*] deinceps abjecto omni pudore βασίλιτ]αν [*i. e. reginam*] quoque nominare, haud leviter sum commotus, & irâ accensus, timens nè quis temporis successu etiam σῦκα, [*i. e. ficus*] σῦκα appellet. Ora autem vos per Jovem, ut mihi indignanti, & justâ irâ commoto, præterea omni ope & auxilio destituto, ignoscatis. Neque enim parvum hoc aut leve est periculum, in quo versor, cùm præterquam quòd assuetis & familiaribus literis me spoliavit, etiam κίσσαν, [*i. e. picam*] avem meam loquacissimam ex medio sinu, ut dici solet, abreptam τίτ]αν appellavit. Quin & φάσσαν [*i. e. palumbum*] unà cum νήσσαις [*i. e. anatibus,*] & κοσσύφοις, [*i. e. merulis,*] abstulerat, interdicente Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In Atticam verò veniens ex media illa regione *Hymettum* præter jus rapuit, idque vobis ipsis & aliis quibusdam syllabis videntibus. Verùm quid ego ista commemoro, cùm me totâ Thessaliâ expulerit, velítque eam *Thettaliam* dicere? denique me omni θαλάσσῃ [*i. e. mari*] excluſit. Neq; σύτλοις [ipsis *i. e.*] Betis hortensibus, pepercit

ut

ut jam, quod dici ſolet, nè πέδαλον [*i. e. pedamentum,*] mihi relinquerit. Quod verò litera ſim, quæ nulli noſcere ſtudeam, vos ipſimet mihi teſtes eſtis; neque enim unquam accuſavi literam Ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam σμύρναν ſurripuit: nec ipſo etiam Ξῦ, omnia fœdera & pacta rumpenti, litem intendi, ipſe etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim vicino meo Pῶ venia danda quòd morbo adfectum ſit, & meas apud ſe μυρρίνας. [*i. e. myrtos*] plantârit, & aliquando atrâ bile percitum mihi colaphum ἐπὶ κόρρης [*i. e. in maxillam,*] illiſerit, & talis quidem litera ſum ego.

3. Hoc verò Ταῦ quàm ſit naturâ violentum adverſus reliquas omnes literas, & quàm à nullis omnino abſtinuerit, conſideremus. Sed & Δέλτα, & Θῆτα, & Ζῆτα ipſum, & propè omnia literarum elementa injuriâ affecit. Accenſe mihi elementa ab iſto injuriam paſſa? Audite Vocales Judices, ipſum Δέλτα dicere, ſurripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua vult dici ἐντελέχειαν, quod ſanè contrarium eſt omnibus legibus! Audite vociferari Θῆτα, & capiti capillos evellere, eò κολοκύνθη [*i. e. cucurbita*] ſibi ſit adempta. Audite etiam ipſum Ζῆτα vocibus σύριζειν [*i. e. fiſtula canere*] & σαλπίζειν [*i. e. tuba canere*] ſpoliatum eſſe adeò, ut nè χύζειν quidem, [*i. e. mutire*] illi porrò liceat! quis iſta, quæſo, ferat? aut quæ pœna ſatis magna erit tam ſceleſto? Verùm hoc non tantùm cognatum ſibi elementorum genus lædit, ſed jam ad homines etiam iiſdem moribus

ſe

se contulit. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imó vero, Judices, interim enim res humanæ rursus me admoverunt γλώσσης [*i. e. linguæ,*] nam expulsum me hac quoque parte γλῶσσαν facit γλῶτ]αν. Θ revera linguæ pernicioſus morbus Ταῦ. Verum rursum me conferam ad illud quod cœperam, atque homines defendam in iis in quibus adverſus eos delinquit. Nam conatur illorum voces quibuſdam vinculis conſtringere & diſcerpere, ità ut ſi quis pulchrum quidpiam videns, ídque καλὸν appellare velit, hoc Ταῦ, ſtatim irruens ταλὸν, ipſum dicere cogit, adeò cupit in omnibus præſidentiam obtinere. Rurſum alius dicit ὦ καλὴμα]Θ, [*i e. de palmite,*] hoc verò, (eſt enim revera τλῆμον, id eſt, *miſerum*) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Et quidem non plebeios tantùm homines injuriâ afficit, ſed etiam magno illi regi, cui fama & ipſam terram, & mare ceſſiſſe, atque naturas ſuas reliquiſſe inſidias tendit, & ex ipſo cùm Κῦρ]Θ ſit τῦρον quendam officit. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo verò re ipſâ & opere eoſdem lædat, audite: plorant homines atque ſuæ fortunæ vices deflent, atque ipſum ſæpè Cadmum execrantur, quòd Ταῦ in literarum genus induxerit: Aiunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſecutos, atque figuram imitatos, poſtea ſimili figura ligna fabricâſſe, in quibus homines ſuſpendant. Atque ex hoc huic tam pernicioſæ fabricæ peſſimum nomen obveniſſe. Propter iſta omnia

quot

quot mortibus ipſum Ταῦ dignum eſſe judicatis? Ego quidem exiſtimo meritò hoc ſolum ad ſupplicium illius Ταῦ relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, propterea quòd crux ab ipſo fabricata eſt, & ab eo nomen illi homines impoſuerunt.

FINIS.

INDEX
Dialogorum Luciani.

Ex Libro primo.

Dial.		Pag.
1	Cyclopis & Neptuni.	1
2	Menelai & Protei.	3
3	Neptuni & Delphinum.	4
4	Neptuni & Nereidum.	6
5	Xanthi & Maris.	7
6	Jovis, Æsculapii, & Herculis.	8
7	Martis & Mercurii.	9
8	Diogenis & Pollucis.	11
9	Pluto, seu contra Menippum.	13
10	Menippi, Amphilochi, & Trophonii.	15
11	Mercurii & Charontis.	16
12	Plutonis & Mercurii.	17
13	Terpsionis & Plutonis.	19
14	Xenophantæ & Callidemidæ.	21
15	Cnemonis & Damnippi.	23
16	Charontis & Mercurii.	24
17	Cratetis & Diogenis.	30
18	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	32
19	Diogenis & Alexandri.	37
20	Alexandri & Philippi.	40
21	Achillis & Antilochi.	43
22	Menippi & Tantali.	45
23	Menippi & Æaci.	46
24	Menippi & Cerberi.	49
25	Charontis & Menippi.	51
26	Diogenis & Mausoli.	52
27	Nerei,	

ΠΙΝΑΞ
Τῶν Λυκιανῦ Διαλόγων.

Ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ.

Διάλ.	σελίς.
ά. Κυκλωπ☉ καὶ Ποσειδῶν☉.	ά.
β'. Μενελάυ καὶ Πρωτέως.	γ'.
γ'. Ποσειδῶν☉ καὶ Δελφίνων.	δ'.
δ'. Ποσειδῶν☉ καὶ Νηρηΐδων.	έ.
έ. Ξάνθυ καὶ Θαλάσσης.	ς'.
ς'. Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέυς.	ζ'.
ζ'. Ἄρεως καὶ Ἑρμῆ.	ή.
η'. Διογένυς καὶ Πολυδεύκυς.	θ'.
θ'. Πλούτων, ἢ περὶ Μενίππυ.	ιά.
ί. Μενίππυ, Ἀμφιλόχυ, καὶ Τειρεσίυ.	ιγ'.
ιά. Ἑρμῆ καὶ Χάρων☉.	ιδ'.
ιϛ'. Πλούτων☉ καὶ Ἑρμῆ.	ιέ.
ιγ'. Τειρεσίων☉ καὶ Πλούτων☉.	ις'.
ιδ'. Ζηνοφάντυ καὶ Καλλιδημίδυ.	ιή.
ιέ. Κνήμων☉ καὶ Δαμνίππυ.	κ'.
ις'. Χάρων☉ καὶ Ἑρμῆ.	κ'.
ιζ. Κερβέρ☉ καὶ Διογένυς.	κέ.
ιή. Ἀλεξάνδρυ, Ἀννίβυ, Μίνω☉, καὶ Σκιπίων☉.	κζ'.
ιθ'. Διογβύυς καὶ Ἀλεξάνδρυ.	λά.
κ'. Ἀλεξάνδρυ καὶ Φιλίππυ.	λγ'.
κά. Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχυ.	λς'.
κϛ'. Μενίππυ καὶ Ταντάλυ.	λζ'.
κγ'. Μενίππυ καὶ Αἰακῦ.	λθ'.
κδ'. Μενίππυ καὶ Κερβέρυ.	μά.
κέ. Χάρων☉ καὶ Μενίππυ.	μβ'.
κς'. Διογένυς καὶ Μαυσώλυ.	μδ'.
	κζ'. Νιρέως,

κζ'. Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου. μὲ.
κη. Μενίππου καὶ Χείρωνος. μς'.
κθ'. Διογένους, καὶ Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος. μζ'.
λ'. Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος. νά.
λά Μίνωος καὶ Σωκράτους. νϐ'.
λϐ'. Μένιππος, ἢ Νεκυομαντεία. νδ'.
λγ'. Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες. ξή.

Ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ.

ά. Πτερὶ τῆς Ἐνυπνίου· ἤτοι βίος Λυκιανοῦ. πζ'.
β'. Θεῶν Ἐκκλησία. γέ.
γ'. Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος. ϛγ'.
δ'. Δίκη φωνηέντων. ρκή.

27 *Nerei, Therſitæ, & Menippi.* 54
28 *Menippi & Chironis.* 55
29 *Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis.* 57
30 *Ajacis & Agamemnonis.* 61
31 *Minois & Soſtrati.* 63
32 *Menippus ſeu Necyomantia.* 65
33 *Charon ſive Contemplantes.* 88

Ex Libro ſecundo.

1 *De ſomnio, ſeu vita Luciani.* 104
2 *Deorum Concilium.* 114
3 *Timon, ſeu Miſanthropus.* 124
4 *Judicium Vocalium.* 153

FINIS.